

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Τα δράματα της καρδιάς

ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ο στρατηγός Μονταλβέν με τον οποίο είχα πάει στο θέατρο εκείνη την ημέρα, μου έδειξε έναν ψηλόν άντρα που καθόταν μόνος του σ' ένα θεωρείο και μου είπε:

— Τίποτε δεν μπορεί να διασκεδάσει τον κύρτη Παύλο φόν Τσίμερμαν. Περιφέρει την πληγή του κάτω απ' όλους τους ούρανους, χωρίς να βρει πουθενά την χαρά. Σκότωσε τον πατέρα του, ύστερα από μία τραγική έρωτική περιπέτεια.

Ο Τσίμερμαν ήταν τότε είκοσι χρόνων και ζούσε μαζί με τον πατέρα του την μονότονη ζωή που ζούσαν όλοι οι μεγάλοι άρχοντες της Γερμανίας.

Ο πατέρας Τσίμερμαν ήταν τριάντος στο υπερίσχυτο του προσωπικό. Γι' αυτό κι εκείνοι τον έτρεμαν.

Ένα ανοιξιάτικο απόγευμα, καθώς γύριζε απ' το κυνήγι ο νεαρός κόμης συνάντησε στο δρόμο του μια όμορφη ανθοπώλιν.

Η κούρα είχε κάνει τα μαγουλά της κατακόκκινα. Τα όμορφα μάτια της τα έσπλεκε μαλλιά της και τα φλογόκοκκινα χείλη της, έλαμπαν μ' ένα τέτοιο ακτινοβόλο φως, ώστε ο νεαρός ευγενής στάθηκε θαμπωμένος, της μίλησε με οικειότητα κι έμαθε πως λεγόταν Σάσα. Οι γονείς της ήταν γεωργοί στα κτήματα του πατέρα του. Αυτή πουλούσε λουλούδια. Τού διηγόταν τώρα την αθλιότητα της και του χαμογελούσε λυπημένα δεικνύοντας τα κάστανα δόντια της. Όταν όμως ο κόμης άρχισε

να την κολακεύει και να της λέει φράσεις σχεδόν τρυφερές εκείνη έγινε ντροπαλή και δειλή. Ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν έτσι μόνη μ' έναν άντρα στο δάσος, που αντί να την κακομεταχειριστή της ψιθύριζε γλυκόλογα.

Καθώς περπατούσαν τώρα μαζί, εδράζονε το βήμα της σαν να μην ήθελε να γυρίσει ποτέ στο χωριό. Κι όταν έφτασαν στο μέρος όπου έπρεπε να χωριστούν, αγκαλιάστηκαν ξαφνικά και φιλήθηκαν με μία ανεξήγητη θλίψη.

Ο έρωτας τους άνοιξε και φούντωσε. Το ειδυλλίο τους είχε μία απλόικη αγνότητα και η Σάσα κόντευε να προλαβεί από χαρά όταν μία μέρα άκουσε τον αναμνημένο της να της λέει:

— Θα σε παντρευτώ!... Είσαι τόσο ωραία και αγνή, ώστε σου αξίζει να γίνης κόμισσα! Δεν πιστεύω ο πατέρας μου να εναντιωθεί στο γάμο μας!

Η Σάσα που τον άκουγε έκστατη του είπε, δέχοντάς τα χέρια στο λαιμό του:

— Πόσο καλός είσαι και πόσο σ' αγαπώ!

Δυστυχώς όμως ο γέρο Τσίμερμαν διέλυσε ύστερα από λίγο το όνειρό τους. Μόλις ο γιός του του αναγόρευσε τα σχέδια του, κατελήφθη από μία τρομερή οργή. Άκουσε εκεί ένας κόμης να παντρευτεί μία ανθοπώλιν!

Ο νεαρός κόμης προσπάθησε με κάθε τρόπο να πείσει τον πατέρα του. Βλέποντας όμως πως το μόνο που

κατώρθωσε ήταν να τον εξαγριώσει περισσότερο, πήρε μία μέρα την Σάσα κι έφυγε μακριά.

Ο πατέρας του δεν θέλησε στην αρχή να πιστέψει στη φυγή του. Ύστερα όμως διάταξε τους υπαγόμενους του να μην αναφέρουν ποτέ πια ούτε το όνομά του. Διάταξε επίσης τον ιερέα να ψάλλει μία νεκρώσιμη ακολουθία, σαν να είχε πεθάνει ο νεαρός κόμης.

Όσο ο σκληρός αυτός πατέρας διάβαζε τακτικά τα γραμμάτια του γιού του. Έλπιζε να βρει σ' αυτά τα πεινές ικεσίες υπαγορευμένες απ' την πείνα. Μα του κακού. Και η όργη του μεγάλωσε όταν είδε πως ο Παύλος ζούσε ευτυχισμένος στο Παρίσι μαζί με την Σάσα την οποία είχε παντρευτεί. Κέρδιζαν το ψωμί τους εργαζόμενοι και οι δύο τους.

Για να τους ξαναφέρει πλέον κοντά του έπρεπε να χρησιμοποιήσει την πονηρία. Τους έγραψε λοιπόν εκφράζοντας την θλίψη του που ήταν μόνος και νεύοντες μακριά απ' τα παιδιά του. Τους βεβαίωνε πως ήταν έτοιμος να τους ανοίξει την αγκαλιά του και να ευλογήσει την ένωση τους. Πρόσφερε πως τους περιμενε μ' ανυπομονησία και τελειώνει εκφράζοντας την ελπίδα πως θ' άκουγαν την πρόσκληση του απελπισμένου και άρρωστου πατέρα τους.

Οι δύο έρωτευμένοι μόλις έλαβαν το γράμμα έτρεξαν κοντά του. Στο κατώφλι του πυργού ο γέρο κόμης τους έσφιξε στην αγκαλιά του.

Στην μεγάλη αίσθηση τους περιμενε ένα πλούσιο δείπνο. Πατέρας και γιός τσούγκριζαν τ' α ποτήρια τους σε κάθε στιγμή. Κι ο γέρο κόμης ρωτούσε κάθε τόσο τη Σάσα:

— Είσατε ευτυχισμένη, κόμισσα;

Ο Παύλος κατευχαριστή- μενος έτρωγε κι έπινε χωρίς ν' αφήνει ούτε στιγμή το ποτήρι του. Στο τέλος μέθυσε εύγρε πάνω στο τραπέζι και κοιμήθηκε.

Έξαφνα διαπεραστικές κραυγές τον ξύπνησαν. Ο Παύλος άνοιξε τα μάτια του. Η Σάσα ήταν άδεια. Απ' έξω μία γυναίκα φωνή του φώναζε θρηνηντάς:

— Παύλο!... Παύλο!... Βοήθεια!... με σκοτώνουν!

Σεμύθηκε στη στιγμή και βήματα στο παράθυρο. Τα μάτια του αντίκρισαν τότε ένα φορικό θέαμα. Η Σάσα ήταν δεμένη δολοφονική σ' ένα στυλό. Έρεθισμένοι από τον αφέντη τους που τους είχε ποτίσει αβήθονο κρασί οι υπαγόμενοι πλήγυναν το λεπτό κορμί της χτυπώντας το άγριο με τα μαστιγιά τους.

Η Σάσα φώναζε, αγωνιούσε. Το σώμα σκιμαίριζε λίμνη στα πόδια της και ο γέρο κόμης τη ρωτούσε κάθε τόσο ειρωνικά:

— Είσατε ευτυχισμένη, κόμισσα;

Ο Παύλος τρελλός πεία ξεκρέμασε απ' τον τοίχο ένα όπλο και σημάδεψε τον πατέρα του. Ένας πυροβολισμός αντήχησε και ο γέρο κόμης Τσίμερμαν κυλιότανε κερπινής νεκρός!

Μα και η φτωχή Σάσα πέθανε ύστερα από λίγο απ' τις τρομερές πληγές της.

Ο νεαρός κόμης Παύλος πούλησε τότε τα όπλα του κτήματά του κι' εξορίστηκε μόνος του απ' την πατρίδα του. Από τότε γυρεύει τα ξεδύοντες παντού τη λήθη, μα δεν την βρίσκει πουθενά!...

ΡΕΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Επιτυχία άνω προηγούμενου σημειώνει το έργο του Έντιμον Ρορτάν στο Έθνικό μας θέατρο, κάθε Δευτέρα δε έ- ξαντλούνται τα εισιτήρια για ολόκληρη την εβδομάδα.

Ο «Συρανός γτε Μπερζεράκ» θα παίζεται ως το Πάσχα, δεδομένου ότι κα- τ'ότιν υπάρχουν σκέψεις να παιχθεί για λί- γες μέρες, η περίφημη «Στέλλα Βιο- λάντη» του κ. Γ. Ξενοπούλου.

Ένα άλλο ενδιαφέρον έργο, παί- ζεται από την Κρατική σκηνή στο Δη- μοτικό Πειραιώς, το «Τραγουδι της Κούνας» που έγραψε από το ζεύγος των Ισπανών Σιέρρα.

Στο έργο αυτό εμφανίζεται σε ένα χαρακτηριστικό ρόλο καλονόρας η Έλ- σα Βεργή που παίζει για πρώτη φορά μετά την επίσημη της από την Άμε- ρική.

Η Λυρική Σκηνή ετοιμάζει για την ερχόμενη εβδομάδα το πασίγνωστο μελοδωμά του Πουτρίνι «Μποέμ», που παήθηκε κατά καιρούς από ξένους συγκροτήματα καθώς και από ξένους θιάσους.

Στους «Μποέμ» θα εμφανισθούν οι τε- νόσοι Κοκολίδης και Μαυράκης, μαζί με την Μιρέϊ Φλερύ.

Ο περίφημος τενόσος μας Τζα- νής Καμπάνης που άφησε τις ωραιότε- ρες εντυπώσεις με την κουστάλινη φα- νή του στους «Παλάτιους», έκτος από τις εμφανίσεις του στην Λυρική Σκηνή, θα δώσει το Πάσχα και μία έκτα- κτη συναυλία για την Φανέλλα του στρατιώτη με την σύμπραξη της γνω- στής καλλιτέχνιδος Θεούλας Μεζίτου, μαζί με την οποία θα εμφανισθεί στο περίφημο ντουέτο της «Αϊντά».

Το αμερικανικό έργο «Βαθεία είν' οι ρίζες» του θεάτρου Κοποπούλη, που ως παίζιμο είνε μία από τις ω- ραιότερες παραστάσεις που έχουν δο- θεί σ' Αθήνας, συγκεντρώνει τις τε- λευταίες μέρες πολύ κόσμο.

Δύο από τους νέους μουσικούς θιάσους του καλοκαιριού είνε ήδη ετοι- μοι και θα αρχίσουν τις παραστάσεις των, εύθως μετά το Πάσχα.

Ο ένας είνε της Έλευθέρας Λυρικής Σκηνής που διευθύνεται από τους κ. κ. Σακελλάριο και Γιαννακόπουλο, και θα στεγασθεί στο νέο θέατρο της λεωφόρου Άλεξάνδρου που μετωνομάσθη σε «Με- τροπόλιταν».

Το συγκρότημα του «Μετροπόλιταν» είνε εντελώς ιδιόρρυθμο και αποτελεί- ται, έκτος του Όρφέη Μακρή, από καινούργια εντελώς στελέχη που θα εμ- φανισθούν σε πρωτότυπες δημιουργίες.

Η έναρξιν των παραστάσεων του «Μετροπόλιταν» θα γίνη με μία υπερ- μοντέρνα επιβάρωση, που θα έχη ως τίτλο το «Λάιτ-μοτιβ» της θωλικής ταινίας «Οι Γερμανοί ξαναχρονται».

«Ανθρωποι-άνθρωποι».

Το «Μετροπόλιταν» θα παρουσιάση α- κόμη, την μεγαλύτερη δονήσασ απ' ό- λα τα Αθηναϊκά θέατρα με 18 όργανα και μαστρούς τους Γιαννίδη και Σου- γιούλ, καθώς και τη Νίκη Ντέμης, που θα εμφανισθεί σε συνδυασμό χορού και τραγουδιού.

Ο δεύτερος θιάσος είνε του «Άκρο- πόλ» που θα είνε το κολοκάι, με τις διπλές εξέδρες με τις οποίες πλουτίζε- ται, το μεγαλύτερο θερινό Αθηναϊκό θέατρο.

Στον θιάσο του «Άκροπόλ» που θα παρουσιάση μία καινούργια επίκαιρη ε- πιβάρωση της συγγραφικής τριάδας Ασπυακοπούλου — Σπυροπούλου — Παπαδόκη, συμμετέχουν, η Ντιον- τούνα, ο Κυριακός, ο Μανιατάκης, ο Δαμασιώτης, η Μπέμπα Δόξα, γίνεται δε ακόμη λόγος και για την «Ραώ Χαντά».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ανοιξιάτικα ψώνια

94 γκρίνια που υπάρχει, στα σπίτια τόσα χρόνια, δεν έχει άλλους λόγους, πώ σοβαρούς, παρά, γά ψώνια κάθε μόδας, τα γυναικεία ψώνια, που θέλουν, όσο νάναι, παραδες με ούρα. Και τώρα, που όπως ξέρετε, η ανοιξιάτικη έμυρσε κι' η φύσις επλημμύρισε με χίλιες ευωδίες,

θερμές οι μέρες έγιναν, ο ήλιος τις εγλύκανε και στις βιτρίνες άφθονα ντεμί-σας φανήκανε και χάσανε την ψύχρα τους, ακόμη κι' οι βραδυές!... Σε κίσκια πάντα κρέμονται ποικίλα φγουρίνια, με χίλιους δύο πειρασμούς, της μόδας τα μοντέλλα, τ' ανοίγουν οι γυναικείες μας κι' αρχίζει πιά η γκρίνια, για τσάντες, για φορέματα, παπούτσια και καπέλλα. Και που δεν γίνεται καυγας; Σε σπίτι άρχοντικό, σε κάθε πλουσιόσπιτο, σε κάθε φτωχικό.

—Ορίστε, κύριε σύζυγε, μία σύζυγος γκρινιάζει στον άντρα της που άμερμονος, τα νέα του διαβάσει, έπιασε ζέστη τρομερή, και το χοντρό μου το μαντώ, εκείνος ψιθυρίζει:

—Νομίζω έχεις κι' ελαφρό, εκείνος χαμπαρίζει: —Μά εκείνη άντεπιτιθέται, χωρίς να χαμπαρίζει: —Ποιό έννοεις; Το περυνό!...

Δεν με χωράει, αγάπη μου... είνε πολύ στενό!... —Γιατί στενό; —Επάρχυνες; Προχθές, θαρρώ — το ξέχασες; —Δεν μούλεγες, αγάπη μου, πως τρεις οκάδες έχασες; —Γυρεύεις ψύλλους σ' άχυρα. Σου λέω, είνε στενό μου, εκτός που είνε ντεμοντέ μαντώ, το περυνό μου...

—Ναι, αλλά εγώ τι φταίω; —Θέλεις να ρεζιλεύωμαι με μαντουδάκι αρχαίο; Τέτοιος ήσουν πάντοτε... τσιγγούνες... (πρώτο δάκρυ), σπαγγοραμένος... τα λεφτά τα βάζεις εις την άκρη... (Δεύτερο δάκρυ φαίνεται... και τρίτο...) κι' έτσι εν τέλει πληρώνει ο σύζυγος μαντώ καινούργιο κι' άς μη θέλη!...

Σε άλλο σπίτι. Ο καυγας αρχίζει, όπως πάντα. Το σώμα του εγκλήματος έδω, είνε μία τσάντα. —Καινούργια τσάντα, αγάπη μου; — Ο σύζυγος ρωτάει: —Προχθές, θαρρώ, δεν πήραμε μία νάυλον ή όχι; —Ναι μά... με τ' ανοιξιάτικο φουστάνι μου δεν πάει (και... κάποιος δάκρυ φαίνεται μέσ' του ματιού την κόψη, σαν νάναι πρωτοδόχη).

—Α! Είνε όπλο τρομερό, το θηλικό το κλάμμα, έστω κι' αν είνε ψεύτικο και μία σταλιά ρεκλάμα, κι' υποχωρεί ο σύζυγος ο δόλιος, όπως πάντα και παίρνεται η τσάντα!...

3

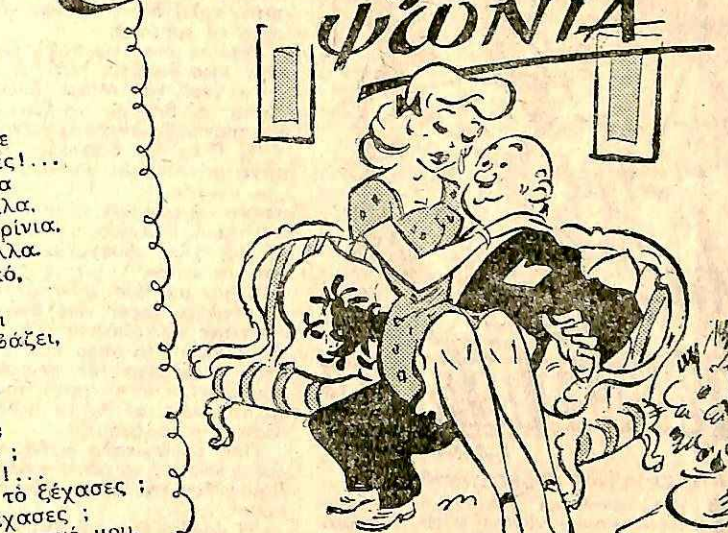
Πανωλεθρία υφίσταται κάθε άντρίκια τσέπη, σαν έρχεται η ανοιξιά, μ' έξοδα τρομερά, καπέλλο ανοιξιάτικο και... άς μην το φορά!... Θέλει ποικίλα και πολλά... θέλει... και τί δεν θέλει, και που θα τάβρη ο σύζυγος καθόλου δεν την μέλλει. Κι' υπάρχουν τόσοι πειρασμοί μεγάλοι εν Αθήναις, αυτές οι αφιλότιμες και πλούσιες βιτρίνες που πάντα δείχνουν πράγματα τόσο προκλητικά και συγκεντρώνουν θηλικά...

Βιτρίνες αφιλότιμες, έσεις τα φταίτε όλα, κι' αναστενάζει δουλικό, μπροστά στο νεροχύτη, για σας κολλάει τη μύτη της, στο τζάμι μία μαργιόλα κι' αρχίζει πιά ο πόλεμος ο τρωικός στο σπίτι!... Αυτές τους δείχνουν πράγματα, τόσο προκλητικά, αλλά το δικό του στραβό αν θέλετε να λέμε, διόλου δεν φταίν τα θηλικά, μά έμεις οι άντρες φταίμε...

Αφού μας κάνει έντυπωσι, κάθε κομψοτυμένη και τρέχουμε ξεπίσω της, σαν γάτοι πεινασμένοι, κάνουν και οι γυναίκες μας δοπάνες πώ μεγάλες, ώστε να μας άρεσουν... ν' αφήνουμε τις άλλες!...

Εμοσιγραφεί: Σμχ. Ταρλινά

ο Διευθυντής



ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δεξιώσεις κατά κατηγορίας

Ω! γυναίκα παλαβόδεσσα! Ω! γυναίκα κακομοίρα, ανύπανδρη και άγαμοι, ζωδόνηρα και χήρα!... Κατόπιν της μενίστης μου έρωτικής ζητήσεως πώς άσπιν των άδικιών και πάσης άντεγκλήσεως συνάπασας δεχθήσωμαι μεθ' όλης της άνδρείας, με τσίμ και άκριβείαν κατά κατηγορίας.

Τούτέστιν ούν τα θήλα, τας νεαράς παρθένους θα δέχωμαι πανευτυχής και μετά πλείστου σθένους εκάστην Τρίτην συνεχώς χαρίζε τε και μόνος επί της Ακροπόλεως έντός του... Παρθενώνος!

Τά άγασμα τά γύναια, έξ άπασας της χώρας, έν άλλους λόγους δηλαδή τας ένηλικους κόρας, τας μάτην αναμεινύσας νυμφίον τε και γάμον δεχθήσωμαι εις την γνωστήν... Πλατείαν τών (Αγώνων!)

Τας χήρας και ζωδόνηρας, ως μάλλον τεθλιμμένες, και έκ της λύπης της πολλής άείποτε (κλαυμένης, χάριν της περιστάσεως και του όρθού (κάνονας), θα δέχωμαι άνελλιπώς εις... Κήπον (του Κλαυθμώνος!)

Και τελικώς γνωστοποιώ πώς πάσας (τάς έγγάμους, αϊτινες μν εύρίσκονται εις τους έυους (πλοκάμους, ότι θα είμαι πρόθυμος και δη έν πλή- (σει δόσσει λαυρώδης, άκατάσχετος έν περιπτώσει (πάση ίν' άποφύγω δε τυχόν συγκύσεως τά ά- (δικα, τας άνωτέρω δέσωμαι εις τά... Παν- (τρεμενάδικα!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



— Τώρα τα είχε φωνητώτα στους ώμους κι-
ταίνοντο, και τα στρογγυλά της υπο-
στάθλα δόγωνα.
— Καλή είσαι σύ, είπε η Εύαθία. γω-
ας, να την πολυπροσέξω.
— Όλη η προσοχή της ήταν τώρα για τη
Βάλια.

— Τώρα, έσύ, είπε.
— Η Βάλια, γεμάτη στρουμπουλή, τριζά-
τη φανόταν σαν ώμοιο ροδόκιμο μέσα στο
κροτάλλι στήν του ομορφιά. Τα μαλλιά
της ήταν κι' αυτής κοκκινόχρυσά και τ' α-
φίεσε να πηδούν στο πρόσωπό της, στους
ώμους της. Μονάχα είχε βάλει απόψε ένα
κορμάλι τριαντάφυλλο σ' αυτά.
— Ένα ντεκαλτέ τολμυρό, έδειχνε την α-
γνή του πλούσιου στήθους της. Τα υπρά-
στα της νεμάτα, οι ώμοι στρογγυλοί, ή
μέση σφιγμένη. Φορούσε μεγάλα σκουλα-
ρικά στ' αυτιά της, και δακτυλίδια σ' όλα
τα δάκτυλα.

Μονάχα που δεν είχε βαφτή υπερβολικά
άπειρα. Αιτό ήταν συμβουλή της Εύαθίας.
— Καλλίτερα, πιο συντηρητικά, είχε πη-
— Τώρα η καλή υπέρα τους, έκανε για
τελευταία φορά το μαθήμα τους:

— Λοιπόν, κόρη μου! Σε θέλω απόψε,
με την εγνή μου! Ο σκοπός είναι να τον
τυλίξουμε όριστικά. Βλέπεις εγώ, έκανα ο-
λες τις θυσίες. Ξέρεις πόσα έδωσα για το
άποψινό το γλέντι. Περιούσια δόξαληρη!
Χαλάλι να πάν, αν τα καταφέρω. Πρέπει
να είσαι υπονταχτή για να μην τον ξε-
τρελλάνεις για καλά. Τίποτε δεν σου λεί-
πει. Είσαι όμορφη σαν τριαντάφυλλο. Εί-
σαι μέσα σ' ένα σπίνι χάμα, έχεις έμένα
και την αδελφή σου να σε βοηθήσουμε...
Πού εγώ, ή κακομοίρα, στα χρόνια σου,
ποή κατηκρύσα στην πρανίκα. Κι' όμως,
κι' εγώ, βλέπεις, τα κατάφερα.

— Η Βάλια χαμογέλουσε.
— Ένοια σου, μαμά.
— Απόψε, πούν να φύγω, θέλω να τον
δω στα πόδια σου. τ' άκουσε.
— Ένοια σου, είπε πάλι η Βάλια, με
ύφος σίγουρο.

— Να προσέξεις όμως! Όχι και να του
δείξεις πως είσαι καμιά του δρόμου. Αύ-
του άκριβώς εινε η τέχνη. Όταν τον δες
τρελλό για σένα να του κάνης την αούτη-
ρη. Να τον άναγκάσης να σε παντρευτεί.
— Μα γι' αυτό πάω μαμά. Άλλοιώς...

— Μη λες μεγάλο λόγο. Ο 'Αργύρης
Βότας εινε ένα λαχείο που έπεσε στα χέρια
σου!

— Όλοι λένε πως σε πέντε-έξη χρόνια
θα εινε ο καλός σου γαμπρός. Τό πο-
θός, Ξέρεις τι πάει να πη αυτό; Δόξα,
και πώς με ούσας.
— Θα γίνω κυρία Βότα, τι άλλο θέλεις;
είπε με το μαονιόλοκο γαυόγελο της η
Βάλια.

— Αν νάμουν εγώ είκοσι χρονών! Έ-
κανε η Εύαθία, κουνώντας το κεφάλι. Ά-
πόψε κιόλας θα είχαμε άρραβώνες.

— Μαμά, είπε η Βάλια, και τα χρυσά-
φια της μάτια άστράων ναϊόκακα. Μη
λες κι' έσύ μεγάλο λόγο.

— Θέλεις να πής πως δεν παντρεύτηκα
εγώ; Στάσου, παιδί μου, να βάλουμε τα
πράγματα στη θέση τους. Ίσα κι' δυοια
είμαστε! Στο είπα, έσύ έχεις όλη τη βοή-
θεια ενώ εγώ δεν είχα τίποτε.

— Καλά, είπε η Φώφη, Κι' αν δεν σκέ-
πτεται σοβαρά για γάμο, ο 'Αργύρης; Τι
πρέπει να γίνη; Να του κλείσουμε την
πόρτα.

— Θεός φυλάξει! φώναξε με άγανάκτη-
ση η κυρία Εύαθία. Ποιος είπε αυτή την
τρέλλα; Έδω δεν κλείσαμε την πόρτα σε
τόσους και τόσους... Με τρόπο θα τα κα-
τοφέρουμε.

Οι καλεσμένοι άρχισαν ναρχωνται. Ή-
ταν μια συντροφιά σοφά διαλεγμένη.

Πολλοί μεσόκοποι και άειοπετείς κύ-
ριοι, παλιοί φίλοι της Εύαθίας, και κά-
πως ήλικιωμένοι φίλοι των κοριτσιών. Φιλε-
νάδες της Εύαθίας, παλινές δόδες, που ά-
ποτελούσαν με τα μαρούμενα τους πρόσω-
πα ένα ίδανό πλαίσιο για να φαντάζει η
όμορφη των δύο κοριτσιών. Είχαν καλέσει
πάντως και δυό - τρεις κοπέλλες, φίλες των
κοριτσιών. Είχαν φροντίσει όμως να καλέ-
σουν συγγρόνους και τους θαυμαστάς αυ-
τών των κοριτσιών, για λόγους εύηχτους.

Όλοι αυτοί πήγαν χωρίς - χωρίς. Έτσι,
όταν γτύπησε το κουδούνι και ήρθε ο 'Αρ-
γύρης ήταν πλήρης άπαρτία στη συντρο-
φία.

— Καλώς το γιαιτό! Καλώς το σωτή-
ρα του παιδιού μας! φώναξε η κυρία Εύα-
θία, υμνός τον άντρίκο.
— Ο 'Αργύρης τάχισε λιγάκι μ' αυτή την
έγκάρδια υποδοχή, και με την εμφάνισή της
κυρίας Πάντογλου.

— Η Βάλια όμως, έτρεξε άμέσως κοντά
του, και με την πιο άειστοκρατική της πό-
ζα, και με το πιο έλκυστικό της γαυόγελο,
τους σύστησε:

— Η κυρία Πάντογλου, ο κύριος Βότας.
— Ο 'Αργύρης διάστασε μια στιγμή. Σε
τέτοιες περιστάσεις φιλούσε το χέρι των
ήλικιωμένων μαυάδων. Μα τώρα δεν του έ-
νόταν και τόσο φυσικό.

Τα μάτια της Βάλιας όμως, χρυσάφια,
άστραφτερά, τον έπνεάζαν. Και έσκυψε
και φίλησε, νιώθοντας κάποια έσωτερική
απόδ. αυτό το ρυτιδωμένο και φορτωμένο
με δακτυλίδια χέρι.

Τού σύστησαν έπειτα όλη τη συντροφία.
Στο τέλος τον καθίσαν σ' ένα μικρό κα-
νοπέ κι' η Βάλια έγκοιτάστηκε δίπλα
του. Οι άλλοι λες κι' ήσαν το μαθήμα
τους, άπασχολήθηκαν με τις ντάμες τους.

— Έτσι, μέσα στον κόσμο, ο 'Αργύρης κι' η
φανταχτερή Βάλια άπομονώθηκαν.
— Η κοπέλλα άρχισε άμέσως τις περιποιή-
σεις.

— Γιατρέ, γιατρούλη! Όνειρο μου φαί-
νεται πως σάς βλέπω στο σπίτι μου.
— Ο 'Αργύρης γέλασε.

— Δεν έχετε και άσικο. Είναι κάπως σαν
όνειρο. Έγώ, ξέρετε, δέν' πάω σχεδόν που-
θενά.

— Γιατί, 'Αργύρη;
Πρώτη φορά τον φώναξε με τ' όνομά του.
και έδωσε στη φωνή της έναν τόνο κάπως
δειλό και τουσερό μαζι.

— Ξέρω κι' εγώ... Νά οι γιατροί εινε
σκληροί της δουλειάς τους.

— Πρέπει όμως να ξεσκάτε κι' έσεις. Ή
ζωή δεν είναι μονάχα οι λευκοί τοίγοι του
νοσοκομείου.

— Βέβαια, γέλασε αυτός, και της έορι-
ξε μια νύχτοση ματιά.

— Θυμάστε, προχτές στον κινηματογρά-
φο; του ψιθύρισε, παίονοντας ένα ύφος έ-
νοχο.

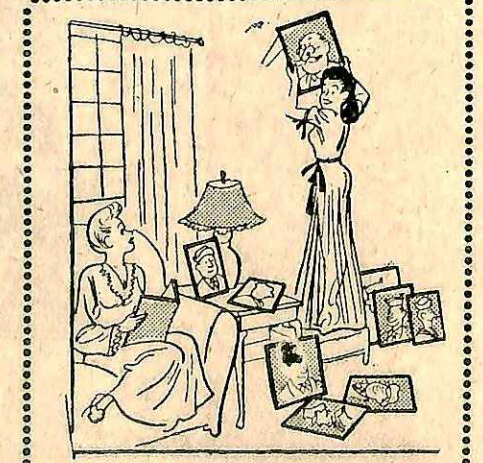
(Δέν είχε συμβη φυσικά τίποτε. Άπλως
πήγαν μαζι στον κινηματογράφο. Της ά-
ρεσε όμως να παίονη επίτηδες αυτό το μυ-
στηριώδες ύφος).

— Ωραία περάσαμε, είπε αυτός.
— Πίνετε, γιατρέ!

Τού πρόσφερε, μεζέδες, βερμούντ... Ο
'Αργύρης που στην άοχή ήταν έπιουλακτι-
κός, λίγο - λίγο ξεσταμινώον. Το περιβάλ-
λον αυτό ήταν διαφορετικό από όσα είχε
γνωρίσει ως τώρα. Στο σπίτι του, ή αούτη-
ρη υπέρα του, κρατούσε πάντα κάποια α-
σπρόπτητα στις πιο νεανικές συγκεντρώ-
σεις. Στ' άλλα σπίνια όπου τον καλούσαν,
ήταν συνήθως τυπικές συντροφίες, άφωνες,
και τον περιποιόνταν πάντα πολύ, αλλά
τυπικά.

— Έδω όλα είχαν κάποια παράρνη έγκρα-
σιότητα, μια οικειότητα που τον παραέ-
νευε και τον τράσαε. Ή φωνή της Βάλιας
ήταν κι' αυτή βοανή λιγάκι γοντρή. Βα-
θεία, έγκάρδια.

— Η Φώφη αντίθετα, κελαιδούσε, τραγου-
—



— Άρκετά γλέντησα! Καιρός είναι
ώρα να φροντίσω και για το μέλλον...

δούσε, φλερτάριζε, έλεύθερα, με τους νε-
ρους, έπαίξε το ρόλο της πολύ μικρής κο-
πελλίτσας και της πολύ άδωας.

— Η Εύαθία είχε σχηματίσει δικό της
κύκλο, άειοπροπη από νηοαλέους κύριους
και κυρίες σεβαστές.

— Έβαλαν το γραμμόφωνο κι' άρχισαν το
χορό.

— Ο 'Αργύρης σήκωσε άμέσως τη Βάλια
να χορέυσουν. Η κοπέλλα άσέθηκε στην
άγκαλιά του, παλλόμενη τριζάτη. Σε μια
στιγμή το μάγουλό της άκούμπησε στο
δικό του. Τότε, χωρίς να καταλάβειν κι'
αυτός γιατί τα γέλη του άκούμπησαν για
μια στιγμή όλόφωνα στο βαμμένο και ά-
φοράτο της μάγουλο.

Αυτή άκούμπησε πιο πολύ άπάνω του
κι' άναστένανε βαθεία.

— Ήταν το πρώτο δήμα.

— Η Μίνα, που εινε κιόλας κλάψει τη να-
μένη της άγάπης, άν μπορούσε να ιδη το
πρόσωπο του 'Αργύρη εκείνη τη στιγμή,
θανοίθε μαγαίρια να της σχ ζουν την καρ-
διά.

— Ήταν παράξενο το πρόσωπό του. Ξα-
ναμμένο, με μάτια θαλά, με τον πόθο ξε-
γροσφισμένο στη φυσιογνωμία του. Δεν έ-
μοιαζε με το άγνό έξυπνο πρόσωπο του
άοραβωνιαστικού της.

Χόρεψαν πολλές φορές ο 'Αργύρης με τη
Βάλια. Ούτε άκέφθηκε ο νεαρός γιατρός
να χορέψη μ' άλλη κοπέλλα.

— Έπειτα η Βάλια πήρε την κιθάρα της
και τραγούδησε μαζι με τη Φώφη άνατο-
λίτικα τραγούδια.

— Σιγά - σιγά, άρχισαν να φεύγουν οι κα-
λεσμένοι, άογά, μετά τα μεσάνυχτα.

Οι δυό νοσοκόμοι κύταζαν και έσνα-
κύταζαν τον 'Αργύρη, σά νάβελαν να του
υποδείξουν πως ήταν ώρα να φύγη κι' αυ-
τός. Τον είχαν παρακολουθήσει από την
άοχή, ο 'Αργύρης όμως είχε όλότλη ξε-
γάρσει την παρουσία τους. Ήταν δυό κο-
πέλλες εύθιμες, πούδειχναν στη Βάλια συμ-
πάθεια όταν πήγαινε στο νοσοκομείο, γι'
αυτό τις είχε καλέσει, γιατί καταλάβαινε
πως μπορούσε να έχη τη συμπαγία τους.

— Η Φώφη τις περιποιήθηκε πολύ, τους σύ-
στησε, καθολιέριους χόρεψαν πολύ, κι' οι
κοπέλλες ήταν ένθουσιασμένες. Ωστόσο
τους φαίνονταν σολοικο να μείν ο 'Αργύ-
ρης από τους τελευταίους στο σπίτι αυτό,
όπου είχαν πάει για πρώτη φορά.

Στο τέλος βλέποντας πως αυτός δεν εί-
χε σκοπό να το κονήσει, καληνυχτίσαν κι'
έφυγαν.

— Όταν τις είδε να φεύγουν, τις δυό κο-
πέλλες ο γιατρός τότε γύρισε, κύταξε
γύρω του και κατάλαβε πως είχαν φύγει
όλοι οι ένοιο.

Πετάχτηκε τότε κι' αυτός.
— Εινε άογά, είπε, πρέπει να φεύγω.
— Η Εύαθία, η Βάλια κι' η Φώφη τον τρι-
γύρισαν.

— Από τώρα; Τέ κοίμα!
— Μα έμεινα τελευταίος, είπε ο 'Αρ-
γύρης.

Γέλασαν κι' οι τρεις γυναίκες.
— Έτσι έπρεπε να γίνη, είπε η κυρία
Πάντογλου έγκάρδια. Έσεις είσαατε ο πιο
δικός μας. Τούλάγιστον μέσα στην καρδιά
μας έτσι σάς θεωρούμε, τον πιο δικό μας,
από τον καιρό που σάσατε τον Τάκη μας.

— Άλήθεια, δέ σάς ούτρησά πως εινε ο
μικρός από νθές;
— Καλά, καλά, άποκρίθηκε Βιαστικά η
Φώφη.

Ούτε είχαν ιδέα τί γίνεται το παιδί έ-
πειδη από τη στιγμή που το είχαν παρα-
δώσει στη υπέρα του ήσαν άποφασισμέ-
νες να υη το ξαναδούνε για πολλή καιρό.

— Κι' αυτό για λόγους σκοπιμότητας. Έ-
πειδη οι γιατροί τους είχαν πη πως ο μι-
κρός νοειαζόταν υπερσπινισμό έξογή τόσο
άλλα πράγματα.

— Τώρα όμως στ' αλήθεια, πρέπει να
φεύγω, είπε ο 'Αργύρης.

— Η Βάλια πήρε ένα ύφος παροπνιακό.
— Καλέ, μη τον κρατάς άλλο, μαμά, το
γιατό.

— Ο 'Αργύρης φίλησε το χέρι της κυρίας
Εύαθίας, γαϊρέτησε τη Φώφη.

— Έγώ θα σάς συνοδέψω, είπε η Βά-
λια ρωμαντικά.

Τον έβαλε στο άσανσέο υπήκε, κι' αύ-
τη μέσα.

— Ο 'Αργύρης αίσθανόταν το κεφάλι του
βαρύ από το κρασί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνείδηση

ΓΑΜΟΙ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ της 'Επανάστασης

Ο ήρωικός θάνατος του Πανα-
φλέσσα

— Ίσως ποτέ άλλοτε στην Ελλάδα
δεν έγιναν τόσο διαδοικοί γάμοι, ό-
σοι στα χρόνια της 'Επανάστασης
και συγκεκριμένα στην περ όδο του
1825 - 26.

Και η αίτια: Ο 'Ιωραήμ! Μάλι-
στα, αυτός ο Αιγύπτιος πασάς που
αποδιδάσθηκε με 24 χιλιάδες 'Αρα-
βες στην Πελοπόννησο και έβρι-
σκει απώλυση, όπως λέει ο Σ. Τρι-
κούπης στην ιστορία του.

Κανείς δεν έβγαινε να τον πολε-
μήση. Όχι, βέβαια, από δειλία, μα
έξ αίτιας των ευφυών, πολεμών,
που είχαν προκαλέσει τα δυό άτι-
μαχόμενα ελληνικά κόμματα, το πο-
λιτικό και το στρατιωτικό.

Ο Θ. Κολοκοτώνης, οι Δελφινιαν-
ναίοι, οι Σισίνες, οι Νοταράδες, ο
Θ. Γοίβας όπως και ο Μήτρος Πε-
τρούδας, ο Γκρίτασος και άλλοι, κα-
πεταναίοι και παλληκάρια, είχαν
συλληπθή από την Κυβέρνηση Γ.
Κουντουριώτη που άφου τους έπια-
σε τους πήγε με τη γολέττα 'Γρο-
γώ' στην 'Υδρα και εκεί τους έκλει-
σε στο μοναστήρι του προφήτη 'Η-
λία.

Στο μεταξύ όλος ο Μαυριάς έμει-
νε δίγος στρατιωτικούς άοηγούς.
Έτσι σκόπησαν τα σώματα και ο
λαός... το έρωσε στο γλέντι!

— Έρωτες, γάμοι τραγούδια πιο-
τό και γοοί παντού.

Δέν εινε δύσκολο να βρούμε την
ψυχολογική εξέληξη αυτού του τε-
λευταίου περιόγου κοινωνικού φα-
ινομένου. Υπάδην σε μερικά ναοα-
κτηριστικά περιστατικά εκείνου του
καιρού.

Περνούσε ο Ν. Δραγούμης έξω ά-
πό μια καλύβα κοντά στο Ναύπλιο,
όπου νινόταν ένας γάμος. Είχε κοι-
τασθή λίγο στην πόρτα, όταν ο
γαμπρός βήκε τενάτος για να τον
καλέση να καθήση στο ναυήλιο τοα-
πέζι.

— Έλα να με τιμήσης σε παοα-
καλώ, του είπε. Ίσως ουό φέρες
τύχη γιατί παντρεύομαι μόνο με
τέσσερα τάλληρα.

— Με τέσσερα τάλληρα; άπόρη-
σε ο Δραγούμης.

— Μήπως θα ξήσουμε πολύ; ά-
ποκρίθηκε σκεπτικός ο γαμπρός.
Δέν βλέπεις πως ο 'Ιωραήμ κοντεύει
να πνίξη όλον το Μαυριά;

Και όταν ένας άλλος έβηκε να
εμπόδιση μια φωνή κοπέλλα Τρι-
πολιτιστίσσια να παντρευτεί συμ-
βουλευμένους την αυτή τη είπε:

— Μη μ' εμπόδιζεις, κύριε. Άφου
ο κόσμος όλος βεβαιώνει πως θα
γαμπρός, άς υην πάω παροπνεμένη
ότι έμεινα έλεύθερη.

— Αν αυτά συνέβαιναν στις λαϊκές
τάξεις και οι ψηλότερες δεν πήναι-
ναν πίσω.

— Ο Γεωργιος Κολοκοτώνης —
γράφει ο Φωτάκος στ' άπομνημονεύ-
ματά του — έρωτεύθη την αδελφή
του Ι. Νοταρά, νέαν ώραιαν, πολύ
εύμορφον και διά τον έρωτά του προς
την κόρην έπήγαγε και ποητοε εις
Τρίκαλα και έτσι έγιναν τον καιρόν...

Κατόπιν δέ έχασεν και την
έρωμένην, την οποίαν έπηρε σούζο-
ν, ο Γεώργ. Μαυρομινάλης.

Την έθνική και την κοινωνική αύ-
τη υτροπή βοήθηκε να την ξεπλύνη
τότε ένας άτοούτοπος ήρας. Ο Γρη-
γόριος Δικαίος, ο Παπαφλέσσας δη-
λαδή, που δέν ήταν μόνον ένα άσυλ-
κοιτο παλληκάρι μα κι' ένας πολύ
υοφωμένος ίερωμένος.

Υπουργός των Στρατιωτικών τό-
τε ο Παπαφλέσσας στην κυβένηση
Κουντουριώτη, που κυνηγούσε τους
άπειθαρχητους στρατιωτικούς, συναν-
τήθηκε τυχαία με τον Άνανν. Δε-
λφινιάννη.

— Δέ φεβόσαι να γυρίση ή σφαί-
ρα; του είπε ο Δελφινιάννης, υποο-
ντας τις συλλήψεις των στρατιωτι-
κών που ένεργοούσε ή Κυβέρνησις.
Τότε τι θ' άείζης;

— Ό,τι άείζω και τώρα, άπάν-
τησε ο Παπαφλέσσας.

— Πως θα γίνη αυτό;

— Νά, θα γίνη γιατί τον άνθρω-
πο δέν τον κάνει το αείζωμα...

Την άλλη μέρα ο Παπαφλέσσας
πέτανε στα μούτρα όλων το ύπουρ-
γικό για να πάν να τυπώση τον
'Ιωραήμ. Κι' άς ξεκίνησε για την
άθανάτη δόξα παίονοντας μαζι του,
όπως του ένοιασε από παοαπτική
μνησικακία ο άμειλικτος Μακρυγιάν-
νης, «μια γισσάκα, ένα ντάκι κι' ένα
βιολί».

Το άβες ποός την Τρίπολη
στρατολογώντας, μα καμιά προ-
βουία δέν εύρισκε στον κόσμο.

— Πού εινε ο Γέρος; (ο Κολοκο-
τώνης) άκούγε να κουσολένη νύσο
του.

Τότε έκανε και μια άλλη παρ-
εή που ήταν νέα τιμή γι' αυτόν: Έ-
νοιασε του Κουντουριώτη ν' άοίση ά-
μέσως τον Κολοκοτώνη και τους
άλλους γιατί τους ήθελε ο κόσμος.

Αυτή όμως την προτίμηση για τον
Κολοκοτώνη την είχε για παοοδό-
λη δική του στην καρδιά του. Την
ημέρα που ξεκίνησε, πούν από 123
γρόνια ('Απρίλιος 1825) από την
Τρίπολη για το Μανιάκι με 4 χιλ.
άγδες εινε μαζευτή πολύ πλθθος
νύσο του και γύρισε και τους είπε:

— Πηγαίνω να πολεμήσω, πατρι-
ώτες. Και ή θα νικήσω τον 'Ιωραήμ
ή θα σκοτωθώ! Οα μάθετε πως έ-
ρεσι κι' άλλος να πολεμήη τους Τούρ-
κους όγι μονάχα ο Γέρος παλινό-
δρανοιο.

Βλάνους έλεγαν οι Μανιάτες τους
άλλους βουνημένους Μαωιάτες.

Και πήγε στο Μανιάκι, πολέμησε
και πέθανε σαν άοαχίος Έλληνας.

Ο 'Ιωραήμ και οι έξοιους και
σ' Έλληνας και στον Θ. Γοίβα κα-
τά το 1844, που εινε πεί στην Αί-
γυπτο, είπε πως δέκα άκόμα σαν
τον Παπαφλέσσα άν του αντίστέκοι-
ταν στο Μαυριά θα γύριζε στον τό-
πο του.

★
Για να τελειώνουμε με τους δια-
δικούς γάμους όπως άοίασαμε, πρέ-
πει να πούμε πως τέτοιοι γίνοντο
και σε μέρες μεγάλης έθνικής ναός.

Στο Μεσολόγγι οι πολιορκημένοι κά-
θε φορά που έκαναν έξοδο από υκού-
σαν, το γυρίζαν στα γλέντια και
στα τραγούδια με γάμους και με άο-
ραβώνες. Σε τέτοια μέρα στεφανώ-
θηκε ο στρατηγός Δ. Μακρός και
άοραβωνιασθηκε ο φουρβάςος Μ.
Ντελφινιάννης με μεγάλες ναός.

Το ταυφεκίδι ο ναός τα βιολία έ-
δωσαν και πήγαν.

Οι Άλβανοί την άλλη μέρα το
πρωί είχαν ούτρησε τους πολιορ-
κούμενους.

— Τι καλά καυπάοια λάβατε, και
κάνατε έτσι;

— Παντρώσαμε τον καπετάνιο
μας! άπάντησαν οι ήρωες του Με-
σολογγιού.

— Να σάς ξήρη και καλή προκο-
πή! φώναξαν οι Άρβανίτες.

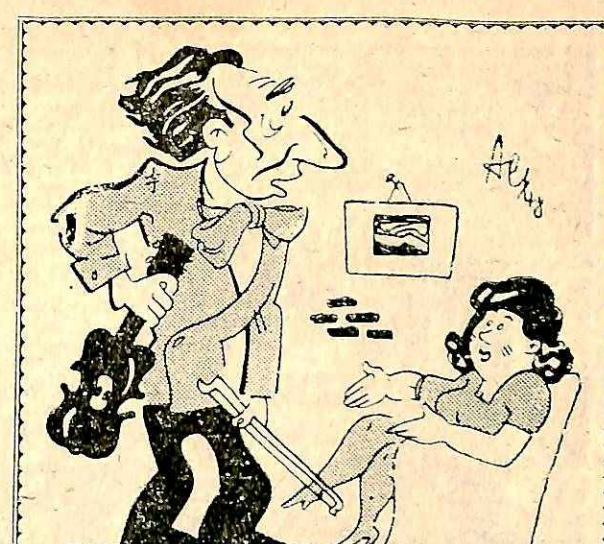
Γ Α ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Ένα παιδάκι χωρίς δόντια

Ο μικρός Τζών Νταυντέυ ήλικίας
σήμερα 7 ετών άποτελει ένα αλη-
θινό φαίνόμενο. Δέν έχει ούτε ένα
δόντι.

Η ραδιόφωνική εξέταση
της σιαγόνης του άπέδειξε επίσης
ότι στο έσωτερικό των ούλων δέν
υπάρχουν ρίζες. Έτσι, άπεκλεισθή
ή ύπόθεσις μιας όσιμης όδοτομ-
φίας.

Έπειτα άπ' αυτή τη διαπί-
στωι οι όδοινατροί του πανεπι-
στημίου της Κολομβία που έφτι-
ξαν δυό φυτικές μασέλλες. Χωρίς
αυτές, ο μικρός Τζών κινδύνευε να
πάθη από άσπτις. Γιατί ήταν ύπο-
χρεωμένος να τρέφεται μόνο με χι-
λούς.



— Καυμένη Βασιλάκη δέν δίνεις και κανένα ρε-
σιτάλ... να μαζέψουμε τίποτα... κουνουπίδια:
(Σκίτσο του Άοχελάου)

'Αθηναϊκά έπίκαιρα

★
Ο κύριος 'Απρίλιος δέν εινε διόλου έν τάξει
κι' ένώ μας ήρθε χαρωπός με χάρη ζηλευτής,
μετά δυό μέρες φρόντισε τα μούτρα του ν' αλλάξει
κι' έδωσε μια διαταγή... ο άλλος να κρυφτεί!...

★
Χάσαμε τις άκτίνες του, άπ' τ' ουρανού το άτλάζι
κι' ένώ μας έπιασε όλους μας μια μούρη στενοχωρία
έδωσε κι' ένα σύννεφο βροχή ν' άνοσταλάξη
και βάλεμε αδιάβροχα ζανά και πανωφόρια...

★
Ο κύριος 'Απρίλιος πρέπει να το σκεφτεί
πως δέν μας είχαν άλλους, σε τέτοια υπομνημένος
κι' ίσως ν' αλλάξει θάπρεπε την τακτική του αυτή
να δώση λίγη άνοιξη... για τους έρωτευμένους!

★
Ντουάτες
Για όλους όρους έχουν καλού φαγιού μεράκια
οι πρώτες οι ντουάτες τα πρώτα τ' άγγουράκια
έδωκαν στην πιάτσα, σαν φρούτα έξωτικά
και... είκοσι χιλιάδες πουλιούνται την όκδ!...

★
Κόκκινες οι ντουάτες, προμηνύουν πελάτες
μα κάποιος συμπολιτής βρέθηκε να τους πη:
— Με είκοσι χιλιάδες; Δέν είσαατε ντουάτες
κι' έχετε κοκκινήσει μονάχα από ντροπή!...

★
Το φείδι
Στο ύπουργείο της Παιδείας τρομερή άνηυχία:
Καθηρίστρια είχε πάει και ξεοκνίζε τι άρχεια
όταν έξοφνα από πίσω από δέματα όγκωδη
ένα βιβίο ένεφανισθή και... την δάνκωσε στο πόδι!

★
Ποικιλία στη ζωή μας πούναι πάντα τόσο ίδια
να γενη ή Αθήνα, ζούγκλα... νάχωμε και λίγα φίδια
και δέν μένει παρά τούτο να μας πούνε μιαν αούτη
πως στη λίμνη Μαραθώνος... κορφαρίες έχουν βνη!

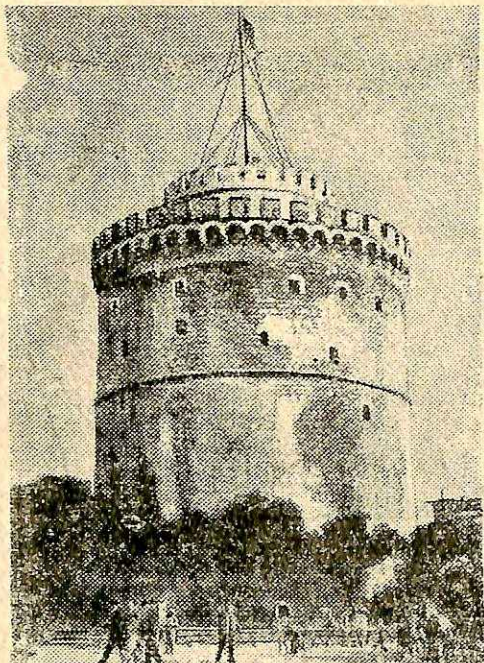
★
Στο πεζοδόμιο
Ένα μεγάλο φορτηγό που έτρεχε με βίαι
σε κάποιο πεζοδόμιο, έπληνε να ξεοπάση
σε καφφενείου είσοδο μοιραίως έξαματόπος
κάτι τραπέζια τσάκιος κι' έοτά-όκτώ τραυμάτιες...

★
Κι' είπε με πείσμα ο σωφεί, χωρίς κανένα τράιο:
— Ν' ανέβω εκεί που ανέβηκα, δέν είχα το προνόμιο
μα τόσο πια βαρέθηκα να τρέχω μετά τον δρόμο
που ζήλησα μπρε παιδιά, και λίγο πεζοδόμιο!

★
Η λίμνη
Ο Μαραθώνας, φίλοι μου άίσιως άνεβαίνει.
Είκοσι έκατομύρια πάλαν, δέν είχα τα κυβικά
κι' όμως ή Ούλεν πάντοτε στα ίδια έπιμένει
και δέν μας κορηνεί νερό, λίγο πιο τεκτικά.

★
Τι περιμένει δηλαδή, ή λίμνη να νενίση
ως που να ξεχειλίση;
Μπορεί ως τότε - θα το πω κι' άς της κακοφανή -
να ξεχειλίση άσφαλώς του κόσμου ή ύπομονη!...

ΔΗΜ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ



Ο Λευκός Πύργος της Θεσσαλονίκης

ΠΩΣ Η ΕΛΛΑΣ δεν έγινε... Άλσκα!

Δημοσιογραφικές ανζητήσεις του
συγγραφέα μας Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

«Πάν οτι λάμπει δεν είναι χρυσός», λέγει το γνωστότατο οπτόν. Έν τούτοις ο Βούλγαρος Γιόβαν Ούσταλίκωφ, κάτοικος Θεσσαλονίκης κατά το σωτήριο έτος 1931, κατώρθωσε να πείσει μερικούς άφελείς μεταρρυθμιστές της μακεδονικής πατριωτικής οργάνωσης ότι τα λάμποντα, λόγω αποκομίσταλλωσας μεταλλευμάτων, στομάτια γής των πλησίων του Κιλίκις Βοάχων περιείχαν τόνους χρυσού. Μία χρυσόφορος Άλσκα στη Μακεδονία!

Το 1931, όπως θα θυμούνται οι κάπως παλαιότεροι από τους αναγνώστες ήταν ένα έτος οικονομικής κρίσεως. Απεινός εμάστιζε τον τόπο. Ο χρυσός σπανιότατον και νομπευτικό φαινόμενον, δεν αποτελούσε βασικό μέσον συναλλαγής, όπως περίπου συμβαίνει σήμερα. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές ο καθείς υποείχε να φαντασθή τί έντύπωσι έκανε ή έμπιστευτική βεβαίωση του Γιόβαν Ούσταλίκωφ προς τους μεταρρυθμιστικούς της Θεσσαλονίκης περί ανακαλύψεως χρυσόφορων μεταλλείων «κάπου εις την Μακεδονία».

Ο ποιώτης στον Βούλγαρο απέκάλυψε το μεγάλο μυστικό ή Βούλγαρος άπατεών ήταν ένας πάλμπουτος άνθρωπος. Άλλα πάρα πολύ άναθες και άφελής. Αυτός έβαλε τα πρώτα κεφάλαια για την έκμετάλλευσιν του άπροσδόκητου θησαυρού. Με τη διαφορά ότι ο Ούσταλίκωφ του απέκάλυψε τα πάντα, πλην της τοποθεσίας όπου υπήρχαν οι άπροσμέτοπτοι τόνοι χρυσού.

Αυτό δεν υποτά να το πώ τώρα άμέσως. Έλεγε ο Βούλγαρος. Θα μοι δώσετε την προκαταβολή — δεν ζητούσε ο άνθρωπος, παρά το άσημαντο ποσόν των 300 γιλιάνων δοραγίων — και θα ύπονοάωμε τα συμβόλαια και κατόπιν...

Μπήκε, λοιπόν, τότε στη μέση κι' ένας δεύτερος επινειρηματίας και μάλιστα ερασιτέλης μεταλλειολόγος. Κι' έν συνεχεία και το Υπουργείον Έθνικής Οικονομίας! Διότι ή εύκαιρία ήταν μοναδική να κολυμπήσει ή Έλλάς στο χρυσάφι! Απόλυτη μυστικότητα έπρεπε νύχω στο άπιστευτο γεγονός. Από τις έφημερίδες, ή πρώτη που είχε την... τύχη να το πρωτομάχη ήταν ή «Πατρίς».

Ήλθε και μοι το άνεκρίνωσεν έμπιστευτικώτατα ένας Θεσσαλονικεύς φίλος μου και φλο το πρώτου έντυχούς κεφαλαίου που έμύησε στον Ούσταλίκωφ την προκαταβολή των 300.000 δραχμών. Μέγα δημοσιογραφικό λαούκι, σκέφθηκε.

Την ίδια μέρα έστειλα στη Θεσσαλονίκη ένα συντάκτη της «Πατρίδος» με την έντολή να εξιγιάσει όλες τις λεπτομέρειες της υποθέσεως και να στείλει σείων άνταποκρίσεις.

— Πρόσεξε, του είπα, να μη μάθω κανείς τίποτα. Τέτοιες έπιτυχίες δεν παρουσιάζονται εύκολα.

Πραγματικά, μετά δυό μέρες φθάνει ή πρώτη άνταπόκρισις με καταπληκτικό περιεχόμενο. «Ατελείωτες φλέβες χρυσού έξω από τη Θεσσαλονίκη. Η Άλσκα είναι άπεναντί της χρυσόφυνης της Μακεδονίας. Συνέντευξις με τους πρώτους έντυχούς επινειρηματίας», κλπ. Και άκόλουθουσε μία περιγραφή, που έλεγε πολλά και δεν έλεγε τίποτα. Οι ένδιαφερόμενοι δεν ήταν σε θέση να δώσουν συγκεκριμένες πληροφορίες. Ίσως και να μην ήθελαν. Ομολογούσαν, άλλωστε, ότι το «μεγάλο μυστικό» το κρατούσε άκόμη αποκλειστικά ο Ούσταλίκωφ. Αυτός ήφερε την ακριβή τοποθεσία των στοματιών του χρυσού. Αναστατώθηκε το σύμπαν. Σμήνη Άθηναίων άνταποκριτών συγκεντρώθηκαν στη Θεσσαλονίκη για να παρακολουθήσουν την εξαγωγή των πρώτων... τόνων χρυσού φυσικά ή ύπόθεσις εκίνησε το ένδιαφέρον και του ξένου τύπου.

Όλα καλά, αλλά χρυσός δεν έφαινετο. Ο Γιόβαν Ούσταλίκωφ πιεσθείς από τους κεφαλαίους — και αφού έν τώ μεταξύ είχε καταβροχθίσει την προκαταβολή — άναγκάσθηκε μία μέρα να αποκάλυψη ότι «για μόν ύπάρχουν τα στομάτια χρυσού κάπου κοντά στο Κιλίκις, αλλά την ακριβή τοποθεσία δεν την ήξερε αυτός! Ένας άλλος Ούσταλίκωφ, βίος του, κατείχε τα σχεδιαγράμματα...».

— Και ποί έντε αυτός ο Ούσταλίκωφ Β'?

— Στη Φιλίππουπολι.

— Άλλα έξοδα. Άλλες προκαταβολές. Φθάνει έπιτέλους μετά δυό μήνες στη Θεσσαλονίκη ο ύπ' άρ. 2 Ούσταλίκωφ. Ένας πονηρός Βούλγαρος, έλληνομαθής, έπιστήμιαν άπατεών. Οι κεφαλαίοι του τον υπεδέχθησαν με μενάλες τιμές, ανάλογες προς εκείνες που έπεδαυίλυνσε ή Ίσαβέλλα της Ίσπανίας στον Χριστόφορο Κολόμβο μετά την έπιστοφή του από την Άμερική. Τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν. Ο Ούσταλίκωφ Β' δεν απέκρυψε ότι ήφερε με το νι και με το σίγμα την ύπόθεσιν του χρυσού.

— Έγεις τα σχεδιαγράμματα;

— Βέβαια και τα έχω.

— Ποίντα;



ΟΙ ΠΥΘΩΝΕΣ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Η Ζινέτ Μπριντέν παρουσιάζει τελευταία στο Παρίσι ένα «άναγλι» κομμένο από δέρματα μενάλων φίλων πύων της Μεδουσσάρης και της Ίνδοκίνας.

— Σιγά, σιγά... Το σιγά-σιγά έσπιναι προκαταβολές. Στην εταιρεία προστεθήσαν τώρα κι' άλλοι κεφαλαίοι. Κάπου 13 έν όλω. Άλλα και το Κράτος βρισκόταν σε συναγισμό. Έπιθεωρηται του Υπουργείου Έθνικής Οικονομίας έστάλησαν στη Θεσσαλονίκη να παρακολουθήσουν τις άνασκαφές και να... μετρήσουν τα πρώτα φορτία χρυσού.

Έπιτέλους έφθασε ή μεγάλη ήμέρα. Με τον Ούσταλίκωφ Β' επί κεφαλής φέροντα στην τσέπη του τα πολύτιμα σχεδιαγράμματα, οι κεφαλαίοι οι άπεσταλμένοι του Υπουργείου Έθνικής Οικονομίας, δημοσιογράφοι και και πλήθη καλεσμένων έσπεύσαν στην χρυσόφορο περιοχή. Φορητά αυτοκίνητα μετέφεραν τους έργατες. Άνοιχθηκαν σαιπάνιες, έξεφονήθηκαν λόγοι, έγινε άγασμός. Συγκινητική ήταν ή τελετή. Κάποτε, τέλος, άρχισε το σκάψιμο. Φυσικά δεν ήταν δυνατόν να άνασκαφθούν τα χρυσόφορα στομάτια ως το βράδυ. Πέρασαν δυό μέρες, μία βδομάδα, δυό μήνες. Τίποτα Άνήσχυοι οι κεφαλαίοι.

— Τι συμβαίνει, κ. Ούσταλίκωφ;

— Συμβαίνει ότι τα σχεδιαγράμματα μου δεν είναι έντελώς ακριβή. Τα ακριβέστατα τα έχει ο εξαδελφός μου. Ένας άλλος Ούσταλίκωφ!

Ο Ούσταλίκωφ Γ' λοιπόν, Έκλήθη κι' αυτός από τη Βουλγαρία. Έξοδα, προκαταβολές, ύποσέσεις κλπ. Αυτός ήταν πολύ βαρύν άνθρωπος. Προσέφερον να παραδώσει τα «ακριβέστατα» σχεδιαγράμματα, αλλά τα 4 εκατομμυρίων δολλαρίων! Οι κεφαλαίοι κατέληξαν να τραπέζιτη ένγύψι 2½ εκατομμυρίων δολλαρίων! Άς είναι, ο άνθρωπος ήταν όλιγαρκής. Δένθηκε. Πήρε δώρο προηγουμένως στα γέγρια του ένα στρόγγυλο ποσόν σε δραχμές.

Ίδου τώρα και ο έπίλογος της ύποθεσεως: Οι τρεις κεφαλαίοι, άπέδρασαν στη Βουλγαρία. Οι «εμφυέστατοι» επινειρηματίαι κλαίει άκούα τη μοίρα τους. Και ή Έλλάς, κατά κακή σύμπτωση, δεν έγινε Άλσκα...

✻

Ο νεκραναστημένος

Τελευταία ο' ένα σταθμό της Βιέννης, μία μητέρα περιμένοντας το γνιό της απ' τη Ρωσία τον είδε να φτάνη μαζί με τον πατέρα του Πάουλ που τον θεωρούσε νεκρό από 30 χρόνια.

Το 1917, ο Πάουλ Βουντσάμερ ύπηρετούσε στον αυστριακό στρατό. Είχε αλληλεγγύη άιχμαλώς απ' τους Ρώσους κι' είχε σταλή στα Ούράλια. Τότε ακριβώς, έξεργάγη ή Ρωσική επανάστασις. Οι Ρώσοι στρατιώτες σκότωσαν τους άξιωματικούς των κι' έφυγαν άφίνοτας τους άιχμαλώς στην τυχή τους.

Αυτοί έζησαν επί μερικές βδομάδες με ρίκες και άγριόχορτα. Ο Πάουλ έχασε τις δυνάμεις του κι' έπεσε μία μέρα άναίσθητος. Οι άλλοι τον ένκατέλειψαν, νομίζοντας τον νεκρόν. Τον βόηκαν μερικοί Γερμανοί άποικοι και τον περιποιήθηκαν. Άλλ' είχε χάσει πιά τη μνήμη του.

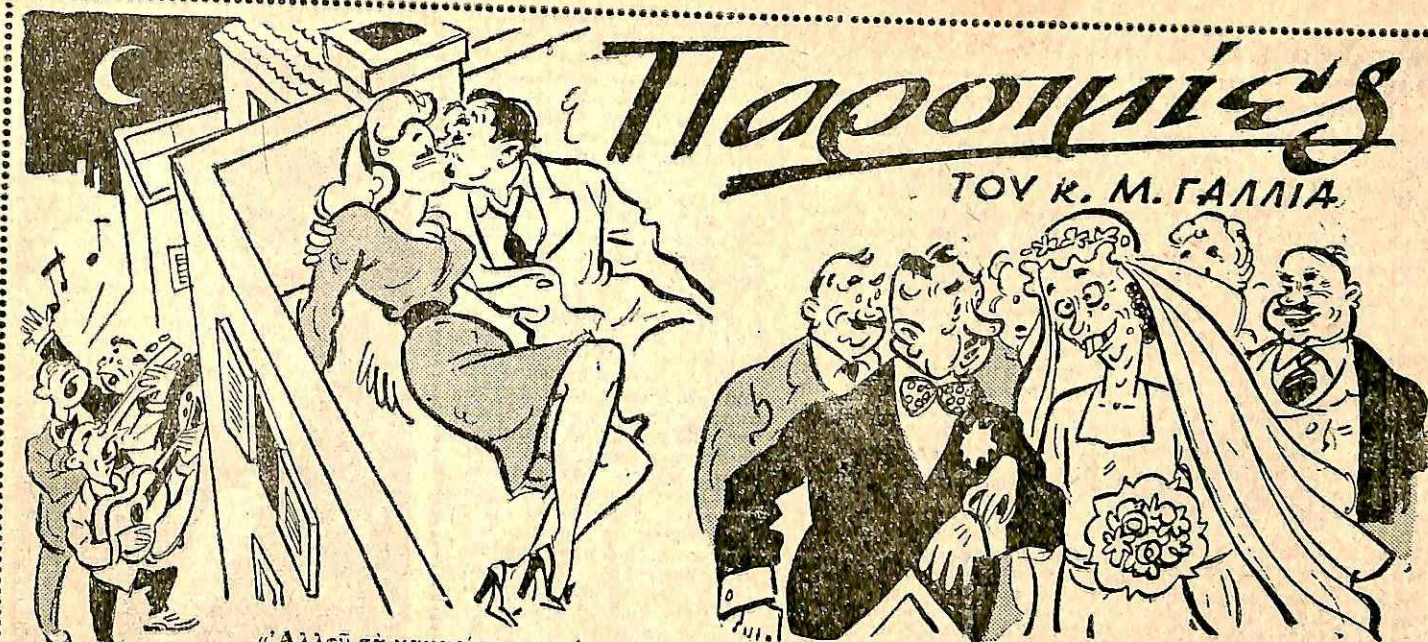
Η σύζυγός του, στη Βιέννη έμαθε το θάνατό του τον έκλαψε κι' έπειτα άφαισώθηκε στην άνατροφή του γνιού της. Χάος, που είχε γεννηθή λίγο κατόπιν.

Πέρασαν χρόνια κηρύχθηκε ο καινούργιος πόλεμος κι' ο Χάος έπιστρατεύθηκε. Το 1942, τον έστειλαν στο ρωσικό μέτωπο, όπου άιχμαλώς άιχμαλώς, στη Σιβηρία. Όταν τελείωσε ο πόλεμος ο άιχμαλώς άιχμαλώς άφαισώθηκε κι' έπικρινώθηκε με τους έντοπίους. Ο Χάος έσπευσε τότε ότι υπήρχε εκεί κοντά μία μικρή νεομανική κοινότης μεταλλωρύχων. Γνωρίσθηκε μαζί τους και τους μίλησε συχνά για την πατρίδα του για τους δικούς του.

Ένας άπ' αύτες που τον άκούσαν — ένας καλός και γλυκύητος νερός-φαινόταν να γίνεται διαρκώς πιο άσκητικός και ταραγμένος. Και, έσφινκά καθώς μία μέρα ο Χάος τον άπέκάλυψε «πατερούλη» (όνομασία συνήθισμένη στη Ρωσία) έβαλε τα κλάματα και φώναξε:

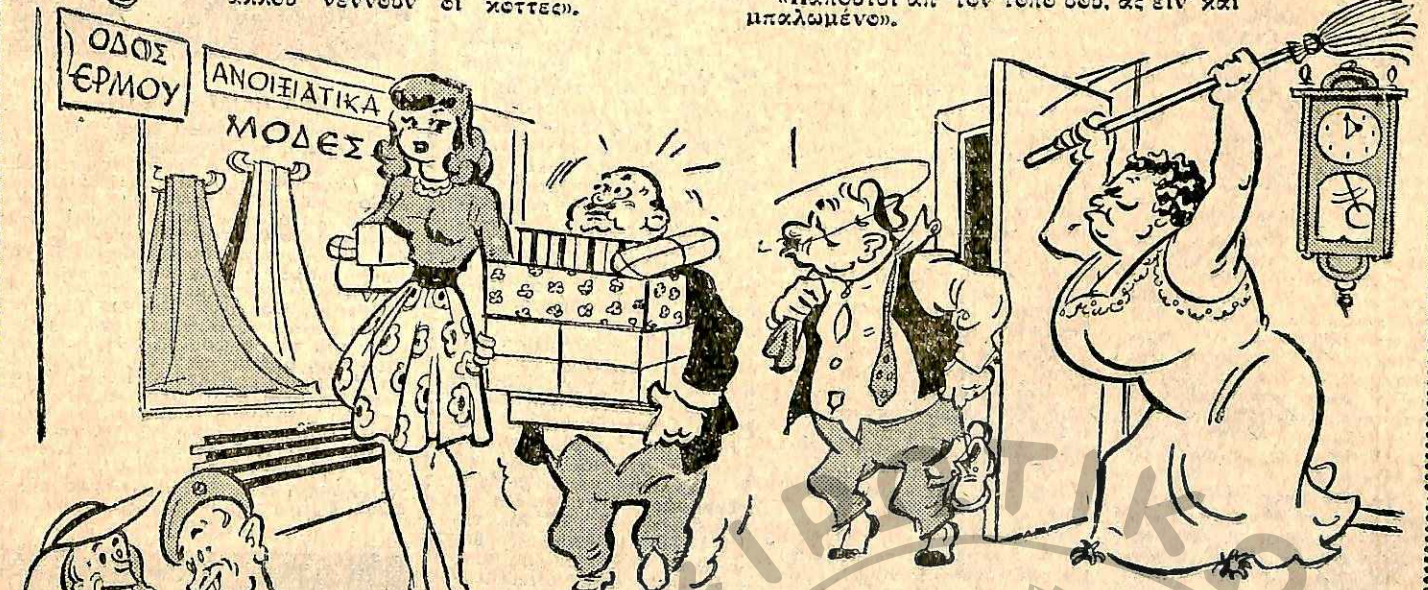
— Ναι, ναι, είμ' ένώ!... ο πατέρας σου!

... ο πατερούλης σου! Ήταν ο Πάουλ Βουντσάμερ κι' είχε έλαβωθή επί τέλους τη μνήμη του. Οι Ρώσοι του επέτρεψαν να γυρίση στη Βιέννη, μαζί με το γνιό του. Κι' έτσι ή σύζυγός του έπειτα από 30 χρόνια, έανασείρε τον άγαπημένο της άντρα.



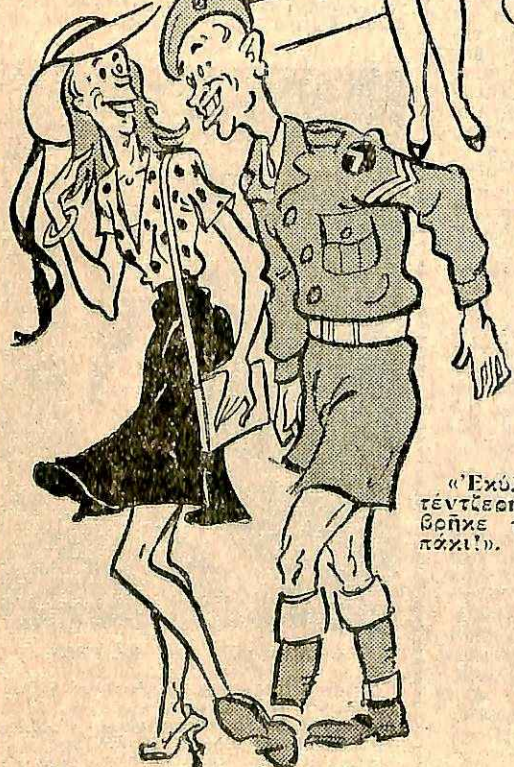
«Άλλεϋ τα κηχώσιμα κι' άλλεϋ νεννούν οι κότες».

«Παπούτσι άπ' τον τόπο σου, άς είν' και μπαλωμένο».

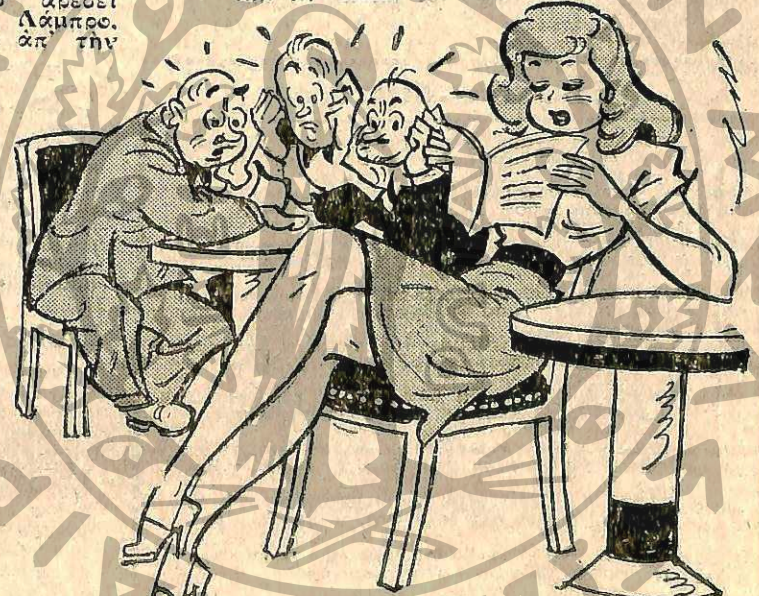


«Σάν σ' άρσσει μπάρμπα Λάμπρο, έαναμένα άπ' την Άντρον».

«Μιά του κλέφτη, δυό του κλέφτη, τρέξε και την κακή του μέρα...».



«Έκούλησε ο τέντερας και βράψε το καπάκι!».



«Φάτε μάτικ ψάσια και κοιτάτε περιδρόμο...».

“Ένα άκριδοπληρωμένο φιλάι”

Η περιπέτεια του συνταγματάρχου Μπαίκερ

Ένα καλοκαίρινο απόγευμα του 1879 ο Άγγλος συνταγματάρχης Βάλεντιν Μπαίκερ ταξίδευε απ' το Λονδίνο, όπου έπρόκειτο να δειπνήσει μαζί με το δούκα του Καίμπριτζ. Άντικειμενικά, η άριστοκρατία και ήταν φίλος του πρίγκιπος της Ουαλίας. Στα 50 του χρόνια, έδεωροίτο άριστος γυναικείο κώπας και συγχρόνως άριστος στρατιωτικός. Είχε πολυήμερη ηρωική στασία στην Σεβαστούπολη. Είχε διοικήσει επί 14 χρόνια το 10ον Σύνταγμα Λογχοφύλακων και τού είχε κμάει υπόδειγμα τελειότητας. Είχε γράψει επίσημα άσκητά βιβλία με στρατιωτικά και πολιτικά θέματα.

Αυτός ήταν ο άνθρωπος που ταξίδευε με το τσάνι, το καλοκαίρινο εκείνο απόγευμα...

Ξαφνικά, πρίν απ' το σταθμό του Βατεράλ, μια γυναίκα βγήκε απ' το βαγόνι του συνταγματάρχου, κομμάτι στο σκαλοπάτι του τσάνιου κι έδωσε τις φωνές ζητώντας βοήθεια. Ο μνησίδονος την άπελήθη και σταμάτησε την άμαξοστοιμία.

Η κοπέλλα διηγήθηκε τότε στους ύπαλλήλους του τσάνιου ότι ο συνταγματάρχης συνταξιδεύοντας μόνος μαζί της, της είχε έπιτεθή με άνηθικους σκροπούς! Την έπιστεψάν και ένα πάστορας, που βρισκόταν στο έπίσημο βαγόνι, κλειδώναν τον Μπαίκερ στο διαμέρισμά του και, στο σταθμό του Βατεράλ, τον άφισαν έλεύθερο άφοδού του πήσαν τα στοιχεία του.

Η νέα πήγε στο σπίτι της και διηγήθηκε την περιπέτεια της στον άδελφό της, που ήταν δικηγόρος. Την άλλη μέρα, ο συνταγματάρχης είχε συλληφθεί.

Στη δικη του μαζεύθηκε πλῆθος κόσμου. Η υία Ρεβέκκα Ντίκινσον, η «παθούσα», ηλικίας 22 έτών, διηγήθηκε ότι ταξίδευε για τού

Λονδίνο σ' ένα διαμέρισμα της θέσεως. Ο συνταγματάρχης καθισμένος άντίκου της, είχε άνοιξει μαζί της συζήτηση και τη ρώτησε αν ήθελε τού παρόθυμο κλειστό. Μίλησαν κατόπιν για τού θέματος, τη λογοτεχνία, τη ζωγραφική... Ξαφνικά, ο Μπαίκερ «άλλαξε τόπους». Πήγε και κάθισε δίπλα της. Εκείνη τον παρακάλεσε, να γυρίσει στη θέση του. Αυτός όμως την άγκάλιασε απ' τη μέση και τη φίλησε. Τότε η Ρεβέκκα, άνασταταμένη, άνοιξε την πόρτα τού βαγονιού και βγήκε στο σκαλοπάτι, για να γλυτώσει...

Ο συνταγματάρχης βεβαίωσε ότι η κοπέλλα τού είχε παρακάνει, απ' τον ύπεροβολικό φόβο της... Μετά τού φίλι, την είχε ίκετεύσει να μὴ δημιουργήσει σκάνδαλο, την είχε διαβεβαίωσε ότι άστεινέθηκε, της είχε πῆ ότι θα κατέστρεψε τού στάδιο του και την κοινωνική του θέση, αν τον κατήγγελλε. Άλλά, αυτή, έξω φρενών δεν ένορούσε να τού συγχωρήσει τού «άπλο εκείνο φιλάκι».

Ο δικαστής αποφάνθηκε ότι: «Αν ένας άντρας φιλήσει μια γυναίκα παρὰ τῆς θέλησής της και με παρόνομο πάθος και σκοπό, η πράξη του άποτελεί άνήθικη έπίθεση. Άκόμη και τού να την άγγιξει με τού χέρι του, ίσοδυναμεί με προσβολή και βίαιοπραγία».

Έτσι, ο συνταγματάρχης Μπαίκερ καταδικάστηκε σὲ 12 μηνών φυλάκιση και πρόστιμο 500 λιρών. Συγχρόνως ένα βασιλικό διάταγμα τόν έθετε εἰς άποστράτευση γιατὶ «ἡ Βασίλισσα δεν χρειάζταν πιά τις ύπηρεσίες του».

Όταν βγήκε απ' τῆ φυλάκη, ο Μπαίκερ άποφάσισε να ταξιδέψει. Εύτυχως, η γυναίκα του είχε γυρίσει.

Πῆγε λοιπόν στην Τουρκία, όπου ο μεγαλύτερος άδελφός του Σάμουελ έόναζόταν για τῆν κατασκευή τῆς πρώτης τουρκικής σι-

δηοδρομικής γραμμής. Οί Τούρκοι, δεν συμπαθούσαν τότε τούς Άγγλους. Όστόσο, ο Μπαίκερ βρήκε καλή υποδοχή. Δύο χρόνια άόπιοτερα, είχε διοργανώσει μια άρίστη γαροφυλακή κι είχε γίνει στρατηγός τού Άδδουλ Χαμίτ.

Όταν οί Ρώσοι εισέβαλαν στην Τουρκία, πολέμησε έναντιον τους και νίκησε σ' όλες τις μάχες. Έπινυάσθηκε «ο ισχυρός άνδρας των Βαλκανίων». Ιδίως θοι-άμεινε στο Τάσκεντ, όπου, με 3.000 άνδρες, κατάρτησε 40.000 έχθρους.

Μόλις είχε τελειώσει ο ρωσοτουρκικός πόλεμος έξέσπασαν ταραχές στην Αίγυπτο. Ο Σάμουελ Μπαίκερ βρισκόταν ήδη εκεί κι είχε γίνει πασάς. Επί κεφαλής 1.500 άνδρων στράφηκε απειθαρχητών στρατιωτών, είχε εξερευνήσει τις πηγές τού Νείλου κι είχε προσπαθήσει να καταστήσει τῆ δουλεία στο Σουδάν. Συνέσπασε λοιπόν στην Κεδίδη της Αιγύπτου να καλέσει και τόν άδελφό του Βάλεντιν, για να διοργανώσει μια καλή άστυνομία όπως στην Τουρκία.

Έτσι, ο Βάλεντιν Μπαίκερ έγινε Γενικός Έπιθεωρητής 4.400 Αιγυπτίων άστυνομικών και διατήρησε τῆ θέση αυτή ως τόν πεθάνε τού 1887. Οί ίθαγενείς αυτοί που ήσαν στην άρχή τόσο δειλοί και μοιοατάρες, άστε τόβαλαν στα πόδια ό-ταν τούς έπετέθησαν τέσσε-ρες φορές λιγώτεροι μαύροι τού Σουδάν, έγιναν γάρις στον Μπαίκερ άριστοι πολεμισταί, γεμάτοι θάρος και άντονη.

Οί τόσες έπιτυχίες τού Μπαίκερ ένεόαρουσαν τούς φίλους του στο Λονδίνο να ένεογούν διασκήσεις στην Βασίλισσα Βικτωρία για να τού ξαναδώσει τῆ θέση του στον άγγλικό στόλο. Άλλά, κι η άγγλική κοινωνία ήταν προσφώνως διατεθειμένη να τόν έλατρώσει. Τού Μάρτιο τού 1878, μια έφημερίδα δημοσίευσε ένα σκίτσο του, μαζί με κολακευτικάτα σόγια για τῆ δόξαι του και με τῆν προσθήκη ότι τού είχαν πῆσει πῶς σκληρός. Κατόπιν αὐτοῦ έλπιζαν, ότι όλα θα τελειώναν αίσίως, ότι ο συνταγματάρχης θα ξαναγύριζε μ' όλες τις τιμές.

Άλλά η Βασίλισσα και τού Υπουργείο Στρατιωτικῶν δεν ένοούσαν να τόν άνακαλέσουν στην ύπηρεσία. Κι έτσι ο συνταγματάρχης, ως τού τέλος τῆς ζωῆς του, εξακολούθησε να πληρώνει ακριβά τού φίλι πού είχε δώσει στη σεμνότητα και πεισματάρα υία Ντίκινσον...

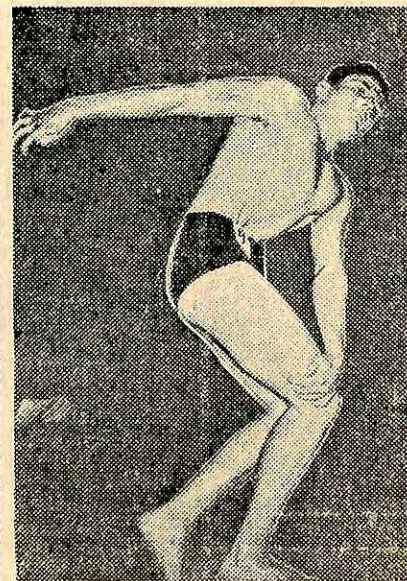
Ρεχὸρ κχδυστερήσεως

“Ένα κάρτ-ποστάλ πού είχε ριγῆ στο γραμματοκιβώτιο, τού κεντρικού ταχυδρομείου τῆς Λιένης (Βέλγιο) τόν Ιούλιο τού 1928, παρεδόθη στον παραλήπτη του, πού έμεινε στο Ραίρεν (σὲ απόσταση 22 χιλιομέτρων από τῆ Λιένη) μόλις τῆν περασμένη έβδομάδα. Σύμφωνα με τῆν έξήγηση πού τού δόθηκε, η καθυστέρηση άφείλετο σὲ διάφορους... διοικητικούς τεχνικούς και πολεμικούς λόγους.



ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ - ΘΑΥΜΑ

Ο μικρός Ροζέ, πού προκαλεί τῆν έκπληξη και τού θαυμασμό των Παοισινών, είναι υιός ενός καθηνπότης μουσικής τού Άντρέ Πουλύ. Ηλικίας σήμερα 38 έτών, πού είναι κλητός επτά πρώτων βραβείων τού Κονσερβατοάρι των Παοισινών, Ο Ροζέ, άκούγοντας τόν πατέρα του να παίζει πιάνο, άρχισε να τόν μιμνῆται με μεγάλη έπιτυχία από τῆν ηλικία των τριών χρόνων. Έπαιξε φυσικά από μνήμης. Ο πατέρας του έκπληκτος για τού πρόωρο ταλέντο τού παιδιού του, άρχισε αὐτόν να τού παραδίδει μαθήματα και ο μικρός Ροζέ ήταν εἰς πῶς πολύ γρήγορα να έμπνευε στο πιάνο δυσκολώτατα κομμάτια μουσικής, όπως τού «Μαγεμένο αυλό» τού Μότσαρτ, τῆ «Σερενάτα» τού Σοπέν κτλ. Ο Ροζέ Πουλύ έχει δώσει ως σήμερα περισσότερα από 30 κονταέρτα.



Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΟΥ ΚΑΪΡΟΥ

Τό Κάιρο άπέκτησε τελευταία τόν Άπολλάωνα του. Είναι ένας νέος πού εξέλεξε ως ο ώραιότερος άνδρας τῆς Αιγύπτου σ' ένα διαγωνισμό πού διεξήχθη πρίν από μερικές ημέρες στο γυμνάσιο Καραλί τού Κάιρου.

“Ένας έστερμμένος... ΧΩΡΑΤΑΤΖΗΣ!”

Η ζωή τού βασιλέως Άμπν-τουλλά

Τώρα πού τα άραβικά κράτη άποτελούν ένα σημαντικό παράγοντα της άγγλοαμερικανικής κυριαρχίας στη Μεσόγειο και στην Έγγυς Ανατολή ο άρχηγός τους ήθαν στην πρώτη γραμμή τῆς έπικαιρότητας. Ο πῶς ενδιαφέρων λοιπόν απ' αὐτούς είναι ο Άμπντουλλά, ο βασιλεύς τῆς Υπεριορδανίας, ένας μονάρχης με 480.000 ύπηκόους.

Είναι περίεργος τύπος συνδυασμός βασιλέως, ποιητού, ιερομένου και πολιτικού, ηλικίας 66 έτών, με άνασθησια 1,60 και με μεγάλη δόση γοητείας. Φαίνεται τόσο έπιθλητικός στις έπίσημες τελετές, με τῆ γραφική άσπρη στολή του και τού σορτί του, άστε όποιος δεν τόν ξέρει δεν θα μπορούσε να πιστέψει ότι διασκεδάει σαν παιδί στην καθημερινή ζωή του... Βάζει π.χ. τού υιού του Ταλάλ ν' ανεβῆ στο ποδήλατό του και να κυνηγήσει έναν απ' τούς σύλικούς του γύρω-γύρω απ' τού παλάτι του, ενώ αὐτός παρακολουθεῖ τού θέαμα γελώντας με τῆν καρδιά του. Άλλοτε πάλι οδηγεί τούς Βεδουίνους σείχδες έμπρός σὲ διάφορους κοίλους και κυτούς καφέδες, πού έχει προημευθῆ απ' τῆν Άγγλία κι έχει έγκαταστήσει στο άνακτορό του, και ξεκαρδίζεται στα γέλια με τῆν κατάπληξη τους όταν αντίκριζουν τῆς παρομοιωμένες εικόνες τους...

Είναι άπόγονος μιας οικογενείας πού κατέγεται απ' εὐθείας απ' τόν Προφήτη Μωάμεθ. Όταν πρωταγωνίστηκε, τού 1916 τόν περίφημο Άγγλο συνταγματάρχη Λώρενς, τόν ρώτησε πόσο μακριά φτάνει τού γενεολογικό δένδρο τού βασιλέως Γεωργίου τῆς Άγγλίας.

— Είκοσι έξη γενεές, ως τόν Κέδρικ τού Σάξωνα άπάντησε ο Λώρενς.

— Δεν είναι γάρος, έπεί ο Άμπντουλλά. Ο πατέρας μου όμως φτάνει τις σαραντατρείς γενεές!

Ο Άμπντουλλά ήταν ο δεύτερος απ' τούς τέσσερες υιούς τού Χουσεΐν Μεγάλου Σερήφ τῆς Μέκκας. Αὐτός κι οί άδελφοί του άνατράφηκαν στην Τουρκία επί Άδδουλ Χαμίτ. Έπειτα ξαναγύρισαν στην Άραβία, όπου σκληρογυρήθηκαν διοικώντας στρατιωτικά άποσπάσματα τῆς έρήμου πού φρουρούσαν τούς δρόμους τού προσκυνηματος τῆς Μέκκας.

Όταν κρούθηκε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, ο Χουσεΐν συμμάχησε με τούς Άγγλοάλλους έναντι των Τούρκων. Οί σχετικές διαπραγματεύσεις έγιναν απ' τόν Άμπντουλλά πού άπέδεξε τότε τῆ διπλωματική του ικανότητα.

Ο Λώρενς έμεινε στην άρχή κατενθουσιασμένος μ' αὐτόν, άλλαξε όμως γνώμη, όταν είδε πῶς ήταν φοβερός... χωρατατζής κι έπιθολαίος! Κουβαλούσε π.χ. μαζί του διαρκώς, όπου κι αν πῆγαινε, μια μπάντα από πνευστά όργανα. Έμενε σὲ μια σκηνή φαϊνταχτέρας στολισμένη με πολυτελή γαλιά. Βασάνιζε γ' άστέιο τού νεωταποιοῦ του τῆν τσιμπούσε μ' άγκάθια, τούρσινε καυτές πέτρες μέσα στην πλάτη... Κάποτε τόν έβλεπε να σταθῆ σὲ άπόσταση 20 βημάτων, μ' ένα υποίκι τού καφέ πάνω στο κεφάλι του τού όπριο χτύπησε με τού σεβόλβερ του... ΟΛ' αὐτά έπεισαν τού Λώρενς ό-τι χρειαζόταν κάποιος άλλος, σοβωρότερος άρχηγός για τῆν έξέγερση των Άράβων πού είχε «μαγε ρέψει». Και διάλεξε τού Φεΐζάλ, έδελφό τού Άμπντουλλά, τύπο άσκητικό. Ο Άμπντουλλά ανέλαβε ένα έργο πα-

λύ εύκολότερο: να καταλάβει και να φυλάξει τῆν ιερή πόλη τῆς Μεδίνας. Μετά τόν πρώτο πόλεμο, ο Λώρενς έγκατέλειψε τού σχέδιο τῆς δημιουργίας ενός μεγάλου Συνο- Άραβικού Βασιλείου. Άκολουθώντας τις συμβουλές του η Κυβέρνησις Τσώτσον έκασε τού Φεΐζάλ Βασιλέα τού Ισάκ και τόν Άμπντουλλά έμμερη τῆς Υπεριορδανίας (ένος προτεκτοράτου πού άποχωρίσθηκε απ' τῆν Παλαιστίνη). Ο πατέρας τους Χουσεΐν έχασε τού Βασιλείου τῆς Χετζάζ. Ένας φανατικός πολεμιστής, ο Ίμπ Σαούντ τού πήρε τού θρόνο και τόν άνάγκασε να καταφύγει στην Άμμαν, τῆν πρωτεύουσα τού Άμπντουλλά.

Άλλά κι ο Άμπντουλλά δεν ήταν πολύ συμπαθής στους ύπηκόους του — όπως συμβαίνει άλλωστε συνήθως με τούς Άραδες ηγεμόνες. Κάποτε οί κάτοικοι τῆς δευτέρας σὲ μέγεθος πόλεως τού Βασιλείου τόν τόν πετροβολήσαν με κορυμνιά! Τού 1926, μια έξέγερσις τόν άνάγκασε να φύγῃ απ' τῆν Άμμαν, ως ότου οί στρατός του — η περφημη «Αραβική Λεγεών» — άποκατάστησε τῆν τάξη. Τού 1939, παραχώρησε στους ύπηκόους του μερικές συνταγματικές μεταρρυθμίσεις. Τότε δημιουργήθηκε για πρώτη φορά η Βουλή τῆς Υπεριορδανίας, πού είναι η μ-κρότερη τού κόσμου: με 20 βουλευτές!

Στῆ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ο Άμπντουλλά άπεδείχθη πιστός σύμμαχος των Άγγλων. Με τῆν Άραβική Λεγεώνα του, κατέπνιξε μια επανάσταση στο Ισάκ. Για να τόν άνταμείψει λοιπόν η Κυβέρνησις Άττλη κῆρυξε ανεξάρτητο κράτος τῆν Υπεριορδανία. Στῆ 25 Μαΐου 1946, ο Άμπντουλλά έστρέφει Βασιλέα στην Άμμαν — μια μικρή άλλα μοντέρνα πόλη, όπου υπάρχουν περισσότερα κανούρια κι όστραφτερα άμερικανικά αυτοκίνητα παρὰ σὲ κάθε άλλη πόλη τού ίδιου μεγέθους.

Ο Άμπντουλλά δεν ένοεί να μιμηθῆ τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις πού έφήμοσαν οί Άγγλοι (φορολογία εισοδήματος κτλ.) γιατί τις θεωρεί ως πολύ ριζοσπαστικές...

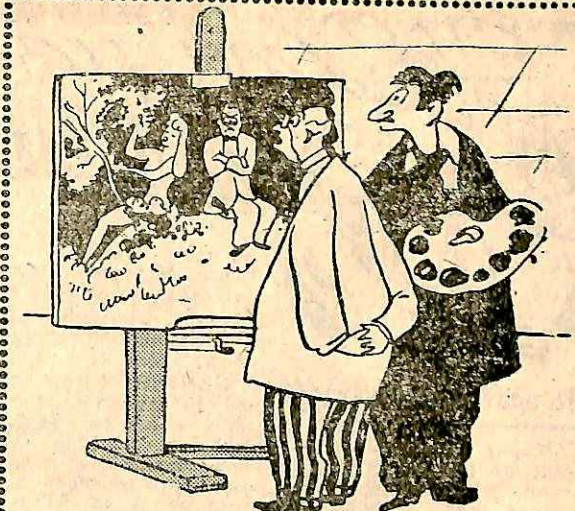
Ο υιός του και διάδοχός του Ταλάλ δεν συμφιζείται τις πολιτικές γνώμες του, και γι' αὐτό μαλώνουν συχνά οί δύο τους. Κάποτε μά-λστα ο Ταλάλ τράβηξε μαχαίρι για να χτυπήσει τόν πατέρα του, έφανε όμως μια γροθιά τού θα τῆ θυμῆται για πάντα...

Ο Άμπντουλλά έχει τέσσερες συζύγους — άδες δηλαδή τού έπιτρέπει τού Κοράνιο. Μά απ' αυτές, η «Μαύρη Βασίλισσα» (πού λέγεται έτσι γιατί έχει και άφρικανικό αίμα) είναι μεγάλη μαυραγορίστρια! Φέρνει λαθραία απ' τῆν Παλαιστίνη κάλτσες νάυλον/κι άλλα τέτοια είδη. Τελευταίως όμως, η Παλαιστινιακή Κυβέρνησις τῆν άνακάλυψε, κι από τότε τα βασιλικά αυτοκίνητα τῆς Υπεριορδανίας δεν ύποσούν να περάσουν τα σύνορα δίνας να ύποσούν έρευνα — έκτῆς αν ταξιδεύῃ μ' αὐτά ο ίδιος ο Άμπντουλλά.

Ο Άμπντουλλά είναι διάσημος καλοφάγας. Δεν κόβεται άστέιο να φάῃ αν δεν έχῃ κοντά του ένα αὐλικό πού τού διαβάσει συνεχῶς τού Κοράνιο. Άλλά κι όταν ταξιδεύῃ, με αυτοκίνητο η αεροπλάνο, δε γνι τῆν εύλάβειά του, ένοτοι πάντοτε μαζί του μια πυρίδα γά να λῆ τις προσευχές του προς τῆ σωστή διεύθυνσι τού δειζόντος!

Είνα μαριώδης σκακιστής κι έχει έπινοήσει ένα καινούριο τύπο σκακιοῦ, με 144 τετραγωνίδια και με τρία νέα «κομμάτια»: τού «μαγνητικό άεροπλάνο», τού «άναν» και τῆν «ατομική βόμβα»!

Τού διερό του είναι να άσσωματῆ στην Υπεριορδανία τού άραβικό τμήμα τῆς Παλαιστίνης.



Ο ζωγράφος: Αὐτός είναι ο άντρας της! Ποτέ δεν τῆν άφινε να ποζάρῃ μόνη της!...



Η άμπαξία τού αξιωματικού...



— Βρήκαμε έπιτέλους γιατί σταμάτησε η μηχανή σας. Είχε τελειώσει η μπενζίνα!



— Τι έσπασε Λιλή: Αυτοκίνητο δυστύχημα... η ροαντεβού!



ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ζωή μας ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Το προνομιοῦχο γένος

(Έκείνη σωπαίνει μελαγχολική σε μιὰ γωνιά. Έκείνος την πλησιάζει από πίσω, και της γαϊδεύει τὰ μαλλιά).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί έχεις;
ΕΚΕΙΝΗ: (με ψεύτικο γαμόγλω)· Τίποτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς τίποτα;
Εσὺ δὲ μιλιέσαι σήμερα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έχει επηρεάσει ἡ ἀνοιξιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ ἀνοιξιά δὲν ἐμπνέει κακὲς ιδέες. Ἀντίθετα, ἡ αἰσιοδοξία κι' ἡ γὰρ ἀμπουμπουκιάζουνε τώρα μαζί με τὰ λουλούδια... Ὁ οὐρανὸς ξαστεράωνει, τὸ γαλάζιο κυριασνεῖ παντοῦ καὶ τὰ χελιδόνια γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐξορία τοῦ χειμῶνα. Τί ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε δυνατό νὰ ποικαλέσῃ τὴ σημερινή σου ἀνιάτευτη μελαγχολία;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχεις δίκιο· δὲν εἶν' ἡ ἀνοιξιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε· Τί εἶνε;

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ σιγά): Τὸ φθινόπωρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ φθινόπωρο μερὶ στὸν Ἀπρίλη;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅχι τὸ φθινόπωρο τῆς φύσεως· τὸ δικό μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει σφιχτά): Δὲν εἶνε σοβαρὰ αὐτὰ πὺλ λὲς... Ποιὸ φθινόπωρο;... Ἐσὺ εἶσαι πιὸ ἀνοιξιὰτικὴ κι' ἀπὸ τὴν ἀνοιξιά!

ΕΚΕΙΝΗ: Κακὰ εἶνε τὰ φέμματα... Τὸ κεφάλι μου ἔχει νευρίσει ἀσπες τοίχες, ὁ λαιμὸς μου οὐτίδες... Γιατί νὰ κρυθώσαστε πίσω ἀπὸ τὰ δάντυλά μας; Μὲ κοῦνες πάστες καὶ ἰνστιτούτα καλλογῆς μποροῦ καὶ διατηροῦσαι σὲ κάποια ὑπολογίστην εὐφάνισι... Κάθε μέρα ὅμως βουλιάζω περὶ σσώτερο στὸ νῶς τῶν νεορατέων καὶ δυσνεομένων τῆ θέσι τῶν αἰσθητικῶν τῆς καλλογῆς πού ζητᾶνε νὰ με βοηθήσουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ εἶνε τερατώδες!... Μιλᾶς γιὰ νεοατεῖα ἀπὸ τώρα... Ἐσὺ!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ἐγώ;... Τί εἶμαι ἐγώ;... Ὁ Καλλιόπης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρὸς Θεοῦ, εἴν' εἶνε ἀνάγκη νᾶσαι ὁ Καλλιόπης γιὰ νὰ διατηρῇ τὴ φρεσκάδα σου στὰ τοῖνά σου γρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ σιγά): Στὰ τοῖνατοῖς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅχι Γιάννης, Γιαννάκης!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ συγγνώμεις... Αὐτὰ τὰ τοῖνα νοδ-

κέτ' εἶνε ἀκόμα εὐθύνοα-
μες στὰ ὀδόντα τους... Ἡ
γυναῖκα, γενικά, γωρὶς ὑ-
περβολές, μετὰ τὰ σαραντα-
πέντε, εἶνε ἀνεπανόρθωτα.
γωρὶς ἐλπίδα νοιά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ὁ ἄντρας;
... Τί εἶνε, παρακαλῶ, ὁ
ἄντρας μετὰ τὰ σαραντα-
πέντε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μετὰ τὰ σα-
ρανταπέντε;... Ἐνας ὡ-
ραῖος γκρίζος γόφος, μὲ ἀ-
σημένιους κορτάφους καὶ τὴ
φήμ τῆς πείρας γραμμένη
γύρω ἀπὸ τὰ μάτια του μὲ
τὶς πρώτες οὐτίδες... Ὑ-
πάρχουνε γυναῖκες — ἐγώ
ἔξω ἑκατό! — πού δὲν
λατρεύουνε παρὰ αὐτὸ τὸν
τύπο τοῦ ὄριμου ἄντρα, καὶ
τὸν προτιμοῦνε σὰν προ-
τύπο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σῶπα, καὶ-
μένη!

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁ ἄντρας, στὰ
εἰκοσι εἶνε μικρός, ἡ κοπέ-
λα εἶνε γυναῖκα!... Ὁ ἄν-
τρας στὰ τριάντα εἶνε ἐφη-
βος, ἡ γυναῖκα εἶνε ὠοιπύ-
... Ὁ ἄντρας στὰ σαράντα εἶ-
νε γόφος, ἡ γυναῖκα εἶνε
γοπά... Πολλὲς φορές ὁ
ἄντρας εἶνε γόφος κι' ὡς τὰ
ἐξήντα, κι' ὡς τὰ ἑβδομήν-
τα, ἀρκεῖ νὰ ἔξω νὰ διατη-
ρῇ κάποια πνευματικὴ ἐστὺ
φρεσκάδα, κι' ὡς εἶνε σω-
ματικά γούφαλο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἔξω ἂν
συνέβη, ἔξω ὅμως ὅτι πο-
δεῖται νὰ συμβῇ, πολὺ γρη-
γορά, καὶ δὲν ἐγὼ καμιάν
ἐλπίδα νὰ τὸ ἀποτρέψω...
Ἐλπίδα, δυστυχῶς, εἶμαι γυ-
ναῖκα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή: Τί
θὰ πῇ γυναῖκα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ πῇ πλάσμα
ἀδικημένο ἀπὸ τὴ φύσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐνα ἀρι-
στούργημα μ' ἐκτυφλωτικὴ
λάμψη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Πού σδύνει ὁ-
μως τόσο γρήγορα... Ἡ
ἐκτυφλωτικὴ λάμψη πού λές,
πὺλ θυμίζει τὰ βενγαλικά
τῶν Μεγάλων Ἑβδομάδων:
Ξαφνικά, γεμίζουν τὴ νύκτα
μ' ἔντονο φῶς, καὶ σὲ λίγα
δευτερόλεπτα σδύνουνε γιὰ
πάντα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶσαι, τὸ λι-
γώτερο, ὑπερβολική...

ΕΚΕΙΝΗ: Δυστυχῶς γιὰ
μένα, ὄχι... Ἡ γυναῖκα
μεσουρανεῖ καὶ βασιλεύει σὰ
βιαστικὸς ἥλιος... Τὸ ἀρ-
νέσαιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ γιατί;...
Ποῦ τὸ ἀρνοῖσαι αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' ὅλες τίς ὡ-
ραῖες, πού τίς καμαρώσα-
με ἀπὸ τὰ δεκαογτὼ ὡς τὰ
τοῖντα δύο, κι' ὕστερα, σι-
γά-σιγά, ἀρχίσανε νὰ τίς
λυπώμαστε, κάθε μέρα καὶ
πιὸ πολὺ... Δὲν λέω, ὅ-
τι πάσχουν κι' οἱ ἐξαιρέσεις,
στὶς γυναῖκες ὅπως καὶ σ'
ὅλα τὰ ἄλλα δημιουργήμα-
τα τοῦ Θεοῦ; Μπορεῖ νὰ
πῇς μιὰ γυναῖκα ὑποφερτὴ
κι' ὡς τὰ σαράντα, ἡ ἀκό-
μα πιὸ σπάνιο θαλερὸ ὡς
τὰ σαρανταπέντε... Ἀπὸ
καὶ καὶ πέρα ὅμως, ὁ κῶνος
μένει γωρὶς καμιά ἐξαι-
ρεσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐξήντα τὴ Νι-
νὸν ντὲ Λαγκλό πού ἔδω-
ν ἡ γυνὴν ἐξουσίαζε ἐ-
πὶ τὴν ἀνδρὸν... Ἡ γυνὴ
ντὲ Λαγκλό ἦταν ὁμο-
μορφὸς ὡς τὰ ἑβδομήντα τῆς,
ἡ ἂν οἱ γάμπες τῆς Μιστεν-

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἔξω ἂν
ἡ Νινὸν ντὲ Λαγκλό ἦταν ὁ-
μομορφὸς ὡς τὰ ἑβδομήντα τῆς,
ἡ ἂν οἱ γάμπες τῆς Μιστεν-

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅχι Γιάννης,
Γιαννάκης!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ συγγνώ-
μεις... Αὐτὰ τὰ τοῖνα νοδ-

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ ἔγκλημα

Μιά ἀξιοεὐχρητὴ πρόεδρος

Ἄν, στὰ προπολεμικά χρόνια, ἤθελε
κανεὶς ν' ἀκολουθῇ ἕνα στάδιο τε-
λείως ἀπηλλαγμένο ἀπ' τὸ γυναικεῖο
συναγωνισμό, μποροῦσε νὰ γίνῃ ἱερω-
μένος, στρατιωτικὸς ἢ... ἐγκληματίας.
Τώρα ὅμως μόνον ἡ Ἐκκλησία ἐξακο-
λουθεῖ νὰ μὲν ἀπόσπῃ τὸ ὠραῖον
φύλον. Στὸ στρατὸ ὑπάρχουν ἀρκετὲς
γυναῖκες μὲ στολή. Καὶ στὸν κόσμὸ τοῦ
ἐγκλήματος οἱ γυναῖκες ἀποτελοῦν κι'
ὅλας ἕνα σημαντικό ποσοστὸ.

Ἐκατοντάδες θηλυκὰ κάνουν διαρρή-
ξεις, ληστείες, φόνους κ., ἄλλες ἐγκλη-
ματικές πράξεις πού ἀποτελοῦσαν ἄλ-
λοτε ἀνδρικό προνόμιο! Τὸ 1931, ὁ
γνωστὸς ἐγκληματολόγος δόκτωρ Φ.
Γκρέϊνς τόνιζε ὅτι «ποτὲ ἡ γυναῖκα δὲν
κάνει ἐγκλήματα μὲ βιασπραγίες».
Πραγματικά, στὸν καιρὸ του, οἱ γυναι-
κες ἔμεναν ἀπὸ τὴν ἀπόψεως αὐτῆς ὅπως
ἦσαν πρὸ 200 ἐτῶν. Μποροῦσε νὰ τίς
συναρτήσῃ κανεὶς μόνον στὸ περιθώριο
τῶν ἐγκλημάτων, ὡς αἰτίες τους ἢ ὡς
δευτερεύουσες συνενοχές. Ὅταν κάπο-
τε ἐγκληματοῦσαν οἱ ἴδιες διέπρατταν
ἐγκλήματα ὡρ σμένου μόνον εἶδους, χα-
ρακτηριστικά τοῦ φύλου τους.

Οἱ λίγες γυναῖκες πού ἀναφέρονται
στὰ ἐγκληματολογικά χρονικά, ἦσαν
σχεδὸν πάντοτε εἰδικευμένες... στὸ «ξε-
πάστρεμα» τῶν συζύγων! Τὸ ρεκόρ ἀ-
νῆκε στὴν ἀπαισία Ἰταλίδα Τσαφά,
πού δηλητηρίασε 600 συζύγους. Ἀκο-
λουθοῦσαν ἡ μαρκησία ντὲ Μπονβιλιέ
κι' ἡ Λαβουαζέν, ἐπίσης φοβερὲς δηλη-
τηριάστριες, μὲ ἀμέτρητα θύματα.

Τώρα ὅμως ἡ κατάστασις εἶναι δια-
φορετικὴ. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν κανένα
εἶδος ἐγκλήματος, πού νὰ μὴ διαπράτ-
τεται ἀπὸ γυναῖκες... Ἀπὸ μιὰ πρό-
σφατη στατιστικῇ, μαθαίνουμε ὅτι οἱ
θηλυκοὶ ἐγκληματίες τῆς Μεγ. Βρεταν-
νίας εἶνε τετραπλάσιοι ἀπ' τὸ 1918, κι'
ὁ ἀριθμὸς τους αὐξάνει συνεχῶς.

Τὸ 1946 ἡ ἀστυνομία τοῦ Μπρι-
γχαμ εἶχε ἀναστατωθῇ μὲ τοὺς ἀλλοι-
κὸς «ἀριστοκράτη-λαποδύτη», τύπου
Ἀρσέν Λουπέν. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ 8
μηνῶν κινήσι, κατόρθωσε νὰ τὸν συλ-
λάβῃ. Ἦταν... μιὰ ἀξιοεὐχρητὴ κυρία
35 ἐτῶν μπερὰ 4 παιδιῶν! Στὴ δίκη
τῆς ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε κάμει 33 διαρ-
ρήξεις!

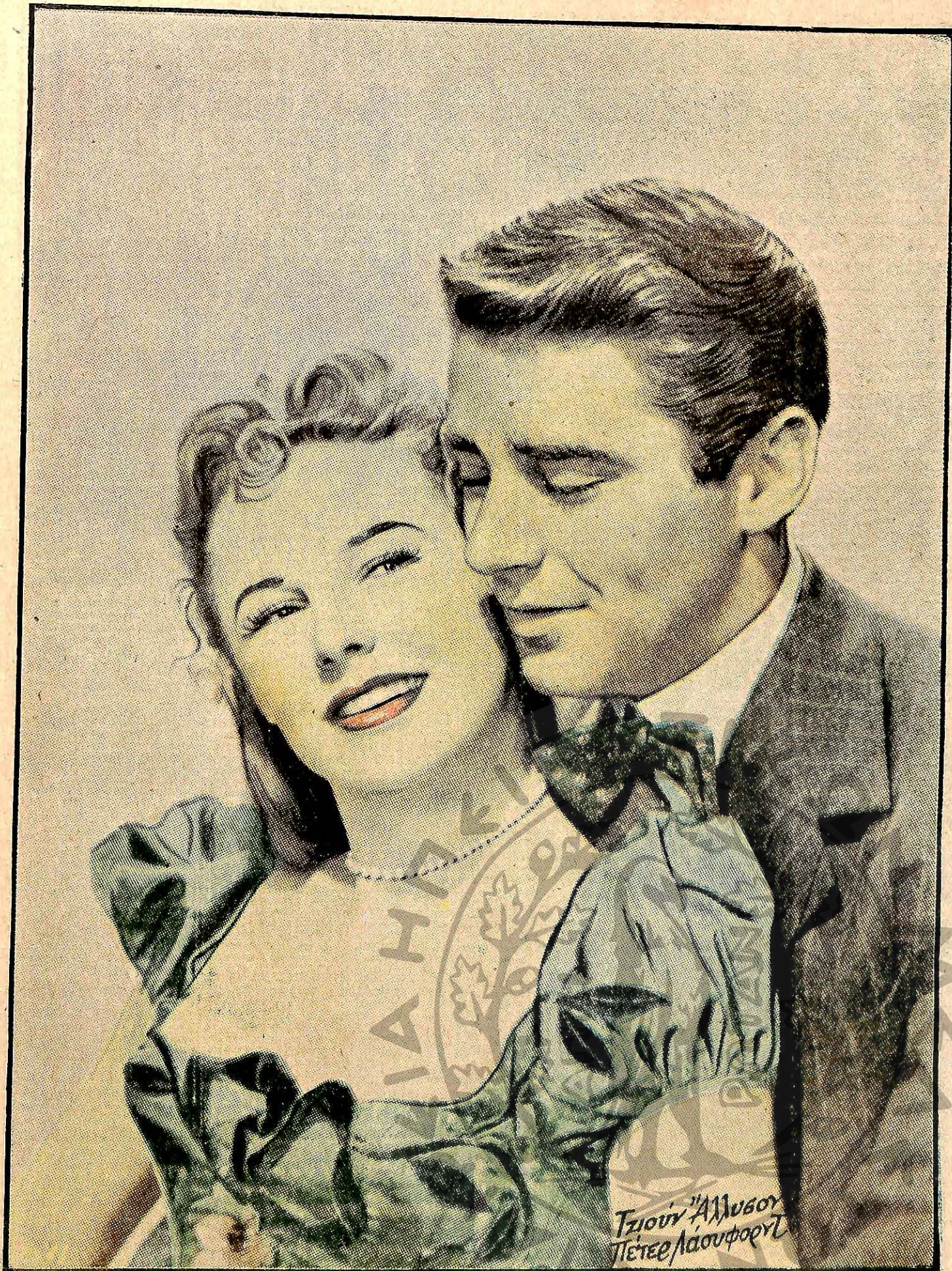
Ὅταν συνεργάζεται μὲ ἄντρες, ἡ ση-
μερινὴ γυναῖκα ἐγκληματίας εἶνε συνή-
θως ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς τῆς συμμορίας. Αὐ-
τὴ διαλέγει τὰ καταστήματα πού θὰ
ληλητηθοῦν — ἰδίως κοσμηματοπωλεῖα
καὶ καταστήματα γυναικῶν ἢ νεωτερι-
σμῶν — λαβαίνει μέρος στὴ διάρρηξι
καὶ φροντίζει νὰ πάρουν τὸ καλλίτερο
εὐπρόσμημα. Ἡ ἴδια ἔξοσι περὶοφῶνα
νὰ διαβῇ τὰ κλεμμένα.

Ἡ παλὰ ἀντίληψις ὅτι ἡ γυναῖκα εἶ-
ναι ἐκ φύσεως ἡθικώτερα καὶ πιὸ ἐνά-
ρετῇ ἀπ' τὸν ἄντρα ἀποδεικνύεται τῶ-
ρα τελείως ἀβάσιμη. Ἄλλοτε οἱ γυναι-
κες δὲν ἐνοιωθᾶν τὴν ἀνάγκη νὰ κάνουν
ἐγκλήματα, γιὰτί τίς συτηροῦσαν οἱ
ἄντρες. Δὲν εἶχαν ἄλλωστε καὶ τὴν πεί-
ρα, τίς τεχνικὲς γνώσεις, τὴ νευρικὴ ἀν-
τοχή πού ἀπαιτεῖ μιὰ διάρρηξι ἢ μιὰ
ἀπάτη.

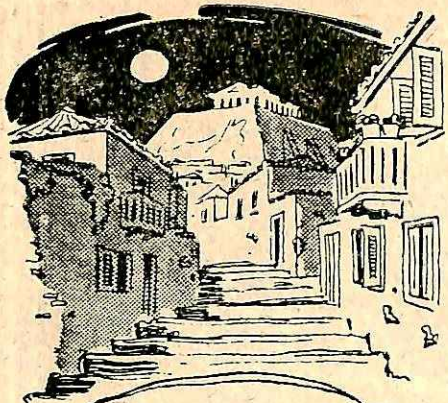
Ὁ πόλεμος ὅμως ἄλλαξε τελείως τὰ
πράγματα. Δουλεύοντας σὲ γραφεῖα καὶ
σ' ἐργοστάσια, οἱ γυναῖκες ἔμαθαν καὶ
τὴν τεχνικὴ τοῦ ἐγκλήματος. Τελευταίως,
συνελήφθησαν στὸ Λονδῖνο τρεῖς κοπέ-
λες λαποδύτρες, πού ἔπαιρναν ἀποτυ-
πώματα τῶν κλειδῶν ὅταν πῆγαιναν σὲ
πάρτυ πλουσιῶν γνωρίμων τους. Εἶχαν
ἐξασκηθῇ σ' αὐτὸ ὅταν ἐργαζόντουσαν
κατὰ τὸν πόλεμο σ' ἕνα ἐργοστάσιο πα-
λευοφοδῶν.

Ἐφ' ἔσον δὲ μὲ τὴ μεταπολεμικὴ λει-
ψανδρία ἀρκετὲς γυναῖκες δὲν ἐχουν πι-
θανότητα νὰ παντρευτοῦν καὶ νὰ ἐξα-
σφαλίσουν ἐπὶ τὴ συντήρησι τους θ'
αὐτῇ ἀκόμη περισσότερο ὁ ἀριθμὸς
ἐκείνων πού διαλέγουν, ὡς εὐκολώτερο
καὶ ἐπικερδέστερο τὸ ἐγκληματικὸ στά-
διο.

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ



17.



ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθήνας

ΠΑΛΑΜΑΣ ΚΑΙ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ
σὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Κορομηλῆ»

Ὅπως ὁ Μάρτης δὲν μπορεῖ νὰ λείψῃ ἀπ' τὴ σαρκαστικὴ ἔτσι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμοῦ Μωραϊτίνῃ δὲν μπορεῖ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὰ χρονικά τῆς Παλαιᾶς Ἀθήνας.

Πέρουσι, ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἀπαντηθήκαμε στὸ Σύνταγμα καὶ ξαφνικά μὴ εἶπε :

— Ἐρεῖς; Φεύγω γιὰ τὴν Ἀμερική!
Προτοῦ προφάσου νὰ τὸν ὠρῶσω σεν- τικά μὴ ἐξήγησε ὁ ἴδιος :

— Μοὺ γκορεύσαν τὸ σπῆτι καὶ εἰμαι ἄ- στεγος. Ἡ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου βρῆκαν δωμάτιο στὴν... Νέα Ὑόρκη. Τά- ρα, λοιπόν, θὰ γίνω καὶ γὼ μ ε τ α ν ἄ- σ τ η ν στὸν γενή- ντουινιά!

Καὶ εἶνε τώρα πραγματικότητα, ὅτι ὁ Τι- μος γράφει τὰ χρονολογήματα του στὸν Νέο Κόσμο καὶ στὴν γραιμὴ του διακρίνε- ται καθαρά ἡ νοσταλγία τῆς Ἀθήνας, ποὺ παρακολουθεῖ κάθε γνήσιο Ἀθηναῖο, ξενη- τεμένο ὅπως αὐτός.

— Ὅσον τὸν πάρουμε τώρα μὴ ἀπὸ τὴ πα- λαιότερη ἡμέρα του ὅταν τὸ περίφημο «Τρις» ὁ Παλαμάς ὁ Πῶπ καὶ ὁ Μωραϊτί- νης ἐργάζονταν ἐν συντάξει στὴν «Ἐφη- μερίδα» τοῦ Κορομηλῆ στὴν ὁδὸν Μητρο- πόλεως.

Μὰς τὰ εἶνε διηγηθῇ ὁ ἴδιος ὁ Τιμος, σὲ μὴ ἀλησιάζοντι ἐκδομῇ μας, στὸ Μαρα- θῶνα, μὲ τὴν «Ἐννοσι τῶν Συντακτῶν» τῆς ὁποίας, τότε, ἦσαν πρέσβεις.

Στὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλῆ, λοι- πὸν ὁ Παλαμάς ἦταν χρονολογῶν καὶ ἔ- γραφε τὴς ἀλησιάζοντες «Πινάκιδες» — τὰ «Πλαγιότιπλα» ὅπως τὰ βάπτισαν ἄλλοι ἀγρότεροι. Βοηθοὶ του δὲ ἦσαν ὁ Πῶπ καὶ ὁ Μωραϊτίνης.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ εἶχε προσληθῇ, ὡς δό- κμος συντάκτης ἑνὸς νεοῦ φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς ποὺ δὲν εἶχε ἀκούα... Ἐμπνῆσει, καθὼς ἔλεγον οἱ ἄλλοι, Ἀγρότεροι, ὅμως.

Ἐννε σπουδαῖος γιὰ τὸν κ. ἐγκατέλειψε τὴ δημοσιογραφία καὶ ἔτσι — ὅπως ἔλεγε ὁ Μωραϊτίνης — ἀφώθηκε καὶ αὐτὸς κ' αὐτὴ!...

Σὰν πρωτόβγαλτος ποὺ ἦ- ταν στὴ δημοσιογραφία ὁ νε- οῦ φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς ἔκανε στοὺς ἄλλους ἀλλεπάλ- ληλες ἐρωτήσεις, ἀν καὶ πολ- λές φορές ὁ Παλαμάς ἀποτεί- νομενος, δῆθεν, στὸν Μωραϊ- τίνην ποὺ δὲν μιλοῦσε καθό- λου, ἔλεγε μὲ σοβαρὸ ὄψος:

— Εἴπαμε ἡσυχία, κύριε Μωραϊτίν!

Καὶ ὁ Τιμος, ἀπαντοῦσε θυμοσφοκῶς:

— Συμφωνῶ μὲ τὸν προαλήσαντα! Ὅπως δὴ ποτε, σιγά-σιγά, ἡ ἡσυχία τοῦ γραφείου εἶχε ἐξασφαλισθῇ, ὅταν ἑνὰ βρά- δυ ὑπῆκε ὁ Παλαμάς μὲ τὸ συνθησιμένο γαμῶντο τῆς καλωσύνης του καὶ καληπέ- ρισε τοὺς συναδέλφους του. Βοήκη, τότε, τὴν εὐκαιρία ὁ νεοῦ δόκιμος καὶ τὸν ὠρ- τισε :

— Δὲν μοὺ λέτε, κύριε Παλαμά, τί τόνο θέλει τὸ δόγμα;

— Ἐπρόλαβε, τότε ὁ Πῶπ, μὲ τὸ συνθη- σιμένο κέφι του καὶ εἶπε :

— Νὰ σοὺ πῶ, ἂν εἶνε μονόπρακτο θέ- λει ὁ δόγμα. ἂν ἔν τρεῖς πράξεις, θέλει πε- ρισπωμένη.

Παρεμβαίνει ὁ Μωραϊτίνης καὶ προσθέ- τει :

— ἂν τρεῖς γράψῃ, ὅμως, ὁ Ἀντωνιά- δης, θέλει... πέταμα!

Ὁ Παλαμάς, ἀγαθὸς καθὼς ἦταν πάντα, σὰν παιδί, στάθηκε γαμῶνλῶντας καὶ ἄ- κουμε δόξιος κοντὰ στὴν πόρτα, τὸν εὐθυ- μο διάλογο, σὰν νὰ ἐκκουαζόταν ἀπ' τὴς σκέψεις του. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴν ὁ Μωραϊ- τίνης, ποὺ τοῦ ἦθε κατακέφαλα ἡ εὐπνευ- σι, ἐσκάρωσε τοὺς ἀκολουθοῦς εὐθυμους στί- χους, γιὰ τὸν νεοῦ δόκιμο, ποὺ τὸν ἔλε- γαν Ραγκούζα:

«Νὰ κ' ὁ Κωστής ὁ Παλαμάς
ποὺ στέκεται στὴν πόρτα
καὶ τὸ Ραγκούζα μὰς θωρεῖ
ποὺ σὲ τραπέζι γράφει
καὶ ἀπορεῖ κ' ἐξίσταται
πῶς δὲν μαγεύει χόρτα
εἰς τοῦ μπαμπὰ του τὸ γνηστὸ
τριεὶνδοξο χωράφι!...»

Τοὺς διάβασε ὁ Παλαμάς κ' ἐγέλασε καὶ ὕστερα τοὺς εἶπε κ' ὁ Πῶπ καὶ εἶπε:

— Ἀλλήθεϊ! νοστιμώτερος εἶνε τὰ χόρτα νὰ τὰ τρώῃ κανεὶς παρὰ νὰ τὰ... γράφῃ!..

Μία ὅμως ἀπὸ τὴς ὠριότερες περιπέ- τειες τοῦ Μωραϊτίνῃ ἦταν ἡ συμμετογὴ του σὲ μὴ συνεταιρική ἐφημερίδα ποὺ δῆνε πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, ἀπὸ μερι- κῶν Ἀθηναίων δημοσιογράφων καὶ λο- γιῶν, μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Σπύρου Τσαγκάρη.

Ὁ Τσαγκάρης, τότε, ἰδρυτὴς τοῦ πα- λαιοῦ Πρακτορείου ἐφημερίδων, παντοδύ- ναμος καὶ σπουδαῖος παρῶντων καθὼς ἦταν, τὸν δημοσιογραφικὸν ἐπιχειρήσαντα — βῆ- κε ἀγρότερος, καὶ βουλευτὴς — ὑποστήριξε τοὺς καλοὺς δημοσιογράφους ὅπως τὸν Σπύρο Νικολόπουλο καὶ πολλοὺς ἄλλους, στὴν ἐκδοσὴ ἐφημερίδων καὶ βιβλίων. Διέ- θεσε, λοιπόν, καὶ τότε κάποιο χρηματικὸ ποσὸν γιὰ τὴν ἐκδοσὴ τῆς συνεταιρικῆς ἐ- φημερίδας στὴν ὁποίαν ὑπῆκε καὶ ὁ Μω- ραϊτίνης καὶ ἀνέλαβε νὰ γράφῃ, σὰν ἐπι- φυλλίδα, ἑνὰ ἱπποτικὸ μυθιστόρημα, μὲ μο- νομαχίες, ἀπαγωγὴς πυροδοσιῶν κλπ.

Ἀλλ' ἡ νέα ἐφημερίδα, δὲν ἐπῆσσε. Ἐνὼ εἶχε πολὺ καλὸ προσωπικόν, δὲν ὑπῆρχε, στοὺς κόλπους τῆς ὁργανωτικῆς πνεύμα, καὶ ἡ κυκλοφορία τῆς, ἐνὼ στὴν ἀγορὴν κά- τι ἔκανε, ἀνίστα, ὕστερα σὲ δύο βδομά- δες, νὰ κατεβαίνει σὲ πολὺ χαμηλὰ ἐπι- πεδα.

Ἀποφασίστηκε, τέλος πάντων, ἐλλεί- ψει... Βαυδακοσπῶν, νὰ διακοπῇ ἡ ἐ- φημερίδα, ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκει- το, σὲ μυθιστόρημα τοῦ Μωραϊτίνῃ, νὰ μονομαχήσουν δύο ἱπποτῆς γιὰ τὴν πυρο- δόσιον, τὴν ἡρώδα τοῦ ἔργου.

Εἰδοποιήθηκε, λοιπόν, κ' ὁ Μωραϊτίνης. Τοῦ εἶπε ὁ ἀν συντάκτης, ὅτι, ἀναγκαστι- κά, θὰ ἔπρεπε νὰ δοεθῇ μὴ λύσις τοῦ μυ- θιστορήματος.

— Τί διάβολο θὰ γίνῃ τώρα; εἶπε ὁ Τι- μος.

— Καλλίτερα νὰ τὸ τελει- ὴσῃς τὸ μυθιστόρημα, τοῦ ὑ- πέδειξε ὁ ἀνισυντάκτης.

Σκέφτηκε, λοιπόν, ὁ Μωρα- ἱτίνης γιὰ νὰ δώσῃ τὴν κα- ταλληλότερη λύσι καὶ ξαφνικά σοφίστηκε νὰ παρεμβαίνει στὴν μονομαχίαν μεταξὺ τῶν δύο ἱπποτῶν, ὁ... ἀνισυντά- κτης τῆς ἐφημερίδας ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε:

— Κύριοι, εἶνε περιττὸν νὰ διασταυρώσῃτε τὰ ἔφησας. Αὐτοῖς ὅλοις δὲν βγαίνει!

Καὶ ἔτσι τελείωσε ἀδόξως τὸ ἱπποτικὸ μυθιστόρημα τοῦ Τιμοῦ.



Τιμος Μωραϊτίνης.

Δ. ΓΑΤ.—

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες



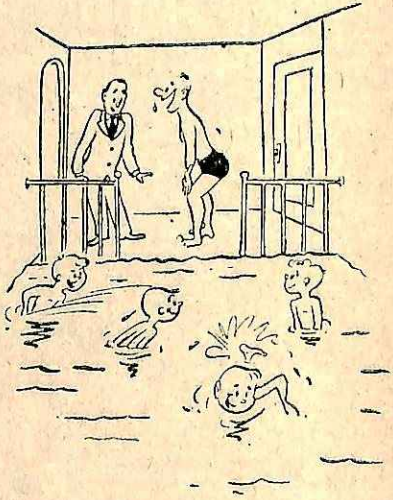
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΛΕΠῃ ΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΤΗΣ

— Πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου Πέ- τρο, νὰ μὴ φέρνῃς κάθε ἡμέρα ἀπὸ ἐνὰ ὠραῖο μπουκέτο λουλούδια!...



ΧΩΡΙΟ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ...

Ὁ β λ ἄ κ α ς : Μὰ τί συμβαίνει, κύριοι; Ἐχέτε καμμιὰ διαφορὰ μετα- ξύ σας :...



— Μία καὶ πλημύρις τὸ σπῆτι μας ἀπὸ ἐνὰ σπαρμένο σωλῆνα τοῦ νεροῦ ἐπωφελοῦμεθα ἀπ' τὴν εὐκαιρία!...

ΔΟΗΡΗΜΑΔΕΣ!

Εὐθυμους σελίδες

Εἶνε λοιπόν, μεγάλη ἀρρώστεια ἡ ἀφορημάδα. Δὲν ξέρω ἂν πάσχετε ἀπ' αὐτὴ, ἀλλ' ἂν τυχὸν ἔχετε πά- θει τέτοιο δυστύχημα σὰς λυτᾶμαι εὐλικρινῶς. Γιατί ἡ ἀφορημάδα δὲν εἶνε μόνον φοδερὴ ἀρρώστεια. Εἶνε καὶ ἀνίατη. Πρώτον ἐννιάς τὴς δου- λεῖς σου. Τὸ μόνον φάρμακο εἶνε νὰ πάρῃς σημειωμάτιο. Ἀλλὰ πῶς θὰ θυμᾶσαι νὰ κυττάξῃς τὸ σημει- ωμάτιο; Αὐτὸ εἶνε τὸ αὐτο πρὸ- βλημα. Ὁ μακαρίτης ὁ Παῦλος Νιρ- βάνας — περίφημος στυλίστας τοῦ γροντογραφίσματος καὶ ἀκαδημαϊ- κῶς ὅπως θὰ ξέρετε βέβαια — ἦταν κ' αὐτὸς ἐκτός ἀπὸ διάσημος λόγιος καὶ διάσημος ἀφορημένος. Πῆρε σημειωμάτιο, ξέχναγε νὰ τὸ δῇ. Ἐπὶ τέλους ἀνέθεσε στὴν ὑπέρ- τειά του νὰ τοῦ, τὸ θυμῶν, κάθε πρῶτ' πρὶν βγῇ ἀπ' τὸ σπῆτι, του.

— Κύριε, νὰ κυττάξῃς τὸ σημει- ωμάτιό σας.

Μία-δύο μέρες, τὰ πράγματα πῆ- γαν καλά. Τὴν τρίτην μέρα, βγάζει ὁ Νιρβάνας τὸ καρνέ του καὶ δια- βάζει: «Τετάρτη. Ἀγγλικὴ κου- μπούρα»!

Ἔσπασε τὸ κεφάλι του! Τί ἦ- ταν αὐτὸ ποὺ εἶχε σημειώσει;... Πᾶσι πάρα κάτω διαβάει: «Παπα- δόπουλος». Ποῖος Παπαδόπουλος; Καὶ γὰρ τί δουλεῖ;... Ἐκλεῖσε τὸ σημειωμάτιο καὶ τὰ βάλει στὴν τσέπη του ἀπογοητευμένος! Ὅταν πῆγε στὸ γραφεῖο του τὸν ἐπεσκέ- φθη ὁ δικηγόρος του.

— Γιατί τὸ κάνατε αὐτὸ κ. Νιρ- βάνα;

— Ποῖο;

— Εἶπατε πῶς θάβοθε στὴ δίκη καὶ δὲν ἦοθατε καὶ γάσαμε τὴν ὑ- πόθεσι.

— Σήμερα ἦταν ἡ δίκη;

— Σήμερα. Καὶ τόχατε σημειώ- σει, Τετάρτη πρῶτ' Παπαδόπουλος!

Αὐτός, λοιπόν, ἦταν ὁ Παπαδό- πούλος! Ὁ δικηγόρος του! Κ' εἶχε μὴ σπουδαία δίκη! Ἀλλὰ ὁ Νιρβά- νας δὲν πῆνε καὶ τὴν ἑνάς: «Εἴπαμε τώρα ἡ... ἀγγλικὴ κουμπούρα! Τί διάβολο ἦτανε πάλι αὐτό; Ὅχι μὲ κουμπούρας εἶνε νταραβέρια ὁ Νιρ- βάνας, οὐτὲ μὲ τὴ βρετανικὴ Αὐ- τοκρατορία. Πονοκέφαλος τὸν ἐπῆ- σε!... Πέρασε ὅλη ἡ μέρα, χωρὶς νὰ λυθῇ τὸ μυστήριον. Οὐτὲ γροντογρά- φος μποροῦσε νὰ γράφῃ, οὐτὲ νὰ φᾶν οὐτὲ νὰ κοιμηθῇ οὐτὲ τίποτα! Ὁ νοῦς του στριφογύριζε διαρκῶς γύρω ἀπ' τὴν «ἀνγλικὴν κουμπού- ρα»!... Βοσανίστηκ' ἔτσι μὴ βδο- μάδα, ὥσπου μὴ μὲρα υπαίνει μὴ γυναῖκα στὸ γραφεῖο του. Ὁ Νιρ- βάνα»!

Παροιμίες

★ Θυμᾶσαι τὰ δικά σου καὶ συγχώρε τὰ παιδία σου.

Ἑλληνικὴ — Ὅσο πὺς παράλογος εἶνε ἑνὰ πάθος τόσο πὺς βαθεῖα ριζώνει.

Γαλλικὴ — Οἱ τρελλοὶ καὶ οἱ πεισματά- ρηδες πλουτίζουν τοὺς δικηγό- ρους.

Ἰσπανικὴ — Ὅποιος θέλει νὰ κἀν κα- μπλιέρ συμπέθερο, πρέπε νὰ κᾶν καὶ τὴν πόρτα του μεγάλη γιὰ νὰ μπαίνουν οἱ καμπῆρες.

Αἰγυπτιακὴ — Τὸ θηλυκὸ πουλὶ φτάνει τὴ δουλῶν.

Ἑλληνικὴ — Τοῦ ζῆτιάνου ἡ ἀρετὴ εἶνε ἡ ὑπομονή.

Ἀγγλικὴ — Στὴ μικρὴ βουσσὺλα πῆνι κανεὶς πὺς εὐκόλα παρὰ μὴ νάλη.

Ἰνδικὴ —

οἶνας τῆς εἶχε βροφίσει τὸ παιδί.

— Καλημέρα, κουμπάρε.

— Καλημέρα.

— Πῆγες στὴν ἀστυνομία;

— Εἶ... Τί νὰ πῶ νὰ κάνω.

— Κουμπάρε, μὴ δὲ μούκλεψε

τὴν κόρη μου ὁ μανάβης. Καὶ δὲν μοὺ ὑποσέχθηκες ὅτι θὰ πᾶς στὴν ἀστυνομία νὰ φροντίσῃς κ' ἔβουνα ἡσυχὴ γιὰ τὸ Λαύριο;

Τώρα τὸ κατάλαβε! Ἡ ἀγγλικὴ κουμπούρα ἦταν ἀπλοῦστα... «Ἀγγλικὴ, Κουμπάρε»! Ἀλλὰ ποὺ νὰ τὸ θυμῶν ὁ Νιρβάνας...

Μήπως ὅμως κ' ὁ Σπύρος ὁ Με- λᾶς πᾶσι πίσω: «Ἐπ' ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶνε οὖνι ἀπ' τὸ «Ἐ- θνος» κ' εἶχε προσληθῇ στὸ «Βῆ- μα» ἐκίνησε ἑνὰ πρῶτ' ἀποροφῆ- μένος ἀπ' τὴς σκέψεις του, ὑπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ «Ἐθνους» παράγ- γειλε καφέ... κ' ἄρχισε νὰ γρά- φῃ χρονολογήματα! Γενονός! Μὲς κατὰ τὸ μεσημέρι τὸ κατάλαβε καὶ προσπάθησε... νὰ τὸ κούνη!

— Τί ἐπῆσες; τὸν ὠρῶσαν οἱ συνάδελφοι.

— Τίποτα εἶπε. Κάτι ἤθελα... νὰ σημειώσω καὶ ὑπῆκα ἐδῶ μὴ στίγμῃ!

Κ' ἔφυγε βιαστικῶς!

★

Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε τὰ πὺς ἀθῶα πα- θήματα τῆς ἀφορημάδας. Εἶνε κ' ἄλλα, τραγικά! Ἐνὰς ἀπ' τοὺς ἀ- φορημένους ἡθοποιούς εἶνε κ' ὁ συμπαθὴς κωμικός τοῦ μουσικοῦ θε- ἄτρου Σταύρος Ἰατροῦ. Αὐτὸς ἔ- παθε τὴ δουλειὰ τοῦ Μελά, σὲ χει- ρότερο βαθμό. Ἐνὼ ἐργαζόταν στὸ «Σαμαρτζή» πῆγε... καθυστερημέ- νος κ' ὅλας στὸ «Περσικὸ» νδύθηκε κ' ἄνισε νὰ βάφεται!

— Βοῦ! Στῆ-σῆ! τοῦ λένε οἱ ἄλ- λοι. Τί θές ἐδῶ;

Κ' ὁ Σταύρος διέσχισε τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ «Περσικὸ» στὸ «Σαμαρ- τζή»... μὲ τὸ σάβρακο! Εὐτυχῶς ποὺ εἶνε κοντὰ τὰ δύο θέατρα! Ὁ ἴδιος, λοιπόν, ἡθοποιός, — ποὺ εἶ- νε σημειωτέον, καὶ πολὺ λεπτὸς ἀνθρώπος καὶ προσέχει μὴπως θίξῃ κανένα στὸ παρασκηνίον — ἐργαζό- ταν ἄλλοτε στὸ παλιὸ θέατρο «Κο- τοπούλη» ὅπου ὁ Ἄσπας Ἀντωνίου ἐπαίξε τὸ ἔργο τῶν κ. κ. Σουλίου-Καρακόση «Βοδουλινία».

Ὁ μαέ- στρος Καρακόσης, ἔχει τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε καμπούρας. Ἐχει ὅμως ὡς ἀντιστάθμισμα τὸ γενναῖο δῶρο τοῦ πολυμορφου ταλέντου ἀπὸ τὴ φύσι, ὥστε νὰ μὴ δῇ ὁ ἴδιος καμμιὰ ση- μασία στὸ ἀσχηματὸ ἔλλωστε γιὰ τέτοιον καλλιτένη καὶ ἐφαρτι- κὸν ἄνθρωπο, ἐλάττωμα. Κάποτε, λοιπόν, ὁ Ἰατρίδης εἶνε μαζί του στὴν πρόβα ἑνὰ μικρὸ παιδί ἀπὸ τὰ «τρομερὰ παιδία» ποὺ δὲν σέβανται τίποτα. Κ' ἀπ' τὸ φόβο του ὑπῆρξε ὁ μικρὸς πῆ καμμιὰ λέξι γιὰ καμπού- ρα, τὸν πῆρε ἰδιαίτερως καὶ τοῦκα- νε ἄλλοκληρο μάθημα.

Ὁ μικρὸς ἔδωσε τὸ λόγο του ὅτι θὰ εἶνε σοβαρὸς καὶ ὁ Ἰατρίδης προνόησε στὸ πιάνο γιὰ νὰ κἀν πρόβα. Ζύγωσε καὶ τὸ παιδί καὶ κυττοῦσε τὸν Καρακόση μὲ μεγάλη σοβαρότητα. Τοῦ μίλαρε ἔκείνος, κ' ὁ μικρὸς ἀπάντησε μὲ σεβασμὸ καὶ μ' εὐγένεια. Κατανόησε ὁ Ἰατρί- δης ποὺ εἶχε διαρκῶς τὴν ἀγνωσία ὑπῆρξε τὸ παιδί καὶ καμμιὰ νκῶ- φα. Κ' ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴ στά- σι τοῦ μικροῦ βγάινει ἡ νύκτις. Ἀλλὰ δὲν ἔχει φταῖν. Ζυγώνει λοι- πὸν μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα τοῦ Καρακόση γιὰ ν' ἀνάψῃ καὶ τοῦ λέει:

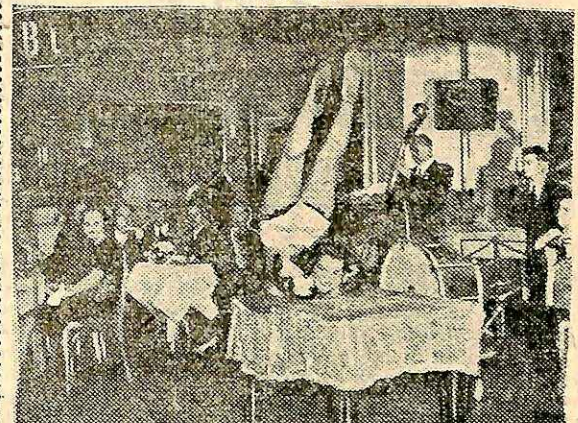
— Μαέστρο, μὴ δίνεις σὲ παρα- κολῶ τὴν καμπούρα σου;

Τὸ τί ἔγνε δὲν περιγράφεται! Ὁ καμμένος ὁ Σταύρος εἶχε συμφέρος στὸ νοῦ του τὸ φᾶν ὑπὸ τὴν τῆ- πτα ὁ μικρὸς γιὰ τὴν καμπούρα! Κ' εἶ- νη ἐφευρέθηκε ὁ ἴδιος! Ἀντὶ νὰ πῇ «μοὺ δίνεις τὴ φωτιά σου» εἶ- πε... «τὴν καμπούρα σου»!

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ



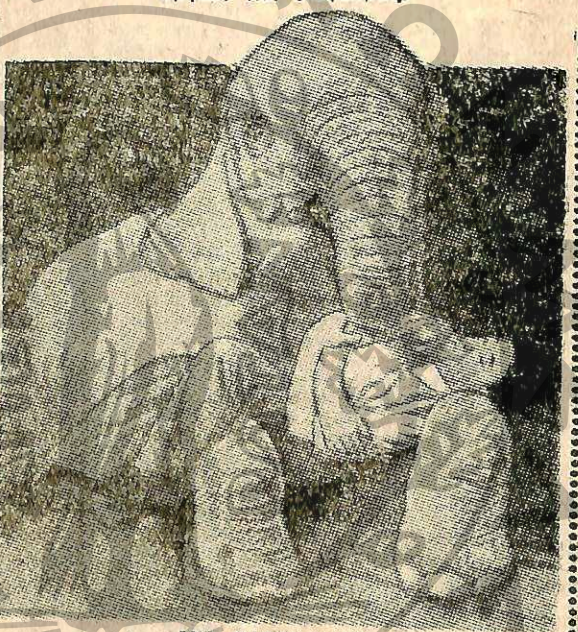
Ἡ σημερινὴ ὄψις τῶν περισσότερων δρόμων τοῦ Βερολίνου.



Μία σκηνὴ ἀπὸ ἐνὰ νυκτερινὸ κέντρο τοῦ Βερο- λίνου.

ΕΡΕΠΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΗ ΖΩΗ

Τὸ Βερολίνον ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πάντοτε ἡ πό- λεις τῶν ἐρεπιῶν καὶ τῆς δυστυχίας. Τὰ περισσό- τερα σπιτία του εἶνε ἑνὰς ἀμορφος ὑμῶς ἀπὸ πέ- τρες καὶ χῶματα. Καὶ μέσῳ αὐτῶν τὰ ἐρεπία τῆς ἑνῆς κόμης πειρασμένων καὶ δυστυχισμένων ἀν- θρώπων, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ εἶνε ποτὲ βέβαιοι ἂν θὰ ἐξασφαλιστοὶ τὸ καθημερινὸ ψωμί των. Ὡστόσο οἱ πλούσιοι ἡ γιὰ τὴν ἀκρίβεια οἱ νεο- πλουτοὶ δὲν λείπουν. Εἶνε οἱ ἀνθρώποι ποὺ θη- σαυρίζουν ἀπὸ τὴ μαύρη ἀγορά. Αὐτοὶ εἶνε ἐκεί- νοι ποὺ συντηροῦν τὰ ἐλαχίστα κέντρα πολυτε- λείας ποὺ λειτουργοῦν σήμερα στὸ Βερολίνον καὶ ποὺ εἶνε στὴν πνευματικὴ κέντρο κροῖαλῆς, ὀργίων καὶ διαφθορᾶς.



ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ὁ «Ντίξυ» εἶνε ὁ ἐμπνεόμενος ἐλέγχος τοῦ Ζω- λογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου. Ζυγίζει περίπου 4 τόνους. Αἰσθάνεται ὡς μεγάλῃ φιλία γιὰ τὸν φύ- λακα του, τὸν ὁποῖο ἀφνεῖ πολλὰ συχνὰ ν' ἀνα- πεύεται στὰ γόνατά του — ὅπως βλέπετε στὴ φω- τὸγραφίαν μας.



Τελευταίες Φλοιοί

Ο γιός του και η κόρη του...

Ο Πέτρος Ξενίδης διάβαζε και ξαναδιάβαζε το γράμμα που κρατούσε στα χέρια του. Ένας λεπτός γυναικείος χαρακτήρας, άπαυσ' ένα γαλάζιο χαρτί άρωματισμένο έλαφρά με γιασεμί. Κι' η υπογραφή, η ίδια πάντα ή ίδια: «Γιολάντα».

Ανοίξε ο διάσημος συγγραφέας το συρτάρι του, κι' από μια κρυφή γωνιά του ξεβγαλε καμιά δεκαριά γράμματα, με τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα, πάνω στο ίδιο γαλάζιο χαρτί, με το ίδιο άρωμα, με την ίδια υπογραφή... Αυτή που γράφε ήταν μια καλλιεργημένη μικρούλα με μεγάλα όνειρα. Γοητευμένη από το συγγραφέα που λάτρευε, τούχε χαρίσει από μακριά την καρδιά της, χωρίς να τον ξέρη... Χωρίς να βέλη να τον μάθη... «Σ' έχω πλάσει όπως μ' άρεσε, τούγραφε, κι' έτσι σ' αγαπώ...» Η φαντασία του στάνει δώσει όλα. Δεν σου λείπει τίποτα. Είσαι άραγε, έτσι;... Ποιος ξέρει... Δεν θέλω όμως και να μάθω. Μπορεί, μαθαίνοντας, να σε ρωχωρίς να το θέλω από το βάθος σου και να σε κάνω κομμάτι...»

Τι ώραία πούγραφε αυτή η άγνωστη μικρούλα!... Κι' ήταν αλήθεια, τόσο όμορφη!... Γιατί αυτή τούχε στε λει αδιόσταχα τη φωτογραφία της. Ήταν ένα καστανό κορίτσι με μεγάλα όνειροπαρμένα μάτια. Τα γέλια της χαμογελούσανε. «Για σένα χαμογελώ», τούγραφε πίσω από τη φωτογραφία. Κι' ήταν το χαμόγελό της όλο φως όλο νεάτα, όλο υποσχέσεις...

Σ' αυτό το έξαισιο πλάσμα, πούκλεινε αυτή τη ζεστή ψυχή, μ' ασή το πιο όμορφο σώμα, τ' είχε να δώσει ο Πέτρος Ξενίδης, έκτος από την άπατηλή γοητεία των βιβλίων του;... Λίγα άσπρα μαλλιά, άφθονες ρυτίδες, κουρασμένα νερατεία... Τι καλό που η μικρή όνειροπαρμένη θαυμάστριά του είχε άρκεστή να τον πλάση με τη φαντασία της... Πόσο την εϋγνωμονούσε γι' αυτό ο φτωχός γέρο-συγγραφέας!...

Ή πρώτα άνοίξε και άρωψε μέσα ένο δλ' έσο'ο γαλανό παλληκάρι. Απότομη, ο Ξενίδης έχωσε το γράμμα που κρατούσε μεσ' στο άνοιχτό συρτάρι του...

— Καλημέρα, πατέρα!... Γράφεις;...
— Όχι, παιδί μου...
— Διάβαζες νου ζω...
— Δηλαδή...

Κούμπιασε ο Ξενίδης μπροστά στο γυιό του σά μαθητής μπροστά στο δάσκαλο... Ο νέος τον χτύπησε με στοργή καό άάρρος στην πλάτη.

— Έλα, έλα... μη μου κρύβεσαι!... Ραβασάκι μου διάβαζες!... Ποιος ξέρει πιαό κοριτσάπουλο ξεμυάλισες πάλι με τα άωραία σου μυθιστορήματα...

— Τα κοριτσάπουλα είναι γιά σένα, Κώστα... άπάντησε σοβαρά στο γυιό του ο συγγραφέας.

Ο νέος κίτταξε παροξενμένος τον πατέρα του. Παροξενμένος ά... το βουβό παράπονο πούχε διακρίνει στή φωνή του. Και λιγάκι συγκινημένος...

Πρώτ' κατά τις έντεκα τήν άλλη μέρα, ο Κώστας καθότανε στο γραφείο του πατέρα του. Ο γέρο- συγγραφέας έλειπε. Είχε ξεχάσει όμως τα κλειδιά πάνω στο συρτάρι του. Κι' ο νέος, περίεργος άπως όλοι οι νέοι, είχε άνοίξει το συρτάρι κι' είχε τραβήξει τα γαλάζια γράμματα, τ' άρωματισμένα με γιασεμί. Είχε δαβάσει μ' ένδιαφέρον στην άρχή, με συγκίνηση ύστερα, και, στο τέλος είχε κοσφώσει τα μάτια του γράμματα θαυμασμού στη φωτογραφία του έξαισιου πλάσματος που χαμογελούσε...

Ένε δειλό χτύπημα στην πόρτα. Ο νέος πετάχτηκε άδριος, κι' έκρυψε τα γράμματα και τη φωτογραφία κάτω από ένα χαρτοφύλακα.

— Εμπρός!...
Ή πόρτα άνοίξε δειλά και μέσ' στο γραφείο υπήκε — μ' α ναι — το πρωτότυπο της φωτογραφίας!... Ο Κώστας κίτταξε το κορίτσι με συγκίνηση. Τα μάτια τους διασταυρώθηκαν.

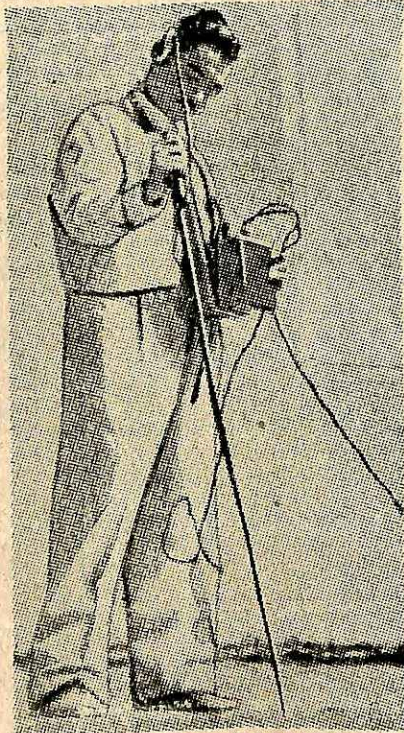
— Ο κύριος Ξενίδης;... ρώτησε εκείνη.
— Ε... εγώ!... άπάντησε ο νέος.
Έκανε μια κακή πράξ, το καταλάβαινε. Ήθελε όμως τόσο ν' άρέσει σ' αυτό το έξαισιο γυναικείο πλάσμα...

— Ο συγγραφέας;... έπέμεινε έκε νη.
— Ναι, εγώ... άπάντησε βραχνά γιά δεύτερη φορά ο Κώστας χαμηλώνοντας τα μάτια του.

— Είσαι η Γιολάντα!
— Τό ξέρα... της άποκρίθηκε.
Και ξεσκέπασε τα γράμματα της, τη φωτογραφία της...

— Ήμουν μαζί σας, λίγο πούν χτύπησете την πόρτα... της συμπλήρωσε.
Εκείνη τον κυτούσε... μαγευμένη γοητευμένη, έκστατική... Είχε υποστιά τον άντρα πούχε ένσπρκώσει όλα τα έξαλλα κοριτσίστικα όνειρά της, πούχε πάρει τη μικρή φλογισμένη καρδούλα της γ' α να τη γυρ σή στις πιο γοητευτικές περιπλανήσεις μέσα στα ύψωματα των πιο στρατοφυερικών όνειρών... Κι' ο άντρας αυτός διαπίστωνε με χαρά η μικρή του θαυμάστριά, ήταν πιο όμορφη από το πρότυπο πούχε πλάσει άγαλνωτή η φαντασία της; Ξανθός, γαλανός ψηλός... και τόσο ν'υκομιλίες...

Ένα αληθινό βασ άόπουλο του παρμυ...



ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Χάρη στή «νέα αυτή ραδιοηλεκτρική συσκευή οι αρχαιολόγοι μπορούν ν' ανακαλύπτουν με καταπληκτική ακρίβεια την ύπαρξη αρχαίων μετελλικών αγαλμάτων υπό την γνή. Έτσι στο έξασ θ' άποφεύγεται η σπατάλη κοσάνου και χρημάτων σε άκαρπες ανα...

σιού... Καί, παράλληλα, ο λατρευμένος της συγγραφέας — κι' ο λατρευμένος τώων γυναικών...

Ο Κώστας σηκώθηκε και την πλησίασε. — Γιατί παθες;... τη ρώτησε σιγά. — Για ν' σε γνωρίσω... του άπάντησε άπλά.

Ή πόρτα άνοίξε άόρουθα πίσω από το ζευγάρι, και πρόβαλε το άσπρο κεφάλι του γέρο- Ξενίδη. Ούτε ο νέος άμισε εϋτ' η κοπέλλα — άποροφωλημένο και οι δυο στην συγκίνησή τους... — τον κατόλαβανε, — Μ' αγαπάς;... τη ρώτησε εκείνος, ενώ την πλησίαζε από πίσω.

— Από το πρώτο σου βιβλίο που διάβασα!... Άπό την πρώτη σου γραμμή... του άπάντησε ζεστά.

Ο γέρος έκλεισε τα μάτια του με πόνο... Τό άμυαλο κορίτσι!... Δεν συλλογ ότανε, δεν ήταν ικανή να συλλογιστή πώς αυτό το όμορφο παλληκάρι που την έσφιγγε στην άγκαλιά του, δεν ήταν δυοτά ποτέ ίσων την πείρα της ζωής και του έρωτα πού έγειλανε μέσα από τα ρομάντζα του Πέτρου Ξενίδη...

Ήταν τόσο νέος αυτός πούχε βρή, και τόσο πεπειραμένος αυτός πούχε διαβάσει... Αυτή όμως δεν κατάφερε να άλοκληρώσει παρά μια μονάγα σκέψης: Πώς ο αγαπημένος της συγγραφέας ήταν νέος, όμορφος, άνώτερος από τις προσδοκίες της, από τα όνειρά της...

Τα χείλα της γούρψανε διψασμένα τα δικά του.
Ο γέρος έκλεισε τα μάτια του, κι' έκλεισε και την πόρτα σιγά...

Έφυγε γιά ένα μεγάλο ταξίδι στην Εύρωπη ο συγγραφέας Πέτρος Ξενίδης. Άπό τον πρώτο σταθμό του έγραψε στο γυιό του στην Άθήνα:

«... Αυτό πούκανες ήταν η πιο σωστή, η πιο έπιβεβλημένη κακοήθεια! Κίτταξε όμως τώρα να της άμολογήσης μαλακά την αλήθεια. Πες ότι διαβάζοντας τα γράμματα της κρυφά από μένα μέσ' στο συρτάρι μου, της βλέποντας τη φωτογραφία της, την είχες αγαπήσει... Θα σε συγκωρέσει γιάτί είσαι νέος... Όπως δε θα συγκωρέσει ποτέ έμένα, αν μ' εύρισκε εκείνο το πούλι στο γραφείο μου, αντί να βρή έμένα...»

Πραγματικά η Γιολάντα συγκωρέσε εύκολα τον αγαπημένο της που δεν ήταν ο αγαπημένος της συγγραφέας άλλα μόνο ο γυιός του — γιάτί τον αγαπούσε... Και σε λίγο γινότανε γυναικα του...

Άπό ένα μακρινό σημείο της Εύρώπης, έφτάσανε συγκινημένες οι εϋχές του Πέτρου Ξενίδη, μαζί μ' ένα άκριτό δώρο γιά κείνη που τούχε δονήσει την ψυχή γ' α τελευταία φορά:

«Ενώω στην άγκαλιά μου και φιλάω πολύ, το γυιό μου και την κόρη μου», τούς τηλεγράφησε.

Όλος ο τελευταίος του έρωτας λυώνοντας, είχε γίνει στοργή γι' αυτήν που καταδικάζοτανε τώρα να φιλά σαν πατέρας... ΒΕΡΘΕΡΟΣ



Το θερμόμετρο του φιλιού

Ο καθηγητής Ρ. Ε. Λόβινγκ, του άμεκανικού πανεπιστημίου του Ρίτςμοντ, έπευόσε ένα θερμόμετρο γιά τη μέτρηση της έντάσεως που έχει ένα φίλ.

Κάθε κίνηση μας, λέει ο καθηγητής Λόβινγκ, προυποθέτει την κατανάλωση μιας μικρής η μεγάλης ποσότητας ηλεκτρικού ρεύματος. Αυτό λοιπόν, συμβαίνει και με το φίλι. Η έντασις του προοδιορίζεται συν-επώς από την έντασι του ρεύματος που διαζέτομε τη στιγμή που το δίδουμε.

Ο άντρας και η γυναίκα που θέλουν να μετρήσουν την έντασι του φιλιού των κρατούν ο καθένας στο χέρι από ένα ηλεκτρόδιο. Όταν, λο πόν, σμ γουν τα χείλη τους, σχηματίζεται ένα κύκλωμα, που κάνει το δείκτη ενός θερμόμετρου να άνιχνεταί σύμφωνα με την έντασι που έχει το πασανόμενο ηλεκτρικό ρεύμα.

Η μονάς μετρήσεως είναι το «δμ». Ο μέσος όρος γιά ένα νέον η μιά νέα είναι 9.000 «δμ». Μιά ξανθή νέα έκαμε, όμως, το θερμόμετρο να δείξη 10.000 «δμ». Άντιθετα, μόμετρο άδειχη ότι τα φίλια των γυναικών που άπεδείχθη ότι τα φίλια των γυναικών που έχουν κόκκινα μαλλιά ά δεν είναι θερμότερα από των άλλων γυναικών άπως πιστεύεται συνήθως.

Οι «άνιχνευταί» και τα «εύρήματά» τους

Το Χόλλυγουντ δεν μένει ποτέ ίκανοποιημένο άπ' έ.τι έχει. Θέλει πάντοτε κάτι περισσότερο, κάτι καινούργιο. Συλλογίζεται διασκόως το μέλλον και ξέρει ότι το σημερινό ανθρώπινο υλικό του υπορεί αύριο να μην είναι έπαρκές. Έτσι, οι «άνιχνευταί» των μεγάλων εταιρειών, οι άνθρωποι δηλαδή που έχουν την ικανότητα ν' ανακαλύπτουν άστέρες είναι σε διαρκή κίνηση. Συνεχώς έρευνούν. Το Χόλλυγουντ άισθάνεται την άνάγκη ν' άνανέωση τα στελέχη του. Το κοινό θέλει πάντοτε κάτι νέο. Κι' αυτό το νέο ποέπει να δρίσκεται και να είναι έτοιμο στην κατάλληλη στιγμή.

Πριν από χρόνια οι «άνιχνευταί» άναζητούσαν το ανθρώπινο αυτό υλικό στα καταστήματα, στα γραφεία στα εργοστάσια. Ύστερα μετέφεραν το πεδίο των άναζητήσεών των στα θέατρα, στα νυχτερινά κέντρα, στα νοσοδιδασκαλεία.

Προχώρησαν κατόπιν στην αεροπορία και στον άθλητισμό. Τώρα ξαναγυρίζουν στην εργαζόμενη γυναικα και στον εργαζόμενο άντρα, στα καταστήματα και στα γραφεία. Οι άναζητήσεις αυτές είναι πιο άποτελεσματικές. Φυσικά, τα περισσότερα όνματα που θα συναντήσετε πιο κεί, σάς είναι άγνωστα. Προσέξτε τα όμως, είναι τα όνματα των άστέρων της αύριου. Ποιος ήξερε πριν από δυο χρόνια τα όνματα Έστερ Γουίλλιαμς, Γκλόρια ντε Χάδεν, Σάινε Χάσσο, Ρέντ Σκέλτον, Κάθρον Γκρέτζον, Ζάννιτ Μπαίρ, Έβελιν Κη και Άντέλλα Τζόνγκεν και τώων άλλων που μόλις έφάτο η πέεσυ μ'ας έγιναν γνωστά;

Η Ραίξ Στήνεν που είδαμε πού ήμερών στο φίλμ, «Σκοκατένιος στρατιώτης» στο πλευρό του Νέλσον Έντυ, και η όποια παίζει με τον Μπίνγκ Κρόσμπυ στο άριστογυμναστικό φίλμ «Άγγελος χωρίς φτερά» (Άκολουθώντας τον δρόμο μου), ήταν υπάλληλος σ' ένα έμπορικό, στο Ντάλλας του Τέξας. Η μόνη ιδέα που είχε περί θεάτρου ήσαν μερικές έρασιτεχνικές παραστάσεις στο «Μικρό θέατρο» της πατρίδας της στις όποιες είχε λάβει μέρος.

Στο έμπορικό την έπρόσεξε μια μέρα ο Όλιβερ Χούδσελλ, «άνιχνευτής» της «Παραμύθων» και την έφερε στο Χόλλυγουντ όπου της έδωθε ένας μικρός ρόλος. Η Ραίξ τον έπαιξε όμως τόσο καλά ώστε η «Παραμύθων» έσπευσε να προσφέρει ένα νέο σημαντικό ρόλο στο καινούργιο εύρημά της. Έτσι γίνεται καίρι άσθη!

Η Τέρου Ραίν, της όποιας το όνομα μετεβλήθη σε Άϊοιν Ντοϊού και άνοήτα σε Έλνεν Ντοϊού, βραβεύθηκε σ' ένα διαγωνισμό καλλονής στο Ίνγκλενουντ. Λίγες έβδομάδες άνοήτα, φορώντας την ταινία της «Μις Ίνγκλενουντ» σέαδισε σάντουιτς στους πελάτες του έστιατορίου Μπαρουν του Χόλλυγουντ που δρίσκεται κοντά στο περ φίλμ «Κινέζικο θέατρο». Ένας «άνιχνευτής» έτυνε ν' άνορήση ένα σάντουιτς άπ' αυτήν και την άλλη μέρα την έφερε σ' α στούντιο της «Παραμύθων» γιά μιά δοκιμαστική ταινία. Ύστερα από μερικές βδομάδες, η Έλνεν έμφανιζόταν μαζί με τον Μπίνγκ Κρόσμπυ στο φίλμ «Τσανουδής-στε άμορταλοί».

Θα έκπληγντε άσφαλώς μαθαίνοντας τί πεζότατο έπάνεγλα άκούσαν οι διάφοροι σταό του Χόλλυγουντ προτού γίνουν διάσημοι. Ο Κλάρκ Γκάμπλ, ύπρθε διαδοκικός άδοιοφύλαξ, τηλεφωνήτης και σκαφίστα στην Πενσυλβανία. Η Βαρβάρα Στάνγουικ πωλήτρια, ο Νέλσον Έντυ όμορσιονάφος, ο Φόρντ Μακ Μούρραϊν έκανε και τις πιο βρασιές νειοωμνακτικές ένοσαςίες πουν το σασόφωνο του άνοίξη το δρόμο στο Χόλλυγουντ. Ο Τάυ-ποδε το Χόλλυγουντ... βραδυνά κοστούμια σ' έκαίνομε που δεν είχαν. Ο Ντν Άνίτσι ένορήθηκε σε έργοστάσιο αυτόκινητών και σε παλινωμάδικο.

Οι άστέρες αυτοί όμως κατέκτησαν σιγά-σιγά τη δόξα. Σήμερα το χαρακτηριστικό της



Νέοι
Ζεστέρες
στο
ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

έποχής είναι ότι οι νέες ανακαλύψεις δεν χρησιμοποιούνται άπως άλλοτε σε δευτερεύοντες και δοηθηκούς ρόλους. Τους δίνουν ρόλους πρωταγωνιστών και πρωταγωνιστών.

Έτσι η Μάρθα Τόρεν, η νέα Σουηδίσ που κατέκτησε το Χόλλυγουντ εμφανίζεται μαζί με την Ύδν ντε Κάρλο ως πρωταγωνίστρια του φίλμ «Κασμπά», λασιάροντας συγχρόνως και μια νέα λέξη το «εγε-appeal», δηλαδή «έλξης του βλέμματος» που διαδίνεται το «σέξ-άππλ» και το «ούμφ» (της Άν Σέινταν).

Η Μάρθα Τόρεν θεωρείται από τους είδικούς ως ένα μύγα Μπέονγκ-μιν-Λαύα. Συμφωνεί καίρι μ' αυτούς βλέποντας την φωτογραφία της. Μένει όμως να ίδούμε αν το παίζιμο της θα την διατηρήσει σε τόσο ύψηλό επίπεδο.

Έξηνώντας το φαινόμενο αυτό της άναήτησεως νέων ταλέντων, πολλοί λένε πως οι έτοιμίες καταφεύγουν σ' αυτό γιά να μην πληρώνουν μεγάλους μισθούς.

Ο ίσχυρισμός αυτός όμως δεν φαίνεται απολύτως άκριτός γιάτί και οι νέοι αυτοί θα ζητήσουν πολύ σύντομα μεγάλα πρσά. Οτι συνέβη με την Τζίν Τανού, την Άντα Ντάονελ και πόσες άλλες δεν θ' άνοήση να συμβή και με τις νέες καλλονές Τζίν Πήτερς, Άν Σάο-τένι, Ζάννιτ Λη, Τζαίν Γκορν, Μπαρμπάρα Λάουρεν, Τζόαν Τσάντλερ που μόλις έπιτύχουν να ζητήσουν μεγάλους μισθούς.

Ο λόγος της άναήτησεως νέων ταλέντων είναι κυρίως το ότι οι κινηματογραφικές εταιρίες θέλουν να παρουσιάσουν νέα πρόσωπα, γιάτί αυτό ζητάει το κοινό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η νέα σταρ Μάρθα Τόρεν που συνδυάζει την προσωπικότητα της Ίνγκριντ Μπέονγκμιν και τη νοησία της Χέντυ Λουάρ.



6ον Πολίτες και στρατιώτες είχαν απο-
μακρυνθή θιαστικά, ενώ οι γείτονες
έβγαζαν σαν τρολλόι από τα σπίτια
τους κουβαλώντας τα πιο πολύτιμα
προάγυατά τους. Γιατί όλοι ήταν τώρα πε-
πεισμένοι πως ο άνθρωπος που είχε μιλή-
σει και που δεν μπορούσε ν'απε-
παρά ένα τρολλό, θα παρναυατοποιούσε άσφαλώς
την άπειλή του.

Μονάχα ο άξιοματικός είχε μείνει γεν-
νοσία στη θέσι του. Άλλ' από τις ανήσυχες
ματιές που έοριγνε στο σπίτι, μπορούσε
καμείς να καταλάβη πως, αν δεν φορούσε
τά γαλόνα, δεν θα καθόταν εκεί πέρα...

— Όχι! φώναζε. Σταθήτε! Σταθήτε!
— Έπιθυμείτε τίποτε; τον έαυαρώτησε
ο Μαύρος Κουρσάρος, με μεγάλη ήρεμια.
— Σας λέω να μ'ην παρναυατοποιήσετε
το τρολλό σνέδιό σας.
— Εύχαριστώ, φτάνει να με άφίσετε
ήσυγον.

— Έλευθερώστε τον κόμητα ντ'έλεου
και τους άλλους, και σας υπόσχομαι να
υπ'σας ένονήσω.

— Θα τ'δενθώ, αν και σεις δεχθήτε
τους δρους μου.

— Προί! είναι:
— Ν'άποσύρετε πρώτα - πρώτα τους
στρατιώτες σας.

— Έπειτα:
— Να μ'ας προσηυθέσετε, έμένα και των
συντροφών μου, μιά άδεια υπογραμμένη
από τον κυβερνήτη, για να υπορέσουμε να
βρούμε από την πόλι, χωρίς να μ'ας πειρά-
ξουν οι στρατιώτες, που έδουνούν τα περί-
γωρα.

— Μά ποιός είσαστε σεις, που έχετε ά-
νάγκη από μιά τέτοια άδεια; ρώτησε ο ά-
ξιοματικός.

— Ένας εύνενος από την Εύρώπη, ά-
πάντησε υπερόψα ο Κουρσάρος.

— Τότε δεν έχετε ανάγκη από καμιά
άδεια, για να βνήτε από την πόλι.

— Τουναντίον.
— Τότε θάχετε κάποιον Βάρος στη συνεί-
δησί σας, Πέστε μου τ' όνομά σας.

— Έκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος που
το κεφάλι του ήταν τυλιγμένο μ' ένα πανί
ματωμένο, και που βόδιζε με κόπο, σ'άνα-
στοαμπουλίσμένο τ'όνο του πόδι, πλησί-
σε τον άξιοματικό.

— Ο Καουώ, που στεκόταν πίσω από τ'ό-
Μαύρο Κουρσάρο, έβγαλε μιά κορνή, ό-
ταν δέκρινε αυτόν τ'ό άνθρωπο.

— Τί ένεις λοιπόν; τον ρώτησε ο κα-
πετάνιος.

— Προδοθήκαμε! άπάντησε ο Καουώ.
Αυτός είχε ένας από τους Βάσκους, που
μ'ας είχαν έπιτεθή με τις ναβάρες τους.

— Μπιά! Έκαμε περιφορνητικά ο Κουρ-
σάρος ενώ, στο άναμεταξύ, ο άνθρωπος
με τ'δεμένο κεφάλι έλεγε στον άξιομα-
τικό:

— Θέλετε, δεν είν' έτσι, να μ'αθετε ποιός
είνε αυτός ο εύνενος, που στέκεται σ'έ-
κείνο τ'ό παρόθυρο;

— Ναί, τον έξερις;
— Βέβαια! Ένας από τους ανθρώπους
του μ' έφερε στο γάλι που με βλέπετε. Κυτ-
τάχτε μ'ην τ'ό άφίσετε να τ'ό σκάση. Είνε
φλιμπουστιέρος.

— Ένα ούολιασμα, άλλ' αυτή τη φορά ό-
γης κι'όχι τρούμου. Έξαστε από παντού
κι' έπειτα ακούστηκε ένας πυροβολισμός
και μιά κορνή, πόνου.

— Ο Καουώ, σ' ένα νεύμα του καπετάνιου,
είχε ρίξει στον Βάσκο που έπεσε ρ'αν κε-
ραυνολημένος.

Αυτό πιά πήγαινε πολύ! Είκοσι άρκευ-
πούζια σημάδεψαν τ'ό παρόθυρο, όπου στε-
κόταν ο Μαύρος Κουρσάρος, ενώ τ'ό πλη-
θος έκραυγαζε:

— Ρίξτε σ' αυτόν τον κακούργο! Πιά-
στε τους και κρεμάστε τους! Κώπτε τους
ζωντανούς! Θάνατος! Θάνατος!

— Ο άξιοματικός, με μιά χειρονομία, τους
ανάγκασε να κατεβάσουν τ'ά όπλα. Καί,
πηγαίνοντας κάτω από τ'ό παρόθυρο, όπου
ο Κουρσάρος στεκόταν μ' ένα ύφος έντε-
λώς άδίσταστο, του έπτε:

— Ιππότη μου, ή κωμωδία τελείωσε.
Παροδοθήτε!

— Ο Κουρσάρος περιορίστηκε, άντι ν'ά-
παντήνη ν'άνασκησση τους ώμους του.

— Δεν με καταλάβετε; έπανέλαθε ο ά-
ξιοματικός, κόκκινος από θυμό.

— Περίφημα, κύριε.
— Παροδοθήτε, άλλοιώς θα σπάσουμε
την πόστα.

— Κάμετέ το!... άπάντησε, ψυχρά ό
ο Κουρσάρος. Μόνο σας προειδοποιώ ό-
τι τ'ό Βαρέλι με τη υποροϋτή είνε έτοιμο, κι'
έτι, αν δοκιμάσετε να κάνετε αυτό που λέ-
τε, τινάξω στον άέρα τ'ό σπίτι και τους
αίχμαλτους.

— Άλλά θ'άνατιναγθήτε και σεις επί-
σης.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

Καί, λέγοντας αυτά, ο Κουρσάρος, γαι-
.....

— Τον γνωρίζετε;
— Ναί, τον έγνώρισα πολύ καλά, έπτε
ο Μαύρος Κουρσάρος, άναστενάζοντας. Αυ-
τός ο άνθρωπος ήταν μοιραίος για την οι-
κογένειά μου. Άν έγιναι φλιμπουστιέρος
έγιναι εξ αίτίας του... Άλλ' άς μη μιλάμε
πιά γι' αυτό. Κάθε φορά που θυμάμαι αυ-
τόν τον Βάν Γκούλντ τ'ό αίμα μου άνάβει
και με κριοιεύει μιά μακρόβρια θλίψη. Πίητε,
κύριε κόμη, Έβόνικ, τί κάνουν οι Έστα-
νοί!

— Μπιά! Προτιμώ να πεθάνω έτσι παρά
με τ'ά μαοτύρια στα όποια θα με υποβά-
λετε αν παροδοθώ.

— Σας υπόσχομαι να μ'ην πάθετε τί-
ποτα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

Καί, λέγοντας αυτά, ο Κουρσάρος, γαι-
.....

— Τον γνωρίζετε;
— Ναί, τον έγνώρισα πολύ καλά, έπτε
ο Μαύρος Κουρσάρος, άναστενάζοντας. Αυ-
τός ο άνθρωπος ήταν μοιραίος για την οι-
κογένειά μου. Άν έγιναι φλιμπουστιέρος
έγιναι εξ αίτίας του... Άλλ' άς μη μιλάμε
πιά γι' αυτό. Κάθε φορά που θυμάμαι αυ-
τόν τον Βάν Γκούλντ τ'ό αίμα μου άνάβει
και με κριοιεύει μιά μακρόβρια θλίψη. Πίητε,
κύριε κόμη, Έβόνικ, τί κάνουν οι Έστα-
νοί!

— Μπιά! Προτιμώ να πεθάνω έτσι παρά
με τ'ά μαοτύρια στα όποια θα με υποβά-
λετε αν παροδοθώ.

— Σας υπόσχομαι να μ'ην πάθετε τί-
ποτα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

Καί, λέγοντας αυτά, ο Κουρσάρος, γαι-
.....

— Τον γνωρίζετε;
— Ναί, τον έγνώρισα πολύ καλά, έπτε
ο Μαύρος Κουρσάρος, άναστενάζοντας. Αυ-
τός ο άνθρωπος ήταν μοιραίος για την οι-
κογένειά μου. Άν έγιναι φλιμπουστιέρος
έγιναι εξ αίτίας του... Άλλ' άς μη μιλάμε
πιά γι' αυτό. Κάθε φορά που θυμάμαι αυ-
τόν τον Βάν Γκούλντ τ'ό αίμα μου άνάβει
και με κριοιεύει μιά μακρόβρια θλίψη. Πίητε,
κύριε κόμη, Έβόνικ, τί κάνουν οι Έστα-
νοί!

— Μπιά! Προτιμώ να πεθάνω έτσι παρά
με τ'ά μαοτύρια στα όποια θα με υποβά-
λετε αν παροδοθώ.

— Σας υπόσχομαι να μ'ην πάθετε τί-
ποτα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

Καί, λέγοντας αυτά, ο Κουρσάρος, γαι-
.....

— Τον γνωρίζετε;
— Ναί, τον έγνώρισα πολύ καλά, έπτε
ο Μαύρος Κουρσάρος, άναστενάζοντας. Αυ-
τός ο άνθρωπος ήταν μοιραίος για την οι-
κογένειά μου. Άν έγιναι φλιμπουστιέρος
έγιναι εξ αίτίας του... Άλλ' άς μη μιλάμε
πιά γι' αυτό. Κάθε φορά που θυμάμαι αυ-
τόν τον Βάν Γκούλντ τ'ό αίμα μου άνάβει
και με κριοιεύει μιά μακρόβρια θλίψη. Πίητε,
κύριε κόμη, Έβόνικ, τί κάνουν οι Έστα-
νοί!

— Μπιά! Προτιμώ να πεθάνω έτσι παρά
με τ'ά μαοτύρια στα όποια θα με υποβά-
λετε αν παροδοθώ.

— Σας υπόσχομαι να μ'ην πάθετε τί-
ποτα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

ρήτησε βγάζοντας τ'ό καπέλλο του και γύ-
ρισε μέσα στο δωμάτιο, άφώνοντας τ'ό ά-
ξιοματικό, τους στρατιώτες και τ'ό πλη-
θος πιο κατάπληκτους και πιο παρσένε-
μένους παρά ποτέ.

— Έλάτε, γενναίοι μου, έπτε ο Κουρ-
σάρος στον Καουώ, και στον Βάν Στύλ-
λερ, που φαίνεται πως θάχουμε την εύκαι-
ρία να φάμε ήσυχοι και ν'άναλλάξουμε
μερικές σκέψεις.

— Άλλά, αυτοί οι στρατιώτες; ρώτησε ο
Καουώ, που ήταν κι'αυτός, όπως και οι
Έσπανοί, κατάπληκτος για τ'ήν ψυχραιμία
και τ'ό φαινομενικό θράσος του άοηγου
του.

— Ε, λοιπόν, άφίστε τους να φωνάζουν,
αν αυτό τους διασκεδάξει.

— Τότε, καπετάνιο μου, θάνε πιθανόν
τ'ό στερόν μας δειπνό αυτό που θα κά-
νουμε.

— Μπιά! Η τελευταία μας ώρα δεν είνε
άκόμα τόσο κοντά όσο τ'ό πιστεύετε.
Άφισε να νυχτώση και θα ίδης ό-
τι τ'ό Βαρέλι με τη υποροϋτή θα κάνει θαύματα.

Κι'ο Κουρσάρος, γυρίζοντας στο δωμα-
τιο, όπου βοίσκατος οι αίχμαλτοι, έκαμε
τ'ά δεσμά του κόμητος ντ'έλεου και τ'ό
άνιψό του, και τους προεκάλεσε να κα-
θήσουν μαζί του στο τραπέζι, όπου ήδη
είχαν τοποθετηθή τ'ά φαγητά.

— Κρατήστε μου συντροφιά, κύριε κό-
μη, και σεις νεαρέ, τους έπτε, Έχω τ'ό
λόγο σας πως δεν θ'άποπειραθήτε τίποτε
έναντίον μας.

— Τί θα μπορούσαμε να κάνουμε, ιπ-
πότη, άπάντησε ο κόμης. Ό άνιψός μου
είνε άπλος κι'έγώ, πάλι, έξω τ'άξία, τί
το σπαζί σας... Άλλά τί κάνουν έξω οι
συνπατριώτες μου; Άκουσα π'όιν από λί-
γο κάποιο θόρυβο.

— Προς τ'ό παρόν, περιορίστηκαν να
μ'ας κυκλώσουν.

— Άλλά, φωνάζουν ό-
τι θα θελήσουν να παρναυατοποιήσουν την είσοδο.

— Δεν τ'ό πιστεύω, κύριε κόμη.

— Τότε, θα εξακολουθήσουν την πολι-
ορκία και θα σας έξαναγκάσουν να παρνα-
υατοποιήτε. Λοιπόν, σας διαβεβαιώνω στο λόγο
της τιμής μου ό-
τι δεν θα μ'ας έρεσε καθό-
λου να ιδώ έναν άνθρωπο τόσο άνδρειό και
τόσο γενναίο φ'όπως σας έπτε να πέση στα
χέρια του κυβερνήτη που δεν γανεύει τους
φλιμπουστιέρους.

— Ο Βάν Γκούλντ δεν θα με πιάση, ά-
πάντησε σταθερά ο Κουρσάρος. Είνε ά-
νάγκη να ζήσω για να ξεπληρώσω ένα λο-
γαριασμό, που μένει άνοιχτός π'ριν από
πολύ καιρό άνάμεσα στο Φλαμανδό και
σ'έμένα.

— Τον γνωρίζετε;
— Ναί, τον έγνώρισα πολύ καλά, έπτε
ο Μαύρος Κουρσάρος, άναστενάζοντας. Αυ-
τός ο άνθρωπος ήταν μοιραίος για την οι-
κογένειά μου. Άν έγιναι φλιμπουστιέρος
έγιναι εξ αίτίας του... Άλλ' άς μη μιλάμε
πιά γι' αυτό. Κάθε φορά που θυμάμαι αυ-
τόν τον Βάν Γκούλντ τ'ό αίμα μου άνάβει
και με κριοιεύει μιά μακρόβρια θλίψη. Πίητε,
κύριε κόμη, Έβόνικ, τί κάνουν οι Έστα-
νοί!

— Μπιά! Προτιμώ να πεθάνω έτσι παρά
με τ'ά μαοτύρια στα όποια θα με υποβά-
λετε αν παροδοθώ.

— Σας υπόσχομαι να μ'ην πάθετε τί-
ποτα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

Καί, λέγοντας αυτά, ο Κουρσάρος, γαι-
.....

— Τον γνωρίζετε;
— Ναί, τον έγνώρισα πολύ καλά, έπτε
ο Μαύρος Κουρσάρος, άναστενάζοντας. Αυ-
τός ο άνθρωπος ήταν μοιραίος για την οι-
κογένειά μου. Άν έγιναι φλιμπουστιέρος
έγιναι εξ αίτίας του... Άλλ' άς μη μιλάμε
πιά γι' αυτό. Κάθε φορά που θυμάμαι αυ-
τόν τον Βάν Γκούλντ τ'ό αίμα μου άνάβει
και με κριοιεύει μιά μακρόβρια θλίψη. Πίητε,
κύριε κόμη, Έβόνικ, τί κάνουν οι Έστα-
νοί!

— Μπιά! Προτιμώ να πεθάνω έτσι παρά
με τ'ά μαοτύρια στα όποια θα με υποβά-
λετε αν παροδοθώ.

— Σας υπόσχομαι να μ'ην πάθετε τί-
ποτα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

Καί, λέγοντας αυτά, ο Κουρσάρος, γαι-
.....

— Τον γνωρίζετε;
— Ναί, τον έγνώρισα πολύ καλά, έπτε
ο Μαύρος Κουρσάρος, άναστενάζοντας. Αυ-
τός ο άνθρωπος ήταν μοιραίος για την οι-
κογένειά μου. Άν έγιναι φλιμπουστιέρος
έγιναι εξ αίτίας του... Άλλ' άς μη μιλάμε
πιά γι' αυτό. Κάθε φορά που θυμάμαι αυ-
τόν τον Βάν Γκούλντ τ'ό αίμα μου άνάβει
και με κριοιεύει μιά μακρόβρια θλίψη. Πίητε,
κύριε κόμη, Έβόνικ, τί κάνουν οι Έστα-
νοί!

— Μπιά! Προτιμώ να πεθάνω έτσι παρά
με τ'ά μαοτύρια στα όποια θα με υποβά-
λετε αν παροδοθώ.

— Σας υπόσχομαι να μ'ην πάθετε τί-
ποτα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

Καί, λέγοντας αυτά, ο Κουρσάρος, γαι-
.....

— Τον γνωρίζετε;
— Ναί, τον έγνώρισα πολύ καλά, έπτε
ο Μαύρος Κουρσάρος, άναστενάζοντας. Αυ-
τός ο άνθρωπος ήταν μοιραίος για την οι-
κογένειά μου. Άν έγιναι φλιμπουστιέρος
έγιναι εξ αίτίας του... Άλλ' άς μη μιλάμε
πιά γι' αυτό. Κάθε φορά που θυμάμαι αυ-
τόν τον Βάν Γκούλντ τ'ό αίμα μου άνάβει
και με κριοιεύει μιά μακρόβρια θλίψη. Πίητε,
κύριε κόμη, Έβόνικ, τί κάνουν οι Έστα-
νοί!

— Μπιά! Προτιμώ να πεθάνω έτσι παρά
με τ'ά μαοτύρια στα όποια θα με υποβά-
λετε αν παροδοθώ.

— Σας υπόσχομαι να μ'ην πάθετε τί-
ποτα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

— Έξω τ'άξία έχουν οι υποσάσεις
σας, και δεν έμπιστεύομαι καθόλου. Όπως
κι'αν είνε, κοντεύει έξη ή ώρα, Βαδούζει
κι'ένω δεν έχω φάει άκόμα, Έπιτοέπατέ
μου λοιπόν να πάω να φάω κάτι μαζί με
τον κόμητα ντ'έλεου και με τον άνιψό
του, που θα δεχτούν, υποβέτω ν'άδειάσουν
ένα ποτήρι στην υγεία σας, αν, στο άνα-
μεταξύ, δεν μ'ας έξαναγκάσετε ν'άνατινά-
ξουμε τ'ό σπίτι στον άέρα.

υπαρδιέροι κατελασε την έξοδο τού δο-
μάκου.

— Αυτό σημαίνει πως έτοιμάζονται κά-
τι να κάνουν, έπτε ο Κουρσάρος. Φώναζε
τον νεύρο.

— Έκείνος δεν άργησε να κατέβη.
— Κυτταξες άπάνω; Υπάρχει κανένας
φεγγίτης; τον ρώτησε ο καπετάνιος.

— Όχι, άποκρίθηκε ο νέγρος άλλ' ά-
νοίξα μιά τούπα στην όροφή και μπορού-
με να περάσουμε άπ'έκει.

— Είδες αν μπορούμε να κατέβουμε;
— Ναί, και πολύ εύκολα μάλιστα.

— Έκείνη τη στιγμή, μιά δυνατή υπατα-
οιά ακούστηκε άπ'έξω. Πολλές σφαίρες,
τουπνώντας τα παρναυοφύλλα, γτύπησαν
στην όροφή του δωματίου.

— Ο Μαύρος Κουρσάρος άνορθώθηκε πε-
ρήφανα και τ'όδεξε τ'ό σπαθί του. Αυτός
ο άνθρωπος, που μιά στιγμή π'ριν, φαινό-
ταν έντελώς ήρεμος, φάνηκε να μεταμορ-
φώνεται άπτομα. Τα μάτια του άστρά-
ψαν, τ'ά μάγουλα του άκκίνισαν.

— Ά! Άογίζουν! φώναζε μ'ένα ύφος
είρηνικό.

— Έπειτα, στρέφοντας προς τον κόμητα
και τον άνιψό του, εξακολούθησε:

— Σας υποσέδηκα να σας σώσω τη
ζωή και, ό-
τι κι'αν συμβή, θα προσπα-
θήσω να κρατήσω τ'ό λόγο μου, με τη συ-
μφωνία πως θα με υποκύψετε και θα μου
υποσχεθήτε πως δεν θα κάνετε τίποτε έ-
ναντίον μας.

— Διατάξτε, ιππότη, άπάντησε ο κό-
μης. Λυπούμαι που οι πολιορκητές είνε
συνπατριώτες μου, γιατί άλλοιώς θα πο-
λεμούσα εύχαρίστως στο πλευρό σας.

— Άκολουθήστε με λοιπόν, αν δεν θέ-
λετε ν'άνατιναγθήτε στον άέρα.

— Τ'ό σπίτι θα καταστραφεί:
— Σε λίγο δεν θα μείνη τίποτα όρθιο.

— Θέλετε να με καταστρέψετε! φώναζε
ο συμβολαιογράφος κλαμιάσικα.

— Σώπα, νεροβλάγουμε! έπτε ο Κα-
ουώ, που τον έλυε από τ'ά δεσμά του. Θα
σ'ε σώσουμε και δεν είσαι κι'εύχαριστα-
μένος...

— Άλλά τ'ό σπίτι μου θα καταστραφεί!
— Θα π'ας στον κυβερνήτη να σ'ε άπο-
ζηλώση.

Μιά καινούργια υπαταοιά ακούστηκε κι'
οι σφαίρες θουμμάτισαν τη λάμπα που
κρεμόταν από την όροφή του δωματίου.

— Ευπαρές, παιδιά! φώναζε ο Μαύρος
Κουρσάρος, Καουώ, πήγαινε να βάλης φω-
τιά στο Βαρέλι με τη υποροϋτή!

— Είμαι έτοιμος, καπετάνιο μου.

— Κανόνισε έτσι ώστε ή έκρηξη να μη
γίνη ποτόν φύγουμε, άπ'τ'ό σπίτι.

— Τ'ό φυτίλι είνε μακρύ έπτε ο Κα-
ουώ κι'έτοξε να κατέβη τ'ή σκάλα.

— Η φωνή

— Ο Μαύρος Κουρσάρος άκολουθούμενος
από τους τέσσαρις αίχμαλτους, από τον
Βάν Στύλλερ, τον Έβόνικ και τον Άφοι-
κανό, ανέθηκε στη σοφία, ενώ οι άρκευ-
πούζιοι, εξακολουθούσαν να πυροβολούν
πάνω στα παρόθυρα τ'ό ποτόν πατώμα-
τος, φωνάζοντας διαρκώς στους πολιορκη-
μένους να παροδοθούν.

Τα βλήματα, που χτυπούσαν τους τοί-
γους και την όροφή, έκαναν τ'ό συμβολαιο-
γράφο να τρέμει από τ'ό φόβο του, ενώ ού-
τε οι φλιμπουστιέροι ούτε ο κόμης έδιναν
την παραμικρή σημασία.

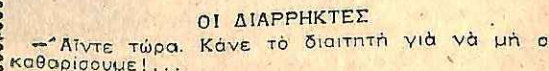
— Όταν έφτασαν στη σοφία, ο Άφοι-
κός έδειξε στον καπετάνιο τ'ήν τούπα, που
είχε άνοίξει.

— Ο Κουρσάρος στερέωσε τ'ό σπαθί του,
πιάστηκε από τ'ά νείλη του άνοίγματος
και βρέθηκε, σε λίγο, πάνω στη στέγη, άπ'
όπου έοριζε γύρω του ένα



«Θέλω νὰ μὲ θάψετε στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ βοήκατε τὸ πτώμα μου»
Ὁ Ματζουλίνος πρὶν αὐτοκτονῆσαι

Ἡ τελευταία λέξις τοῦ ὑπανηκό-
 ῳ πολιτισμοῦ εἶνε το ῥεστωρται — ἀ-
 λυσσιδα. Οἱ πελάτες κἀθόνται ὡς
 κερκελές ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλ-
 λον. Οἱ κερκελές αὐτές περιστρώ-
 νται ἀνὰ — ὅπως τὰ ἀλογακία τοῦ
 ἱπποδουροῦ — μέσα σ' μιὰ πελώ-
 ρου αἰθούσα καὶ τοὺς μεταφέρουν δια-
 δοκικὰ στὰ διάφορα τμήματα τοῦ ἐ-
 στατιστορίου με ταχυτήτα δύο μέτρων
 κατὰ λεπτό. Ἔτσι οἱ πελάτες πε-
 νούν ἀπὸ τὸ τμήμα τὸν ὁ-ντ' ἐβο-
 ρῶν λαχανικών, τῶν φαγητῶν με-
 κρέας, τῶν ψαρῶν τῶν λουκανικῶν
 φρούτων κτλ. καὶ παίρνουν ὅ,τι τοὺς
 ἀρέσει. Ὁ γύρος διαρκεῖ 20 λεπτά
 κατὰ τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἔχουν τε-
 λείωσει τὸ γεῦμα τους. Στὸ τέλος
 αὐτοῦ τοῦ γωνοεικοῦ διαστήματος, ὁ
 πελάτης βoίσκαται υποστὰ σὸ τα-
 μεῖο ὅπου τοῦ παρουσιάζουν τὸ λο-
 γαρισμὸν τοῦ. (Τὸ ταμεῖο πληροφo-
 ρεῖται τὶ φαγητὰ ἔφαγε, πλῆρως ὅ-
 σούτου το πλεῖον). Πληρῶναι τότε
 καὶ φεύγει εὐχαριστημένος.



Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ ὀνείρου ἐνὸς
εὐτυχισμένου ζευγαριοῦ.

ΟΙ ΤΕΒΕΡΕΣ ΑΙΘΗΡΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΙΖ'. Η όμορφιά της γυναίκας στοιούς αιώνες

Ρενιέ μελέτησε την ιδανική γυναίκα, όπως την περιγράφουν οι ποιητές της Προβηγκίας, οι τροβαδοίροι του Λαγκεδόκ: «Αποφύγουν — γράφει — κάθε λεπτομέρη περιγραφή του γυναικείου τύπου, στις λεπτομέρειες του. Αναφέρουν συχνά το λυγρό ανάστημα και τη φρεσκάδα του κορμιού με τις χιονάτες και τις ρόδινες αποχρώσεις. Τα μάτια συγκεντρώνουν τα μεγαλύτερα έγκαια: Είνε γλυκά, λαμπρά, γελαστά, έρωταλικά. Δεν αναφέρουν ποτέ το χρώμα τους. Το στόμα είναι άλικο πάντα και γελαστό. Χαμογελάοντας αυτό το στόμα δείχνει κάτωσπρα δόντια και γεννα τον πόθο του φίλου. Το πρόσωπο φωτεινό και φρέσκο, τα χέρια λευκά και τα μαλλιά πάντα ξανθά».

Οι γυναίκες της Προβηγκίας, στο Μεσαίωνα, υμνήθηκαν, κατά εκατοντάδες από τους ποιητές. Και ήταν ύλες, ανεξαρτέτως φτιασμένες από γάλα και ρόδο, κάθε μία απ' αυτές τις γυναίκες έμοιαζε με ξανθή κούκλα της Νυρεμέργης. Νά η περιγραφή μιας ώρας απ' αυτές. Πρόκειται για τον ύμνο που της κάνει ο φίλος της: «Η ώρα μου έχει δέρμα σαν το γάλα, πιο άσπρο κι από το χιόνι. πρόσωπο ξαστερο σαν την ήμερα. Τα μάγουλά της έχουν το χρώμα του ανοιχτιάτικου ρόδου, όταν δεν έχ ανοίξει ακόμα καλά. Τα μαλλιά της στολισμένα πάντα με λουλούδια, είναι σα μετάξι κι έχουν τη λάμψη του χρυσάφιου».

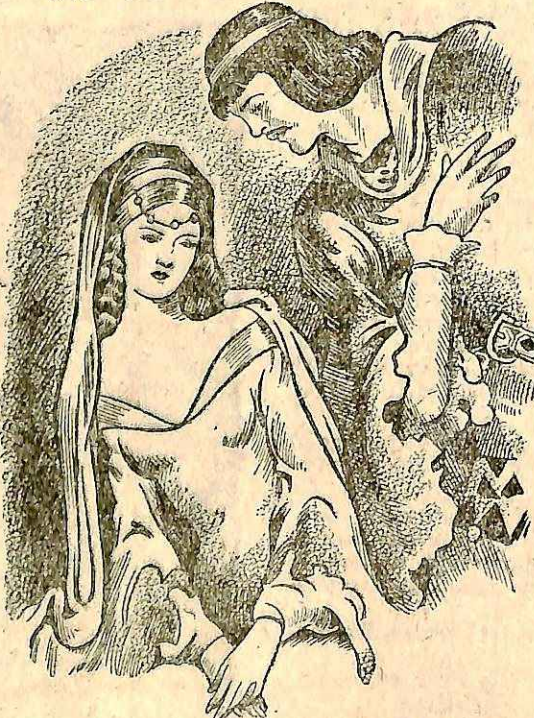
Ο Ρενιέ παρατηρεί ακόμα, ότι στις πιο παλινές Ισπανικές «ρομάντσες» τα μαλλιά της ώρας είναι πάντα από καθαίο χρυσάφι, το πρόσωπο χιονάτο και ρόδινο, το χέρι άπαλό, τα στήθη σαν το κρύσταλλο. Άλλα στα τραγούδια των Καστιλιάνων ποιητών δεν υπάρχουν λεπτομέρειες. Ο τραγουδιστής αρκείται να μάς πη για την ώρα του, ότι είναι η πιο γλυκειά γυναίκα του κόσμου, «λά μάς λίντα μουχέρ ντελ μούντο!»

Ο Άλβιν Σούλτς περιγράφει τα χαρακτηριστικά της ώρας γυναίκας, όπως την έβλεπαν οι Γερμανοί συγγραφείς του δωδέκατου και του δέκατου τρίτου αιώνα. Έπρεπε νάναι μετρίου αναστήματος και σβέλτη. Τα μαλλιά της έπρεπε νάναι χρυσαφιά, μακρύα, γυαλιστερά, κυματιστά. Τα σκούρα μαλλιά δεν αναφέρονται ποτέ, δεν τα θαύμαζαν. Το μέτωπο έπρεπε νάναι άσπρο και διάφανο, χωρίς ρυτίδα. Η απόσταση ανάμεσα στα φρύδια δεν έπρεπε νάναι μεγάλη. Τα μάτια έπρεπε νάναι ξαστερά, να λάμπουν, να σπιθίζουν και να μην είναι ούτε πολύ μεγάλα, ούτε πολύ μικρά. Η μύτη έπρεπε νάναι ίσια και μετρία στο μέγεθος. Τα μάγουλα έπρεπε νάναι ρόδινα, το στόμα μι-

κρό, τα χείλη λεπτά, το σαγόνι άσπρο, στρογγυλεμένο, τρυφερό, μέτριο μεγέθους και λευκό, τα μπράτσα μικρά, τα χέρια και τα δάχτυλα μακρύα, οι κλειδώσεις λεπτές, το στήθος μικρό. Το σώμα λυγρό κι εύκινητο. Τα κάτω μέρη του κορμιού δεν περιγράφονται.

Ο Άνταμ ντε «Άλ, ο τροβαδοίρος του Άρτουά, στο δέκατο τρίτο αιώνα, περιγράφει την αγαπημένη του μ' αυτά τα λόγια: «Τα μαλλιά της λάμπουν σαν το χρυσάφι, πέφτοντας σε μπούκλες ανυπόταχτες. Το μέτωπό της άσπρο, τα φρύδια της λεπτά, γραμμένα με το κοντύλι, τα λαμπρά της, γκρίζα μάτια. Διο χέδι για μένα, μεγάλη βλέφαρα, π' ανοίγουν ή σκεπάζουν την έρωτική ματιά της. Η μύτη της ίσια, ώμορφη, τα μάγουλά της άσπροροδινα, όταν γελάει κάνουνε λακκάκια, στόμα με χείλη λουλουδιασμένα, που δείχνουν δόντια, μαργαριτάρια, μικρά κι όμοιομορφα κανονικά. Μακρύα μπράτσα τρυφερά. Και τί να πω για τα χέρια της με τα μακρύα δάχτυλα και τα ρόδινα νυχάκια; Οι κινήσεις της είναι στρογγυλεμένες κι ή καμπύλη τους μεγάλη, ο άστράγαλος μικρός και τα ποδαράκια μικρά, δυο πισουνάκια. Όσο για τ' άλλα που κρύβει το πουκάμισό της δεν έχουν μικρότερη αξία!»

Το ιδανικό της γυναικείας ωμορφιάς στους Ιταλούς ποιητές μοιάζει πολύ με τα παραπάνω. Ο Πετράρχης, ο μεγάλος ποιητής, μάς περιγράφει



Οι γυναίκες της Προβηγκίας στο Μεσαίωνα, που υμνήθηκαν από τους ποιητές, ήταν όλες φτιασμένες από γάλα και ρόδο...



φει την αγαπημένη του Λάουρα λευκή σαν το χιόνι, με ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια, με χείλη ροδοχρώμα, κάτασπρα δόντια, τριανταφυλλένια μάγουλα, χέρια λεπτά κι άπαλά, στήθος γεμάτο νεάτα.

Άλλοι ποιητές έπιμένουν στο μακρύ και ντελικάτο κορμί, στα λαμπρά, σπινθηροβόλα μάτια, στα λεπτά και τοξωτά φρύδια, στο μικρό στόμα και στο σκληρό κι όρθιο στήθος. Το ίδιο ιδανικό των ξανθών μαλλιών με τα μαύρα μάτια περιγράφει κι ο Βοκάκιος.

Ας αφήσουμε όμως τους ποιητές και τους συγγραφείς κι ας δούμε τις γυναίκες στην πραγματικότητα. Η πρώτη ακριβέστατη περιγραφή που έχουμε μιας ζωντανής ώρας γυναίκας είναι αυτή που μάς έδωσε ο φιλόσοφος Νίκοι της 'Ιωάννας ντ' Αραγκών. Ο φιλόσοφος αυτός της παντοφικής αόλης και φίλος του πάπα Λέοντος του δέκατου ήτανε γιατρός της 'Ιωάννας κι είχε πολλές ευκαιρίες να τη βλέπει γυμνή στο πριγκηπικό της κρεβάτι.

Η ντ' Αραγκών ήταν ή ώμορφοτερη γυναίκα της εποχής της. Κι' ο φιλόσοφος, θαμπωμένος από την ωμορφιά της, θεώρησε χρέος του ν' αφήσει μια περιγραφή για τους μεταγενέστερους, γιατί ο Ραφαήλ (ή ο Τζούλιο Ρομάνο, δεν είναι βέβαιο ποιος απ' τους δυο) είχε ζωγραφίσει μονάχα το πρόσωπό της που βρίσκεται στο μουσείο του Λούβρου. «Είχε μέτρια κορμοστασιά, ίσια και κομψή, γράφει. Ούτε παχειά, ούτε αδύνατη» και το χρώμα της δεν είναι ωχρό μ' λευκορόδινο. Τ' αυτιά της είναι μικρά, σχετικά με το στόμα. Τα φρύδια της τέλεια καμπυλωτά, γραμμένα, μ' όχι πολύ πυκνές, μά λεπτές και κοντές τρίχες. Τα μάτια της γαλάζια, πιο λαμπρά κι από τ' άστρα, γεμάτα φαειρότητα, κάτω από μαύρες βλεφαρίδες, μ' όχι πολύ μακρύα τσίνορα. Το σώμα της θεϊκό, ή φωνή της ούρανια κτλ.»

Είνε όμως καιρός να περάσουμε στις ζωντανές γυναίκες και άλλων φυλών και να ιδούμε πως βλέπουν οι Ιθαγενείς κι οι Ευρωπαίοι, την ωμορφιά τους. Θά το κάμω σ' άλλο άρθρο.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

Ο άνθρωπος ΘΑ ΕΚΘΡΟΝΙΣΤΗ από τον δρόνο του;

Οι εκπλήξεις που μάς προσεταί-
μάζει ή φύσις

Οι σύγχρονες έπιστημονικές ανακαλύψεις έτροποποήσαν τόσο πολύ την περίφημη θεωρία της εξέλιξης, ώστε την έκαμαν σχεδόν άγνωστη. Και, για να περιορισθούμε σε υμόνο τον άνθρωπο, οι έπιστήμονες μάς διδάσκουν σήμερα, ότι ή προέλευσίς του δεν έγινε βαθμιαία από τον πίθηκο, με συνεχείς μεταβολές και τοποποιήσεις, αλλά υ' ένα τεράστιο άλμα. Μ' απλούστερα λόγια, ή φύσις, αφού στην εξέλικτική της δημιουργία έφτασε στον πίθηκο, έκαμε κατόπιν ένα τεράστιο άλμα και έφτιαξε τον άνθρωπο. Γι' αυτό, είναι αδύνατο σήμερα ν' ανακαλύψουμε μεταβατικά είδη, που ν' δείχνουν τη βαθμιαία εξέλιξη του πίθηκου σε άνθρωπο. Τέτοια είδη δεν υπάρχουν, ούτε υπήρξαν ποτέ.

Τι σημαίνει αυτό; Ότι αύριο, έπειτα από νηλιόδες ή εκατομμύρια χρόνια, ή φύσις υποσεί ν' κάνει ένα καινούριο άλμα και ν' δημιουργήσιν έναν υπεράνθρωπο. Έτσι, από βασιλείς της δημιουργίας, θ' γινώμαστε έραυικά. Στις έίνε σήμερα οι πίθηκοι σχετικά με υάς.

Συνετικά με την ευφάνισή της ζωής πάνω στη γη, ή έπιστήμη μάς διδάσκει ακόμη ότι ο μακρινός πρόγονος όλων των όντων που βόσκονται στον πλανήτη μας ήταν κάποιος ή κάποια κολλοειδή κούτταρα που ζούσαν, πριν από ένα δισεκατομμύριο χρόνια μέσα στις θεομείς θάλασσες της πρωτογενούς έποχής.

Άλλ' από του προήλθαν αυτά τα πρωτογονικά κούτταρα; Ήσαν γνήσια ή έρωγνία; Είχαν αναπτυγνί, δηλαδή, στον πλανήτη μας ή είχαν έρθει από άλλους κόσμους, έξω από τη γη μας;

Ποίν από μερικά χρόνια, κατά τις τέσσερες το πωί ένας αυτόκινητιστής που έστάθηκε σε άποστασι 18 νηλιόμετρων από το Λος Άντζελες άκουσε έναν τρυσακτικό κρότο πάνω από το κεφάλι του και είδε υ' ένα μεγάλον φλόγα. που είναι διασεί την ατμόσφαιρα. Έπειτα από μερικά λεπτά, ανακάλυψε σε υικη απόστασι έναν διάπυρο άκονη

Έρωταποκρίσε σ

— Τι είναι ή άνάπη;
— Ένα τριαντάφυλλο. Άν το κυρίως έλαφύς σ' σθάνεσαι το όσωμα του. Άν το γιάσας σφικτά νουώσεις τα άγκάβια του.

— Τι είναι ο πόλεμος;
— Το υμόνο παινίδι απ' το όποιο κανείς δεν βγύνει κερδισμένος.

— Ποιά είναι ή πιο γλυκειά και πιο στερεά ευτυχία;
— Η οικογενειακή.

— Τι είναι ο φθόνος;
— Το άδικώτερο αλλά και το δικαιώτερο συγχρόνως απ' όλα τα έλαττώματα. Άδικώτερο γιατί ο φθονερός ηλευει τους κατόχους των αγαθών της γής δικαιώτερο γιατί έτσι λυώνει σιγά - σιγά και ο ίδιος.

— Τι είναι το λουλούδι;
— Το παιδί της σφύας ή χάρη της ανώρισης, το βέλγιστο των παρθένων, ή άνάπη των ποιητών.

μετεωρίτη, που είχε γωθή κατά το ήμισυ μέσα στο έδαφος.

Ο αυτόκινητιστής τηλεφώνησε άμέσως στο διευθυντή του μουσείου του Λος Άντζελες και, έπειτα από μερικές ώρες, ο μετεωρίτης αυτός, που δεν ήταν πολύ μεγάλος, μετεφέρετο στο ένοαστήριο του καθηγητού Λίπμαν, είδικού στα προβλήματα της διαπλανητικής ζωής.

Ο Λίπμαν έκοιμάτισε αυτόν το μετεωρίτη και έκοινοτοποίησε ένα μέρος από τον πυρήνα του. Αυτή τη σκόνη την έροίξε μέσα σε σωλήνες με ζελέζην. Έπειτα από σαράντα όχτώ ώρες, μια προσεκτική εξέτασι με το μικροσκόπιο φάνερωσε σποτικές «μικροβίον που άνεπτύσσοντο ταχύτατα» μέσα στους σωλήνες με τη ζελέζην. Αυτά τα μικρόβια, όμως δεν είχαν καμμία σγέσι μ' εκείνα που βόσκονται πάνω στη γη. Ήσαν έρωγνία.

Άποδείχθηκε υ' αυτό τον τόπο ότι «σπόροι» ζωής από άλλους κόσμους υποσούν να φτάσουν στη γη μας, μεταφερόμενοι από ούρανια βλήματα του τύπου των μετεωριτών. Ο θρανώδης θώρας αυτών των βλημάτων προσαταίνει τους «σπόρους» από τις υπερβολικές ακτίνες του ήλιου και των άστρων, ενώ, από τ' άλλο μέρος, τα διάφορα αέρια που βόσκονται, στο έρωτικό αυτών των ούρανών λίθων, τους γοπισιεύουν ως τσοάη.

Είνε πολύ πιθανόν, λοιπόν, ότι ή ζωή στον πλανήτη μας όφείλεται σε παρούσιους «σπόρους», που μετεφέρθησαν πάνω σ' αυτών σε μακρινές έποχές από ούρανια βλήματα, όπως εκείνοι που έπεσε κοντά στο Λος Άντζελες.

Τίποτε δεν άποκλείει την ύπόθεσι ότι ή ζωή μας θ' μεταμορφωθή ολοκληρωτικά μια μέρα γάρις σε νέες «δεδιύσεις» «σπόρων» από το Άπειρον. Νέα όντα θ' έμφανισθούν πιθανόν τότε και ο άνθρωπος θ' βοσθ στην άνάκη ν' έση υποστα τους, γιατί θ' έην εκθροισθή πια από τον κυριασικό θρόνο του.

Άλλ' όπως είπαμε, αυτή ή εκθρόνισις είναι δυνατόν ν' αποκληθή και γάρις τη συνδρομή έρωγνίων «σπόρων» ζωής. Γιατί ή ίδια ή φύσις υποσεί ν' κάνει ένα καινούριο άλμα και ν' δημιουργήσιν ένα νέο τύπο ζωής, έναν υπεράνθρωπο, που θ' σημαίνει το τέλος της βασιλείας του ανθρώπου πάνω στη γη.

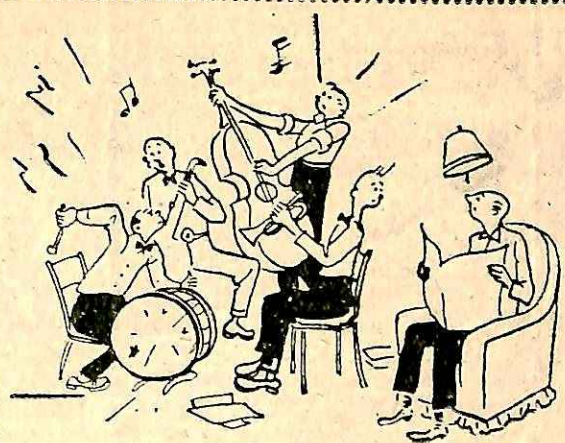
Υπάρχουν ένδεξις μιας προσπάσκησης της φύσεως για μια παρουσία έξωουσις;

Οι έπιστήμονες που καταγίνονται με τα προβλήματα της έμφάνισις και της εξέλιξης της ζωής πάνω στον πλανήτη μας έχουν προσέξει από μερικά χρόνια «έναν» περίεργο και θεμελιώδη αναρσασμό ζωής μεταξύ των μεγάλων πηθήκων της Γιάδας και της Μπόρνεο. Και είναι πολλοί εκείνοι που βλέπουν σ' αυτών τον αναρσασμό μια προσπάσκηση της φύσεως για το καινούριο άλμα της. Πότε θ' προσέλη ο υπεράνθρωπος απ' τους πηθήκους αυτούς; Κανείς δεν υποσεί ν' άπαντήσιν σ' αυτό το ζήτημα. Άλλ' είναι πιθανόν ότι θ' γίνει το ίδιο έρωτικό, όπως άλλοτε ή έμφάνισις του ανθρώπου πάνω στη γη.

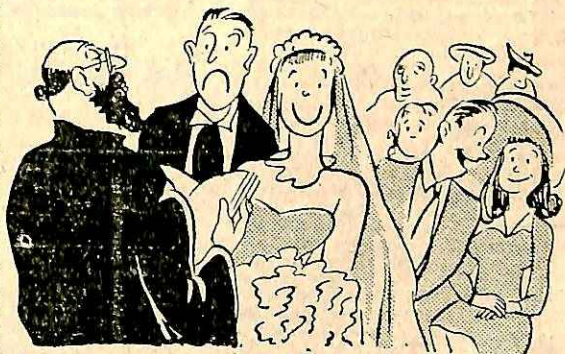
ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Τα θυμκτα του μπόξ

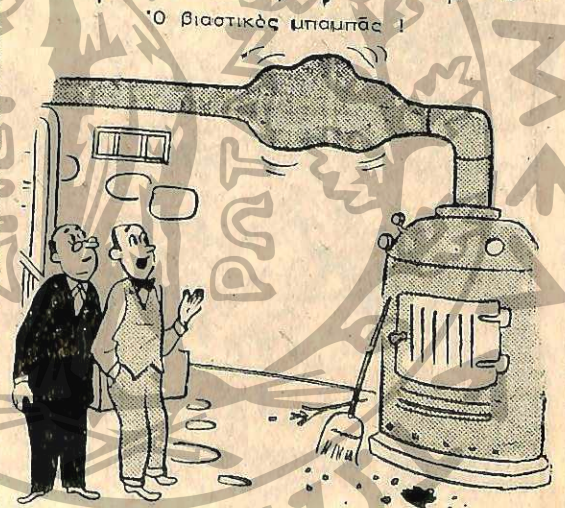
Κατά τους τρεις πρώτους μήνες του 1948 το υπό είχε τρία θύματα: δύο Ιταλούς, τον Φράνκο Λού και τον Κορτεζόνι, και τον Άμερικανό Τζιου Ντόυλ. Και οι τρεις τρσυματίσθηκαν θανάσια κατά τη διάρκεια μάς πυγμαγίας και πέθαναν από τα τραύματά τους.



— Συνέχισε, μπαμπά, το διάβασμα... Δεν με ένόχλεις!...



ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ



— Είδες Γιάννη; έφερα μάλιστα για να καθαρίσιν τις σωλήνες της σόφας!...

«Ασέ Παυλίνα! Μή γελάς τόσο δυνατά! Θα σε άκουσαν η διευθύντρια!»
 «Αλλά η Παυλίνα Μπελil εξακολουθούσε να γελάει, χωρίς να δίνει προσοχή στις συστάσεις που της έκαναν οι συντρόφισσές της.»

Η μικρή αυτή σκηνή ξετυλιγόταν σ' ένα μοδιότράδικο της οδού των Χουσοχών του Παρισι. Κάποια από τις μαθήτρες είχε πη ένα άσπιο. Κι' η Παυλίνα το είχε βρει τόσο νόστιμο, που ξεκαρδίστηκε άμέσως στα γέλια.

Σαφνικά, η πόρτα άνοιξε με όρμη. Εύτυχως δεν ήταν η κυρία Ταρμπιέ η διευθύντρια του μοδιότράδικου. Οι μαθήτρες είδαν έναν ώριο αζιωματικό να μπαίνει μέσα στο δωμάτιο όπου εονόζονταν.

«Ο υπολοχαγός Φουρρές! Ψιθύρισαν σινά κι' έσκυψαν άμέσως το κεφάλι στην ένορασία τους.»

Ηταν ο ανηψιός της κυρίας Ταρμπιέ που τον άναψους σαν παιδί της.

«Ποιό είναι το πουλί που κελαϊδάει εδώ μέσα; οώησε ο νεώρος αζιωματικός.»

Καιμιά απάντησις.
 «Ο Φουρρές προχώρησε άμέσως πρὸς τὸ μέρος της Παυλίνας και της έπασε τὸ σαγόνι.»

«Εσὺ είσαι μικρούλα, πὸν γελάς τόσο δυνατά; εἶπε, Γέλασε ακόμη!... Μ' άρέσει τόσο νά σ' άκούω...»

Η κυρία Ταρμπιέ μπήκε εκείνη τή στιγμή μέσα στην αίθουσα.

«Είσαι άνυπόφορος Ζάν, εἶπε σπρώχνοντας τὸν ανηψιό της πρὸς τὴν πόρτα. Άρπασε τες νά δουλέψουν!»

Τὸ ἴδιο βοάει ὁ υπολοχαγὸς Φουρρές περιμένει τὴν Παυλίνα στή γωνία τοῦ δρόμου.

«Θά κάμωμε μαζί έναν περίπατο, μικρούλα; ρώτησε. Και χωρίς νά περιμένει απάντησι άρπασε τὴν Παυλίνα ἀπὸ τὴ μέση και τὴν τράβηξε μαζί του πρὸς τὸ μέρος τοῦ κλιπυ τοῦ Λουξεμβούργου...»

«Ενα μῆνα αργότερα, ἡ Παυλίνα Μπελil γινόταν σύζυγος τοῦ υπολοχαγοῦ Φουρρές.»

Αλλά ἡ εὐτυχία τους κράτησε πολὺ λίγο. Μία μέρα τὸ σύστημα σὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦσε ὁ Φουρρές διατάχθη νά φύγῃ γιὰ τὴν Τουλὼνα. Πολλὰ ἄλλα συντάγματα τῆς φρουρῆς είχαν λάβει τὴν ἴδια διαταγή. «Ο στρατός θά ἐπιβιβάσῃ γιν στὰ πλοία τοῦ στόλου πὸν είχαν διαταχθῇ ν' ἀνικηλοῦνται ἀμέσως πρὸς ἀγνωστο κατεύθυνσι.»

Ἡ ἐκστράτευσις τῆς Αἰγυπτου εἶχεν ἀρχίσει... Σ' ένα ἀπὸ τὰ πλοία τοῦ στόλου βρισκόταν και ὁ Φουρρές. «Ενας λεπτόσμως στρατιώτης, μὲ ἀνέγιο και ῥοδαλό πρόσωπο, ἐκτελοῦσε χρέη ὀδινάντης κοντὰ του. Μία μέρα ὁ πλοίαρχος Ντερόκ, κυβερνήτης τοῦ σκάφους, κάλεσε τὸν Φουρρές και τὴν ὀδινάντη σὸν στήν καμπίνα του.»

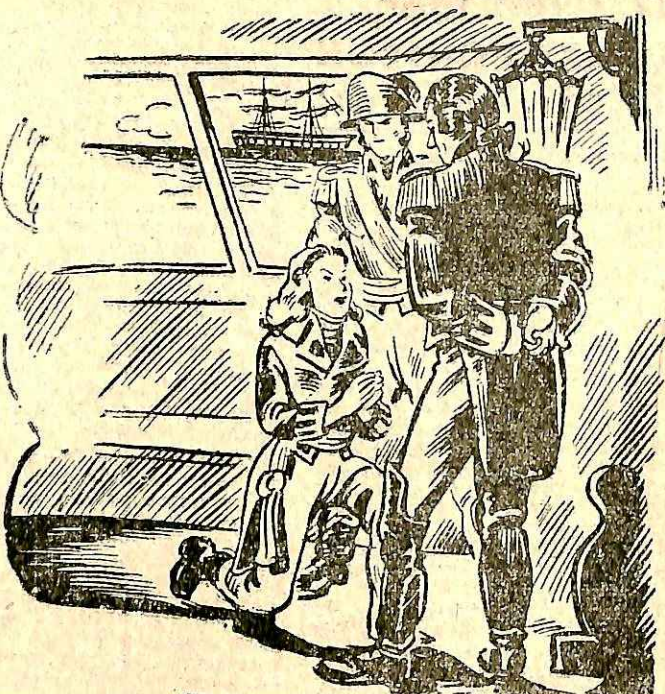
«Φουρρές, τοῦ εἶπε, ἡ ὀδινάντη σου εἶνε γυναικία. Ο υπολοχαγὸς κατέβησε τὸ κεφάλι του.»

«Εἶνε ἡ γυναικία μου, ἀπάντησε. Εἶχαμε παντρευτῇ μόλις πρὶν ἀπὸ δύο μῆνες... Δεν εἶχα τὴ δύναμι νά τὴ χωριστώ...»

«Ξέρεις μὲ τί τιμωροῦσαι ἡ πράξις σου;... Αὔριο τὸ πρωί, εἴπ στρατιώτες σὲ μία γωνία τοῦ πλοίου θά σημαδεύουν με τὰ ὅπλα τους τὸ στήθος σου...»

Επειτα τὸ πῆγμα σου θά πετοχθῇ στὴ θάλασσα, χωρίς ἄλλες διατυπώσεις...»

«Ο Φουρρές στεκόταν σὲ



«Ενὼ φταίω! εἶπε ἡ Παυλίνα σὸν πλοίαρχο.

στὰς προσοχῆς. Δεν ἔδωκε τίποτε ν' ἀπάντησῃ. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Παυλίνα ἐκλινει με λυγμούς. Καί ἑσφινικά γονάτισε μπροστὰ σὸν Ντερόκ και ἄρχισε νά του φιλεῖ τὰ χέρια και τὰ πόδια.

«Ενὼ φταίω! εἶπε. Ἐμένα πρέπει νά τιμωροῦσέτε!... Εἶμαι ἑτοίμη ν' ἀντιμετωπίσω τὰ πάντα ἀκόμη και τὸ θάνατό!... Σῶστε τὸν άντρω μου!»

Ο Ντερόκ, ἀποτραβήχθηκε και ἄρχισε νά θηματίζει νευρικά μέσος στήν καμπίνα.

«Τὸ σκάνδαλο θά εἶνε τρομερό! εἶπε σὲ λίγο Μερικοί νομίστηκαν κι' ὅλας ὅτι κάτι συμβαίνει... Αὔριο θά τὸ ξέρουν ὅλοι...»

«Οχι! Οχι! Δεν μπορὺ νά κάμω τίποτε!»

Τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐκείνη τή στιγμή πάνω στήν Παυλίνα. Στ' ἀλήθεια, ἦταν πολὺ ὁμορφῇ ἡ σύζυγος τοῦ υπολοχαγοῦ Φουρρές. Καί ἡ συγκίνησις ἔκανε πὸν νοητευτική τὴν ὁμορφιά της.

«Εσὼ! εἶπε ὁ Ντερόκ ἀφοῦ σκέφθηκε μερικά λεπτά. Θά σὺνκαλῶς τὸ σκάνδαλο... Ἄλλ' ἡ κυρία δεν μπορεῖ νά μείνῃ περισσότερο μαζί σας, υπολοχαγέ Φουρρές... Θά τὴν κρύψω στήν καμπίνα μου... Ἐτοί, ὑπόκειται ἑλπίς νά μὴ τὴν προσέξουν...»

«Ενα άγνωστο εἰδύλλιο τοῦ Ναπολέοντος

«Ο Φουρρές ἔσκυψε και πάλι τὸ κεφάλι. Πὸς μποροῦσε νά μὴ δεχθῇ αὐτὴ τὴν πρότασι; Ἄλλοιμον! Ἀπὸ ἐκείνη τή στιγμή εἶχε χάσει ὀριστικά τὴν Παυλίνα.»

Ο Ντερόκ ἦταν ένας πολὺ ὠραίος άντρας. Ἡ σύζυγος τοῦ υπολοχαγοῦ Φουρρές μοιράσθηκε μαζί του τὴν καμπίνα του και δεν ἀργησε νά γίνῃ φίλη του.

«Ο δυστυχισμένος Φουρρές ἀναγκάσθηκε νά ὑποταχθῇ στὴ σκληρὴ μοίρα του. Ἐλπίζε τούλάχιστον ὅτι θά κατάρθωνε νά ἐξαναρπῇ τὴ γυναικία του, ὅταν ἔφτασαν στήν Αἰγυπτό.»

Ἀλλά γιὰ κακή του τυχὴ τὰ μάτια τοῦ Ναπολέοντος ἔπεσαν μία μέρα πάνω στήν ὁμορφῇ Παυλίνα.

Τὸ ἄλλο πρωί, ένας ἀγγελιαφόρος ἔφτανε σὸν σπῖτι όπου ἔμενε τὸ ζεύγος Φουρρές. «Ο ἀνδρῶπος αὐτός ἔηπσε νά ἰδῇ τὴν Παυλίνα και τῆς ἔδωσε ένα υπέροχο ἀλκι. Κι' ἔνα μπουκαλί...»

«Εκ μέρους τοῦ στρατηγικοῦ Βοναπάρτη εἶπε. Καί πρόσθεσε: «Ο στρατηγὸς ὅας παρακαλεῖ νά του κάμετε τὴν τιμὴ νά τὸν ἐπισκεφθῆτε.»

Ἡ Παυλίνα ἔτρεχε σὲ λίγο σὸν σπῖτι τοῦ Ναπολέοντος. «Μοῦ ἀνέφεραν ὅτι εἶχες μεταμφιεστῇ σὲ άντρα, τῆς εἶπε χαμονελώντας ὁ Κορσικανός, γιὰ ν' ἀκολουθήσει τὸ σύζυγο σου...»

«Καί γιὰ νά ἔχω τὴν τιμὴ και τὴν εὐχαρίστησι νά ὑπηρετῇ κάτω ἀπὸ τῆς διαταγῆς σας ἀπάντης ἡ Παυλίνα.»

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Παυλίνα ἔγινε ἡ ἐπίσημη ἐνόου-μὲνῃ τοῦ Κορσικανοῦ.

Οι στρατιώτες τὴν ἀποκαλοῦσαν (Μικρὴ Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς). Ἀλλά μία μέρα, ὁ Βοναπάρτης ἀναγκάσθηκε νά φύγῃ ἑσφινικά ἀπὸ τὴν Αἰγυπτό γιὰ νά γυρίσῃ στὴ Γαλλία. Ἡ Παυλίνα ἔγινε τότε φίλη τοῦ Κλεμπερ και ἐπειτα τοῦ Ζυνό, τοῦ Λάν, και ἄλλων στρατηγῶν. Καί πέθανε σὲ ἡλικία 92 ἐτῶν, ἀφοῦ ἀπῆλause ὅσο καιμιά ἄλλη τὸν ἔρωτα.



Ἡ Παυλίνα ἔδωαινε με τὸν Ναπολέοντα, ἔφιπτε σὲ περίπατο.

ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΑ ραδιόφωνα

Καί ασύρματα τηλέφωνα

Στὸ Ἀμερικανικὸ Γραφεῖο Προτύπων ἔχουν κατατεθῇ ἀπὸ διάφορα ἐργαστῆρια μικροσκοπικὸι ραδιοφωνικοὶ δέκτες και πομπὸι, ἀληθινὰ θαύματα τοῦ ὤανος μας. Ἄλλος ἀπ' αὐτούς ἔχει τὸ μέγεθος ἑνὸς κουτιοῦ τσιγάρων κι' ὅμως παίρνει ὅλες τῆς ραδιοφωνικῆς ἐκπομπῆς. Ἄλλος δεν εἶνε μεγαλύτερος ἀπὸ κρογιόνι τῶν χελιδνῶν και περιέχει λήπτες μικρὸς σαν κόκκους ριζιοῦ. Ἐνας τρίτος μπορεῖ νά φορεθῇ σὸν τρῶπ, σὺ χεροῦ, σαν ρολοὶ μπρασέλι, με τῆς μικροσκοπικῆς μπαταρίας του κρυμμένες μέσα σὸν λουρί του. Ὑπάρχει, τέλος, κι' ένα σύστημα πομποῦ και δέκτοῦ πὸν μπορεῖ νά κρεμασθῇ ἀπ' τὸν ὤμο σαν φωτογραφικὴ μηχανή.

Οἱ αὐτὰ τὰ ραδιόφωνα ὀφείλουν τὴν ὑπαρξὴ τους σ' ένα ἀπ' τὰ καταστρεπτικότερα νέα ὅπλα τοῦ τελευταίου πολέμου: τὸν «πυροσφλῆνα προσεγγίσεως». Πρόκειται γιὰ μία μικρὴ συσκευή, εἰδος ράνταρ, πὸν εἶχε ἐφευρεθῇ στὴ μὴτῃ τῶν ἀντ' αεροπορικῶν ὁδῶν και τῆς ἔκανε νά σκάσουν αὐτομάτως, σὲ ἀπόστασι 20 μέτρων ἀπ' τὸ ἐχθρικό αεροπλάνο. Πρὶν ἐπινοηθῇ αὐτὴ ἡ τελειοποίησις, τὰ ἀντ' αεροπορικὰ κανόνια ἔφερναν ἐλάχιστα ἀποτελέσματα. Π. χ. στὴ Μάχη τῆς Ἀγγλίας χροαζόντουσαν κατὰ μέσον ὅσον 2.500 βλήματα γιὰ τὴν κατάρρησι ἑνὸς γεωμανικοῦ αεροπλάνου! Γι' αὐτό, οἱ Ἀγγλοὶ κι' οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀνέλαβαν νά κατασκευάσουν μία συσκευή βροχέων ἡλεκτρικῶν κυμάτων πὸν θά τροκαλοῦσε τὴν ἐκρηξὴ τῶν ὀβδων μόνο κοντὰ σὸν στόχο. Καί πραγματοποίησαν αὐτό πὸν φαίνεταν ἀδύνατον...

Ὑπῆρχαν ἤδη ἡλεκτρονικῆς λάμπες μικρότερες ἀπὸ ένα μισοκαπνισμένο τσιγάρο, πὸν ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ ἀκουστικὰ βασκοίτας. Οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἔκαμαν ἀκόμη πὸν μικρὸς και τόσο γερός, ὥστε ν' ἀντέχῃ τὸ γυαλί τους και τὸ νῆμα στοῦ τράνταγμα τῆς ἐκσφενδονσεως τῆς ὀβιδας. Ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἔχουν κατασκευασθῇ 130.000.000 τέτοιες λάμπες ἀπὸ ἀμερικανικά ἐργαστῆρια.

Ἐπίσης κατασκευάσθηκαν ἀπίστευτα μικρὲς ἡλεκτρικῆς μπαταρίες νέου τύπου.

Κι' ἐτοί, γιὰ πρώτη φορὰ στήν ἱστορία τοῦ πολέμου, ἔγινε ἀποτελεσματικὸ τὸ ἀντ' αεροπορικὸ πυροβολικό. Τὰ γεωμανικά Στρακας και τὰ ἱσπανικά αεροπλάνα «αὐτοκτονία» ἀποδεκτικῇ ἔστησαν με τὰ νέα βλήματα. Ἀλλά κι' ὀλόκληρα γεωμανικά τάγματα θεοσθήσαν ἀπὸ παρόμοιες ὀβιδες, πὸν ἔσκαζαν σὲ τόσο ὤμος ἀπ' τὸ ἔδαφος, ὥστε νά εἰσχωροῦν τὰ θαύσματα τους στὰ χαρακώματα και τὰ καταφύγια.

Ἄλλη ἐφεύρεσις τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου ἦταν τὰ «τυπωμένα κυκλώματα». Τὰ πολυάριθμα σύματα τοῦ ραδιοφῶνου ἀντικαταστάθηκαν με γραμμές, χαράγμένες πάνω σὲ πλαστικά ἀπὸ προσελάνη ἡ ἀπὸ πλαστική ὕλη, μ' ένα παχὺ μεταλλικό μελάνι. Παρόμοιες γραμμές, ἀλλά με μελάνι, πὸν περιεῖνε σκόνη καρβόνου, ἀντικαθιστοῦσαν τῆς ἡλεκτρικῆς ἀντιστάσεως. Τὰ πλαστικά δεν ἦσαν μεγάλα τερα ἀπὸ κοινὰ ὑπὶλῆτα. Μία νεωτέρας τελειοποίησις ἦταν τὸ χροσγῆμα τῶν γραμμῶν - συρμάτων ἀπ' εὐθείας πάνω στίς ἡλεκτρονικῆς λάμπες.

Ἡ ἐπινοήσις κι' ἡ κατασκευὴ τῶν νέων αὐτῶν συσκευῶν γιὰ πολέμικοὺς σκοποὺς στοίχισε στήν Ἀμερικὴ 800.000.000 δολάρια.

Μετὰ τὸν πόλεμο λοιπόν, οἱ ἴδιες

συσκευὲς χροσιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν κατασκευὴ ραδιοφῶνων μικρῶν, ἑσφῶνων και σφηνῶν. Ἐνα τέτοιο ραδιόφῶνο ἔχει διαστάσεις 7,5 x 12,5 πόντων και πάχος 2 πόντων (δηλαδή ὅσο ένα κουτί τσιγάρων), ζυγίζει δὲ 80 δράμια. Λειτουργεῖ με ἀκουστικά, παίρνει ὅλους τους μεγάλους σταθμοὺς και κοστίζει 20 - 25 δολάρια.

Ἀνάλογη κατασκευὴ ἔχει κι' ένα νέο ἀκουστικὸ βασκοίτας μικροσκοπικό, βασκοῦς 50 δραμίων.

Ἄλλες συσκευὲς συνδυάζουν ραδιοφωνικὸ πομπὸ και δέκτη και μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν ὡς ασύρματα τηλέφωνα. Μ' αὐτές, ένας ρεπόρτερ μπορεῖ νά συνεννοηταῖ ἀπὸ σκονὰ με τὴν ἐφημερίδα του, ένας σύζυγος με τὴ γυναίκα του, ένας πόλῆσιαν με τὸν πρὸςῆσταμένον του, κλπ.

Ἦδη δοκιμάζονται ἑκατοντάδες τέτοια μηχανήματα ἀπὸ ἀστυνομικούς, πυροσβέστες, παραγωγούς, τοῦ κινηματογράφου, κλπ. Ἐπειδὴ εἶνε μικρὸ τὸ περιθώριο τῶν μηχανῶν κύματος πὸν ἔχει ἐπιτραπὴ νά χρησιμοποιοῦν δεν μπορεῖ νά γίνονα σὲ κάθε περιοχὴ περισσότερες ἀπὸ 50 συνδιαλέξεις συγχρόνως. Πρέπει λοιπὸν πολλὲς φορὲς νά περιμένῃ κανεὶς νά τελειώσῃ κάποιος ἄλλος, γιὰ νά μιλήσῃ αὐτός. Μήπως ὅμως και σὸ κοινὸ τηλέφῶνο δεν θά περιμένῃ νά ἐλευθερωθῇ ἡ γραμμή;...

Μία μεγάλη ἐφημερίδα παρήγγειλε γιὰ τους ρεπόρτερ τῆς τέτοια μηχανήματα πὸν μποροῦν νά κρεμασθοῦν μ' ένα λουρί ἀπ' τὸν ὤμο, ὅπως οἱ φωτογραφικῆς μηχανῆς. Ἀκόμη κι' ένας... φύλακας μεγάλου νεκροταφείου ζήτησε νά ἐφοδιασθῇ μ' ένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ασύρματα τηλέφωνα!

Ἡ ἀξία τους ἀπεδείχθη με τὴ χρησιμοποίησὶ τους σὸν Ο. Η. Ε. Οἱ ἀγορεύσεις μεταφράζονται και μεταδίδονται ραδιοφωνικῶς σὲ 5 γλώσσες συγχρόνως: ἀγγλικά, γαλλικά, ρωσικά, ἱσπανικά και κινεζικά. Οἱ ἀντιπρόσωποι κανονίζουν τὰ μικρὰ φορητὰ ραδιόφῶνα τους σ' ὅποια ἐκπομπὴ προτιμοῦν, κι' ἐτοί μποροῦν νά φύγουν ἀπ' τὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων χωρίς νά χάσουν οὔτε λέξι ἀπ' τὴν ἀγόρευσι.

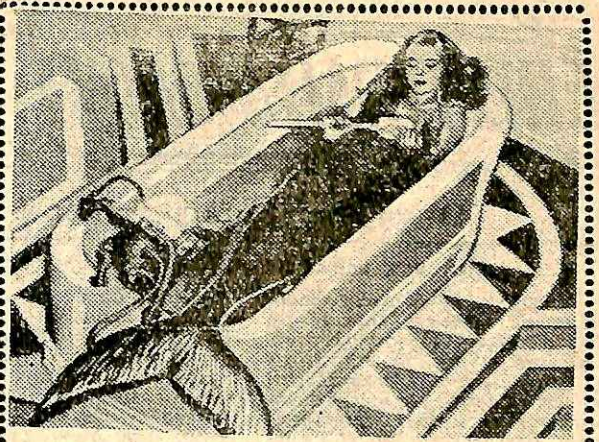
Πολὺ σύντομα τὰ μικρὰ ασύρματα τηλέφῶνα θά τεθοῦν σὲ κοινὴ χρῆσι στήν Ἀμερικὴ, ἀλλά με ὠριμένους περιορισμούς. Δεν θά ἐπιτρέπεται νά στέλνονται με τους φορητοὺς πομποὺς μηνύματα ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε νά μεταδίδονται ραδιοφωνικά προγράμματα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ὅσοι τὰ χρησιμοποιοῦν, θά πρέπῃ νάνα ἐφοδιασμένοι με ἀδεία, πὸν θά χορηγηταῖ δωρεάν. Οἱ τρελλοὶ ὅμως δεν θά μποροῦν νά πάρουν τέτοια ἀδεία.

Ἐπεδὴ τὰ χρησιμοποιούμενα κύματα εἶνε ὑπερβασικά, θά μπορῇ νά συνεννοηθῇ κανεὶς μόνο σὲ μικρὴ ἀπόστασι, μέχρι 8 χιλιόμετρων (γιατὶ τὰ κύματα αὐτὰ μεταδίδονται κατ' εὐθείαν γραμμήν, σαν τὸ φῶς, και δεν ἀκολουθοῦν τὴν καμπυλότητα τῆς Γῆς). Ἀπὸ ένα ψηλὸ ὅμως βουνὸ ἡ ἀπὸ ένα αεροπλάνο θάνα δυνατὴ ἡ ἐπικοινωνία σὲ ἀπόστασι 150 χιλιομέτρων.

Προβλέπεται, τέλος, ὅτι θά μπορῇ κανεὶς νά πάσῃ με τὸ ασύρματο τηλέφῶνό του τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο και νά συνδεθῇ με ὁποιοδήποτε κοινὸ τηλέφῶνο τῆς ἰδίας ἢ ἄλλης πόλεως.

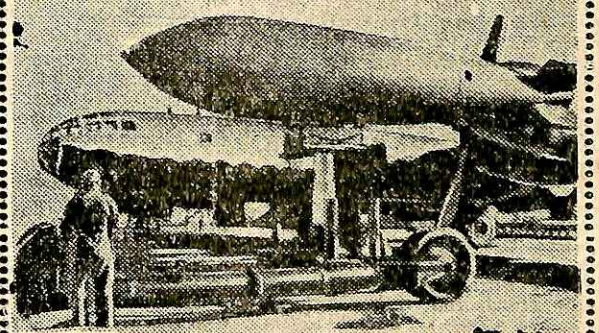
Ο μεγαλύτερος συγχρόνος Μοχλῆνας

Ο μεγαλύτερος συγχρόνος Μοχλῆνας εἶνε ένας ἑβραϊὸς δερματέμπορος ἀπὸ τὸ Κολμπό. Ο Φρέντερικ Λέχμαν - αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα του - συντρεῖ ἐξ ὀλοκληροῦ μία ὁμάδα φοιτητῶν - πὸν εἶνε ἀπὸ τῆς καλύτερης τῆς Εὐρώπης - και ἐπιχορηγεῖ με σημαντικώτατα ποσὰ 300 ὀβεία, μουσικούς, συλλόγους, δραματικῆς σχολῆς κλπ.



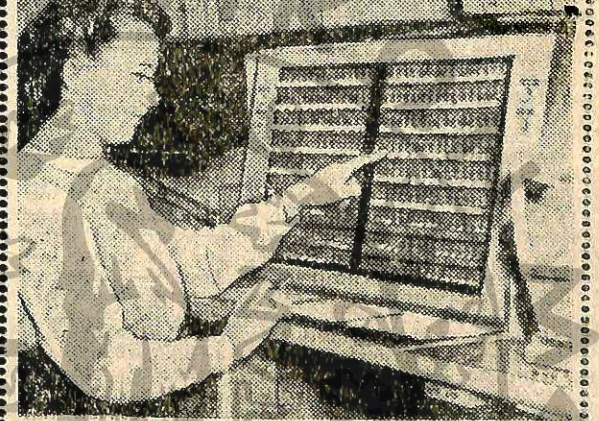
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΕΙΡΗΝΑ

Ἡ Ἀγγλὴ ἡσοποιὸς Γκλίνις Τζῆνε ὡς σειρήνα σ' ένα καινούργιο ἔργο πὸν γυρίζει αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν Ἀγγλία με τὸν τίτλο «Μισάντες». Στὴ φωτογραφία μας ἡ Γκλίνις Τζῆνε τὴν ὥρα πὸν παίρνει τὸ μπάνιο της...



BOMBA 21 ΤΟΝΝΩΝ

Ἐδὼ και λίγες ἡμέρες σὲ μία ἐρημὸ τῆς Καλλιφορνίας ἡ ἐμερικανικὴ ἀεροπορία δοκίμασε με ἐπιτυχία τὴ μεγαλύτερη βόμβα τοῦ κόσμου - ὕστερα ἀπ' τὴν βόμβα τοῦ ἀτόμου. Ζυγίζει περίπου 21 τόννους και ὁ μηχανισμός της εἶνε τέτοιος, ὥστε νά ἐκρήγνυται ἀφοῦ εἰσχωρήσῃ σὲ ἄρκετὸ βάθος μέσα στὴ γῆ ἡ ἀφοῦ τρυπήσῃ τίς ὀχυρώσεις ἀπὸ μετόν - ὁμοί.



NEON ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ἡ ἀμερικανικὴ ἐταιρία («Νοτερν Γιουνιον») ἐγκατέστησε στὴ Φιλαδέλφεια ένα τηλεγραφικὸ κέντρο, πὸν ἐπιτρέπει τὴν ἀμεσὴ ἀποστολὴ τηλεγραμμάτων σ' ὁποιοδήποτε πόλι τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν χωρίς τίς καθυστερήσεις πὸν παρετρῶντο ὡς σήμερα. Ὁ ἀποστολεὺς γράφει τὸ τηλεγράφημα του σὲ μία γραφομηχανῇ και πρετρῶντο ὡς σήμερα. Ὁ ἀποστολεὺς γράφει τὸ τηλεγράφημα του σὲ μία ἄλλη γραφομηχανῇ και παραδίδεται σὸν ὑπάλληλο πὸν ἀνάλογα με τὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ του, πατάει ένα κουμπὶ και ἀρχίζει ἀμέσως τὴ μεταβίβασι του, πὸν γίνεται μ' ένα αὐτόματο μηχανήμα. Ἡ ταχύτης αὐτοῦ τοῦ μηχανήματος εἶνε τόσο μεγάλη ὥστε μπορεῖ νά μεταβιβάσῃ 150 περίπου λέξεις σὲ λεπτό. Τὰ τηλεγραμματα πὸν μεταβιβάζονται ἀπ' αὐτὸ τὸ κέντρον βρισκονται ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά στὰ χερὰ τοῦ παραλήπτη. Τὸ νέο σύστημα θά λειτουργήσῃ ἀρχικά σὲ δίκτυο μήκους 4.800 χιλιομέτρων.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Ο «ηλεκτρικός ύπνος»

Μία νέα θεραπεία για τους ψυχοπαθείς

Έχει δοκιμάσει ήδη να ελασματοποιήσει σε διάφορες κλινικές ή νέα θεραπευτικά «παρασκευάσματα ύπνου». Με τη θεραπευτική αυτή μέθοδο προκαλείται τεχνητός ύπνος στους ψυχοπαθείς και στους νευροσθενικούς διατηρούνται δε κοιμισμένοι περίσσότερο ή λιγότερο ώρα ανάλογα της κατάστασής τους.

Υπάρχουν δύο τύποι της καινούριας αυτής θεραπείας: η «ηλεκτρονάρκωση» ή ηλεκτρικός ύπνος και η «ναρκωτική με φάρμακα». Ηδη δοκίμει για τον Ήνω Πολιτεία του Καναδά και της Μεγ. Βρετανίας ελασματούχων και τις δύο αυτές μεθόδους.

Τα πρώτα πειράματα με ηλεκτρικό ύπνο έγιναν από 50 ετών απ' το Γάλλο επιστήμονα Λεντύκ, που διεβόσε ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα κοινών και σκυλίων και παρατήρησε ότι έμεναν ακίνητα σαν κοιμισμένα. Ξυπνούσαν δε όταν διακόπτετο το ρεύμα. Κατόπιν ο Λεντύκ έκανε το ίδιο πείραμα στον εαυτό του στην άοχη με αδύνατο ρεύμα κι έπειτα με δισκώδες ισχυρότερο. Παρατήρησε λοιπόν ότι δεν μπορούσε να ιγλήση ή να κινήσει νέον κι πόδια κι ότι βυθιζόταν σ' ένα εδος νάρκης έτσι που φαινόταν κοιμισμένος, αλλά άκουγε όλες τις κουβέντες γύρω του.

Πέρασε ώστόσο μισό αιώνα ποτού βοή για πρακτική εφαρμογή ή ανακάλυψη του Λεντύκ, για τη θεραπεία πολλών ψυχικών παθήσεων, ελαφροτέρων ή βαρύτερων.

Η μέθοδος είναι απλή. Ο ασθενής ελασματοποιείται σ' ένα κρεβάτι κι ο γιατρός ελασματοποιεί στο κεφάλι του τα ηλεκτροδία. Ένα ειδικό υπνάκι, ελασματοποιούμενο δίπλα στο κρεβάτι, κανονίζει το ηλεκτρικό ρεύμα: Στην άοχη ή έντασις του είναι 150-250 μιλλιαμπέρ, έπειτα από μισό λεπτό καταβαίνει στα 90 κι έπειτα ελασματοποιείται στα 125 μιλλιαμπέρ.

Όταν πρωτοπαίνει το ρεύμα στο σώμα προκαλεί ένα σπασμό των μυών, κατόπιν το σώμα γίνεται αλύγιστο και μένει έτσι ως ότου λιγοστέψη ή έντασις του ρεύματος. Η καοδιά πούει να ντυπώνη επί 3-7 δευτερόλεπτα. Κι ή άναπνοή διακόπτεται περισσότερο από ένα λεπτό της ώρας!

Με την ελάττωσι του ρεύματος ελασματοποιεί ή άναπνοή γαλασμάται το σώμα κι οι παλμοί της καρδιάς φτάνουν τους 150 στο λεπτό.

Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις ειδικές σωστικές αλλοιώσεις, ο ηλεκτρικός ύπνος δεν είναι διόλου οδυνηρός ούτε επικίνδυνος. Συνήθως διαρκεί 5-10 λεπτά, σ' ειδικές όμως περιπτώσεις οι ασθενείς έμεναν κοιμισμένοι επί μισή ώρα. Ός επί το πλείστον, μετά 7-8 λεπτά άρνίζον σημεία άναπνοής και τότε διακόπτεται το ρεύμα.

Είναι μυστήριο άκοχη το πώς

προκαλεί ύπνο το ηλεκτρικό ρεύμα. Γιατί, άλλωστε κανείς δεν έχει άνακαλύψει το μυστικό του συνθησισμένου του φυσιολογικού ύπνου. Μερικοί νευρολόγοι πιστεύουν ότι ύπνοει στήν εγκέφαλο ένα «κέντρον του ύπνου», που διεγείρεται πιθανώτατα με τον ηλεκτρισμό και φέρνει ύπνο.

Όπως δειχθηκε ή άνώδυνη αυτή θεραπεία έχει ευεργετικά άποτελέσματα σ' πολλούς ψυχοπαθείς, και μάλιστα σ' ειδικές περιπτώσεις που άπέτυχε κάθε άλλη. Οι σκετικές έρευνες στο Νοσοκομείο Ψυχοπαθών του Λος Άντζελες άπέδειξαν ότι, σ' ελασματούχους τύπους «σχιζοφρενίας», ο ηλεκτρικός ύπνος είναι άνώτερος απ' την τόσο διαδεδομένη σήμερα μέθοδο του «ηλεκτρικού κλονισμού».

Η καλλίτερος των άρρώστων είναι κάποτε έκπληκτική. Ένας δικηγόρος π. γ. που είχε μείνει επί γούνια κλεισμένος σ' ψυγείο, με τον ηλεκτρικό ύπνο γιαιοτρήκε και υπόρρισε να ελασματοποιή σ' τη δουλειά του.

Οι γιατροί πιστεύουν ότι ο ηλεκτρικός ύπνος μπορεί να ελασματοποιή και σ' άλλες περιπτώσεις, εκτός απ' τις ψυχοπάθειες, Σ' ένα άμερικανικό νοσοκομείο δοκιμάζεται κατά της άξιας άπνειας. Κι ένας διάσημος χειρουργός τον μεταχειρίζεται σ' μικρές έγχειρήσεις, αντί αίθερος ή άλλων άνασθητικών.

Στο Έργαστήριο Νευροψυχιατρικών Έρευνών της Βαλτιμόρης, ο δόκτωρ Ρουμπενστάιν συνδυάζει τον ηλεκτρικό ύπνο με νοοκομικά. Ιδίως όταν ο άσθενος φοβάται τον ηλεκτρισμό. Του δίνει δηλαδή πρώτα ένα ύπνωτικό, κι έπειτα διαγεύεται το ρεύμα. Έτσι, ο ύπνος υποοεί να διατηρηθι πολύ περισσότερο.

Στη μέθοδο της «ναρκώσεως με φάρμακα», γοησματοποιούνται συνήθως δύο διάφορα νοοκομικά. Το πρώτο — που ένεοεί άοχη — ελασμάται με ένεσι ένωοις το πού και προκαλεί ένα συνεχή ύπνηλις. Το δεύτερο, συνήθως «νάτοιο άιυτάλ», ή «παραλδεύδη», δίδεται όταν πρέπει ν' άποκοιμηθι ο άσθενος.

Ο Άγγλος δόκτωρ Ρότλερσον δίνει στους άσθενούς του να ελασματοποιούν ύπνωτικό «όείδιον του αλγού». Έτσι ελασματοποιείται ο φόδος του άσθενού γιατί κανονίζει ο ίδιος, μόνος του, την ελασποή του άεριο. Δεν μένει όμως κοιμισμένος επί πολλήν ώρα.

Η νάρκωσις με φάρμακα άπαιτεί συνεχή ιατρική επίβλεψη. Πρέπει δηλαδή να παρακολουθι ή άσθενος κι ή άσπνοισκή πίεσι και να γίνονται άλλες, πάλληλες αναλύσεις αίματος. Κάθε 6 ώρες πρέπει ν' αλλάζι θέσι ο άσθενός, για ν' άποφύγετα ο κίνδυνος της πνευμονίας.

Ένα απ' τα προβλήματα που γεννήθηκε με την καινούσα

για θεραπεία ήταν το πώς να μην πέτουν απ' το κρεβάτι οι κοιμισμένοι άσθενοί! Η λύσις λοιπόν είναι άπλουσάτη: Τους βάζουν να κοιμούνται στο πάτωμα, στομασάδα! Μετά τον παρατεταμένο ύπνο, γοειάζεται καθημερινά μασάζ και νυμναστική, επί μιά βδομάδα, περίπου, για να τονωθουν οι μύς που ελασθενήσαν με την άδοάνεια.

Μία νέα θεραπεία της φυματιώσεως

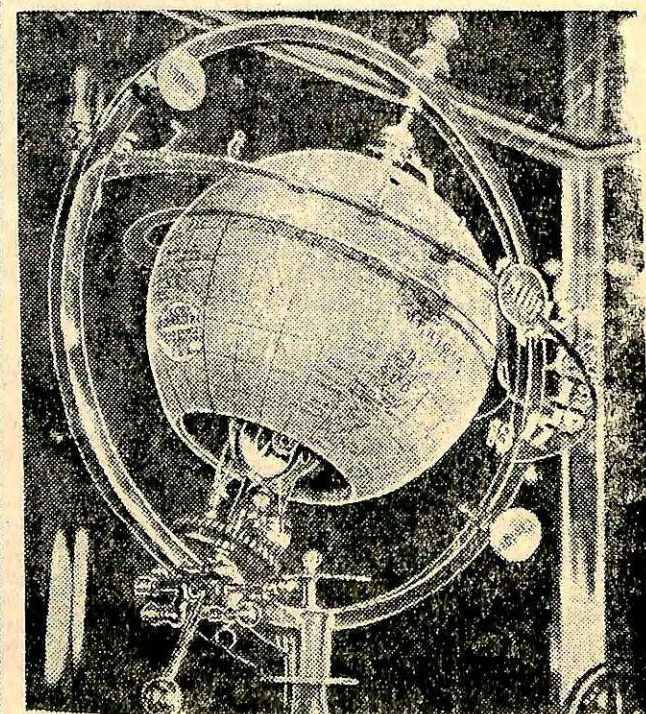
Ο δόκτωρ Άλβαν Μπάρακ, του πανεπιστημίου της Κολούμπια (Νέα Υόρκη) επενόησε μία συσκευή, που επιτυγχάνει την άπόλυτη ακινητοποίησι των πνευμόνων. Η συσκευή αυτή ελασμάει μιά ισχυρή πίεσι τόσο στα έξωτερικά όσον και στα έσωτερικά τοιχώματα της θωρακικής κοιλότητος, καθώς επίσης και στήν άνώτερη και κατώτερη επιφάνεια του διαφράγματος. Με τον τρόπο αυτό οι πνευμονες ακινητούν τελείως και ή βελτίωσις της καταστάσεως του άσθενούς επέρχεται τάχιστα.

Ο δόκτωρ Μπάρακ έπειροματίσθη επί φυματικών πού βοίσκονταν σ' πολύ προχωρημένο στάδιο. Τα άποτελέσματα ήταν πολύ ικανοποιητικά. 55% των άσθενών έθεραπεύθηκαν τελείως, 30% παρουσίασαν μιά σημαντική βελτίωσι και 15% μιά βελτίωσι κάπως μικρότερη.

Η θεραπεία διαρκεί 3-4 μήνες. Ο άσθενός υποβάλλεται στήν πίεσι της συσκευής επί 8-11 ώρες την ημέρα.

Η άποστείρωσις του εδάφους με θερμούς ύδρατμούς

Στη Γαλλία έγιναν ένδιαφέροντα πειράματα άποστείρω-



ΕΝΑ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟ ΡΟΛΟΓΙ

Αυτό το έκκευμες έμφανίζει σ' ο σύνολό του τις κινήσεις του πλανήτη μας και περιέχει σ' κάθε στιγμή — δείχνει με-χρη του 1)5 του δευτερολέπτου — τη θέσι μας μέσα σ' το σύμπαν. Έτσι, ο θεατής βλέπει πότε άνατέλλει και πότε δύει ο ήλιος για κάθε μέρος της γής, ποιά είναι ή έσοις όποιουδήποτε σημείου του πλανήτη μας σκετικά με τη σεληνή, ποιά είναι ή διάρκεια της ημέρας και της νύκτας και των εποχών του έτους, ποιά είναι ή άκρίβης ώρα κάθε τόπου κτλ. Το άστρονομικό έκκευμες δείχνει επίσης την άστρονομική ώρα του κάθε τόπου, τη σωματική ώρα (νόμιμος χρόνος) κτλ.

σεως του εδάφους από τους διαφόρους παρορμητικούς όργανισμούς που περιέχει, τόσο των ζώικών, όσον και τους φυτικών, με θερμούς ύδρατμούς.

Οι ύδρατμοί ελασματοποιούνται στο εδάφος σ' θερμοκρασία 100 βαθμών. Η θερμοκρασία του εδάφους άνέρχεται τότε στους 90 βαθμούς στήν επιφάνεια και σ' 70 περίπου βαθμούς σ' βάθος ενός και πλέον μέτρου. Η θερμότης αυτή καταστρέφει άμέσως τα σπέρματα των διαφόρων μικροοργανισμών και άποστείρωνει τελείως το εδάφος.

Υπολορίζεται ότι είναι άρεκτι μιά παρομοία άποστείρωσις τού εδάφους μιά φορά το χρόνο.

Το άξιοσημείωτο είναι ότι το χωμάτι μπορεί κατόπιν ν' ανακαμφι ν' άνοκηνηθι (όπως γίνεται κατά τις διαφορές έργων που άπαιτεί ή καλλιέργεια των φυτών) χωρίς να ελασφανισούν τα έξυγαντικά άποτελέσματα που άπέδωκε ή άποστείρωσις με θερμούς ύδρατμούς.

Δύο νέα έντομοκτόνα

Οι Άμερικανοί επιστήμονες άνακάλυψαν δύο νέα έντομοκτόνα φάρμακα, που είναι πολύ δραστηριότερα από το περίφημο D.T.T. Τα φάρμακα αυτά είναι το κλωροδάνιον και το κλωριούχο καμφένιον. Ο δόκτωρ Κνίπλινγκ έδωλεσε τελεωταία ότι χάρις σ' αυτά τα δύο φάρμακα θα ήταν δυνατόν ν' άπαλίσουν τεράστιες περιφέρειες από παντός είδους μιάσματα, ενώ ως γνωστόν ή άκτις δοάσεως του D.T.T. είναι πολύ περιωρισμένη. Το κλωροδάνιον και το κλωριούχο καμφένιον είναι τελείως άβλαβή για τον άνθρωπο όργανισμό.

Τα νέα έντομοκτόνα θα τεθούν πολύ γρήγορα εις κοινήν χορήγιν.

Η Γή άριθμεί ζωή άνω των 3 δισεκατομμυρίων έτών!

Οι τελευταίοι επιστημονικοί ύπολογισμοί

Οι γνώσεις που έχουμε για τον πλανήτη μας συμπληρούνται όλοένα. Και σήμερα, για πρώτη φορά, έπειτα από πολλές προσπάθειες που έγιναν κατά το παρελθόν, οι επιστήμονες άρχίζουν να σκηματίζουν μιά έδεα κάπως άκριβή για την ηλικία του πλανήτη μας.

Το πρόβλημα αυτό είχαν άπαρηγορήσει άνακάνον τους επιστήμονες. Άλλ' ή λύσις του παρουσά ελασθητες δυσχέριες, που δεν μπορούσαν να ύπεροδηθούν με τα μέσα που διέθετε σ' εποχές άκοχη ή επιστήμη.

Ο πρώτος που έδασισε τους ύπολογισμούς του σ' βάσει κάπως σταθερές ήταν ο περίφημος Άγγλος άστρονόμος Χάλλεϋ, ο ίδιος που άνακάλυψε τον κομήτη που φέρεται τ' όνομά του.

Ο Χάλλεϋ έκανε τη σκέψι ότι θα μπορούσε να προσδιορίσθι την ηλικία των άκεανών, ύπολορίζοντας τη συνολική ποσότητα άλματος που περιέχον. Άλλ' οι ύπολογισμοί του τον ώδηγησαν πολύ γρήγορα σ' άδιέοδο και άναγκάστηκε να έγκταλείψι τις έρευνές του. Έναίσιση περίπου αιώνα άόνοτερα, ο έπίσης Άγγλος φυσικός λόρδος Κέλβιν στήριξε τους ύπολογισμούς του στήν ψύει του φλοιού της Γής. Κατέληξε έτσι στο συμπέρασμα ότι ή Γή έπρεπε να έχη μιά ηλικία μεταξύ είκοσι και σαράντα εκατομμυρίων έτών.

Ο λόρδος Κέλβιν είχε άναγνώσει από την ύπόθεσι ότι ο πλανήτης μας ζούσε αντλώντας από το πρωτογενικό κεφάλαιο θερμότητος που είχε πάσει κατά τη γέννησι του και ότι δεν διέθετε καμιά άλλη πηγή παροαγής νέων ποσότητων θερμότητος.

Άλλ' ή ανακάλυψις της ραδιενεργίας άνέτρεψε όλόκληρον αυτή την ύπόθεσι. Και οι επιστήμονες κατάλαβαν σιγά-σιγά ότι τα ραδιενεργά σώματα άποτελούν τεράστιες πηγές ένεργείας, ότι ή αυτόματη διάσπασις των ατόμων των ήταν άκοκτη για να άναπληρωσθι τη βαθμιαία άπώλεια θερμότητος που έπληχτο από την ψύει του φλοιού της Γής και ότι έπρεπε να άναθεωρήσουν τους ύπολογισμούς των για τον ποσοδοισμό της ηλικίας της Γής.

Υπολορίζοντας τον άριθμό των υορίων «άλφας», που διεσπορίζοντο αυτόματα μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο από μιά ώρισμένη ποσότητα ραδιενεργού σώματος, ο Ρουντερφοντ και ο Γκρίνκεο κατώρθωσαν να προσδιορίσουν με μεγίστη προσέγγισι τη μέση διάρκεια της ζωής του. Έτσι, βοήκαν ότι ή μέση διάρκεια της ζωής του ραδίου είναι 2.500 χρόνια, του ούρανίου 7 δισεκατομμύρια χρόνια και του θοοίου 18 δισεκατομμύρια χρόνια.

Άλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι, μετά την πάροδο αυτού του χρονικού διαστήματος, τα ραδιενεργά σώματα καταστρέφονται όλόκληρωτικά. Το μόνο που συμβαίνει στήν προκειμένη περίπτωση είναι ότι τα σώματα αυτά μεταβάλλουν «χημική

προσωπικότης», ότι μετασχηματίζονται, δηλαδή, σ' άλλα σώματα, που για ένα μικρό διάστημα άκοχη διατηρούν το πρόνοιο της ραδιενεργείας. Π. γ. το ράδιον και το άκτινιον παρνίζονται από τη διάσπασι των ατόμων ενός κοινού προνόου, του ούρανίου 238. Συνεχίζουμένης της βαθμιαίας άπώλειας ένεργείας, άπομένουν, στο τέλος, βαοία και έλαχίστα ραδιενεργά στοιχεία που άνήκουν στήν κατηγορία του μολύβου και του βισμούθιου.

Η μελέτη του μετασχηματισμού των ραδιενεργών σωμάτων σ' βαοία και έλαχίστα ραδιενεργά σώματα άποτελούν, λοιπόν, μιά άσφαλή βάσι για τον προσδιορισμό της ηλικίας της Γής.

Το σώμα που είχε έπιτοέπει καλλίτερα από όποιονδήποτε άλλο αυτή τη μελέτη είναι ο μολύβδος. Μερικά ισότοπα του, όπως ο μολύβδος 236, που παρέρχεται από τη διάσπασι των ατόμων του ούρανίου 238 και ο μολύβδος 207, που είναι ο ύστατος άπόγονος του ούρανίου 235, έξακολουθούν να είναι άκοχη ραδιενεργά. Έτσι, κατένομε σήμερα όλους σνεδόν τους κοίλους της άλυσσεως των βαθμιαίων μετασχηματισμών ενός ραδιενεργού σώματος, όπως είναι το ούράνιον 238, σ' ένα έλαχίστα ραδιενεργό σώμα, όπως είναι ο κοινός μολύβδος. Και υποοούμε να ύπολορίζουμε με άκοκτη μεγάλη άκρίβεια το γενικό διάστημα που γοειάσθηκε για κοθενάν απ' αυτούς τους μετασχηματισμούς.

Βασίζόμενος σ' παρόμοια δεδομένα, ο καθηγητής του πανεπιστημίου του Έδιμβούργου Άρθούρος Χόλμ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ή ηλικία της Γής δεν είναι μικρότερη από 3 δισεκατομμύρια 350 εκατομμύρια χρόνια.

Πόσο άπέχομε, σ' αλήθεια, από τα μερικά εκατομμύρια χρόνια, στα όποια είχε καταλήξει άλλοτε ο λόρδος Κέλβιν! Αυτός είναι ο τελικός άοιθμός που μας παρέρει σήμερα ή επιστήμη σκετικά με την ηλικία της Γής.

Ο άοιθμός αυτός μπορεί να ύποσθι μερικές μεταποτέες στο μέλλον. Γιατί, ποτέ παρομοιοί ύπολογισμοί δεν ύπορούν να διεκδικήσουν το ποσόμιο μιάς άπόλυτης άκριβείας. Το βέβαιο πάντως είναι ότι ο πλανήτης μας άριθμεί μιά ζωή, που μας είναι άδύνατον σνεδόν να συλλάβουμε στο σύνολό της και ότι άνήκει στήν κατηγορία των άστων που ένουν διαβή από άκοκτη καιρό τη κατώφλι των νησταιών.

ΟΟ

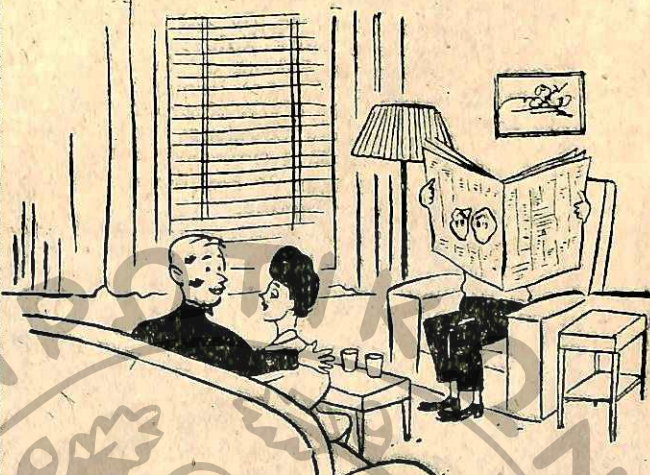
Η ευχισθησις μερικών ζώων

Ένας αστυνομικός μελετητής της ζωής των ζώων δημοσίευσε τελευταίως τα άποτελέσματα των παρατηρήσεων που έκανε επί 50 όλόκληρα χρόνια. Σύμφωνα μ' αυτά λοιπόν οι γάτες είναι... προληπτικές! Εφ' όσον τους είναι δυνατόν προσπαθούν να κενονίσουν ώστε να γεννηθούν τα παιδιά τους πριν ή μετά τη 17η ημέρα του μηνός! Οι γάροι της Μεσογείου δεν πετούν πάνω από ένα πλοίο, όταν ύπάρχη ύψωμένο στο κατάρτι του το σήμα «άρρωστοί στο όκάφος». Και ώρισμένα φειδια του Καυκάσου κάνουν σάν τρελλά απ' το θυμό τους όταν βρεθούν έμπρός σ' παπούτσια φτεχνμένα από δέρμα φειδιών του εί-
-μα των.

Τελωτοθεραπεία

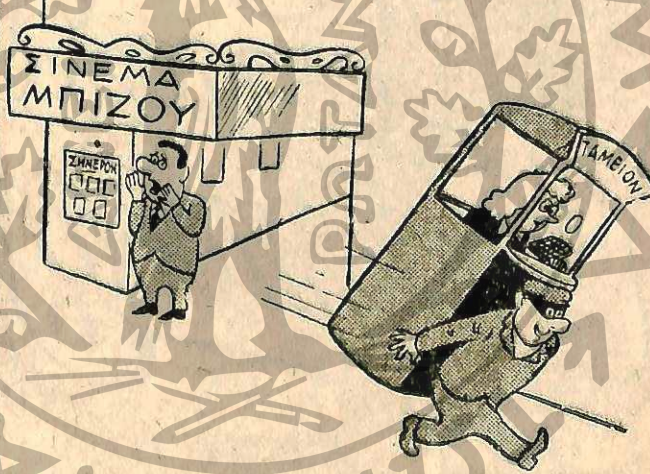


— Δεν μπορώ να σας περιγράψω πόσο χάρηκε ο άντρες μου για την επίσκεψι σας!...



Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΦΙΛΟΣ

— Είσαι βεβία άνάπη μου, ότι ο άνδρας σου δεν μας ύποψιάζεται!...



— Βοήθεια!... Μας κλέφανε το ταμείο!...

ΕΙΜΑΙ σήμερα σαράντα χρονών: μά δεν ξέρω γιατί απόψε, στο φθινοπωρινό αυτό βράδυ καθώς πέφτουν τα φύλλα των δέντρων, οι αναμνήσεις μου ξαναζωντανεύουν, αναμνήσεις απ' την εποχή που ήμουνα νέα, όμορφη και λίγο τρελλή.

"Ήμουνα δέκα οχτώ χρονών όταν τον συνάντησα για πρώτη φορά. Μούλεγαν τότε πως ήμουνα εξαιρετικά ωραία και το πίστευα. "Ίσως γιατί ποθούσα να ζήσω και να γνωρίσω τη μεγάλη ερωτική περιπέτεια. Ζούσα ευτυχισμένη. Οι γονείς μου με λάτρευαν κι' έκαναν κάθε τί για να μου παρέχουν κάθε άνεση. Ζούσα χαρούμενη, αλλά και με την αγωνία της αναμνήτης εκείνου που θα μ' έπαιρνε μία μέρα στην αγκαλιά του, που θα τον αγαπούσα και θα του δινόμουν για όλη μου τη ζωή.

Μία μέρα μία απρόβλεπτη καταιγίδα μ' έπιασε στο δρόμο. Δεν είχα ούτε παλτό, ούτε ομπρέλα. Φωνάζω ένα ταξί. Σταματάει. "Όρμω ν' ανεβώ, μά απ' την άλλη πόρτα ένας κύριος ανεβαίνει κι' αυτός.

— Κύριε, εγώ φώναξα το ταξί.
— Εγώ το φώναξα, δεσποινίς. "Ανεβήτε, σάς παρακαλώ, γιατί βρέχεστε.

Δεν έπρεπε ίσως να δεχτώ. Μά ωστόσο ανέβηκα γιατί το νερό έπεφτε τώρα με περισσότερη δύναμη. Ο κύριος δεν ήταν κανένας νεαρός. Στους κροιάφους τα μαλλιά του ήταν γκριζά. Μά το πρόσωπό του ήταν λεπτό, με ωραία χαρακτηριστικά. Σ' όλη τη διαδρομή μου φέρθηκε πολύ ευγενικά. Ήταν ή πρώτη φορά που βρισκόμουν μόνη μ' έναν άντρα. "Ήμουνα λίγο ταραγυμένη. "Ωστόσο ο άγνωστος δεν έκανε καμμία προσβλητική χειρονομία, δεν ξεστόμισε κανένα υπονοούμενο. "Όταν έφτασα σπίτι μου, τούδωσα το χέρι μου.

— Σας ευχαριστώ, κύριε. "Ωρεβουάρ.
— "Ωρεβουάρ, δεσποινίς, αν και μού φαίνεται πως δεν θα ξαναϊδωθούμε ποτέ. Χαίρετε.

"Όλη τη νύχτα τον έβλεπα στ' όνειρό μου. Δεν ήταν βέβαια έρωας αυτό, ούτε μπορούσα ν' αγαπήσω έναν άγνωστο, που δεν ήξερα τίποτα απ' τη ζωή του. "Ενοιωθα όμως μεγάλη συγκίνηση και χρειάστηκαν μέρες για να εξαλειφθή ή εντύπωση αυτή.

"Η τύχη όμως θέλησε να ξανασυναντηθούμε. Αυτό έγινε σ' έναν κινηματογράφο.

"Εκείνο το βράδυ, ή κουβέντα του με μάγεψε. Δεν θυμάμαι πιά τί είπαμε, μά ένοιωθα ευχαρίστησι να τον ακούω να μιλά. Βγήκαμε μαζί. Με συνόδευε ως το μετρό. Και κει, σφίγγοντας το χέρι μου, μου είπε με κάποια ταραχή:

— "Όσιτε. Για δεύτερη φορά, ή τύχη, θέλησε να

Αισθηματικό διήγημα

συναντηθούμε. Τώρα θά φύγετε πάλι. Οι δρόμοι μας δεν θα συναντηθούν, εκτός πιά...

Δεν τέλειωσε τη φράση του και μούρθε μία τρελλή δρεξί να φωνάξω: «Μά αυτό είνε κουτό εκ μέρους σας. Δώστε μου ραντεβού και θάρθω.»

Μά συγκρατήθηκα. Τι θα σκεφτόταν για μένα αν έφευγα έτσι στην αγκαλιά του; Τουρρίδα μία ματιά και τσούκασα τρέχοντας.

"Όταν όμως βρέθηκα μονάχη στην καμαρά μου, έκλαψα από λύσσα και μετάνοια. "Ήμουνα βέβαιη πως είχα περάσει κοντά απ' την ευτυχία δίχως να την άδράξω. Δέ γνώριζα και πολλά πράγματα απ' τον έρωτα. Μά αυτό θά ήταν ο έρωας. "Εμενα όμως όνειροπολώντας τον και ποθούσα να τον ξαναδώ.

Ήταν άραγε πεπρωμένο; Βρέθηκα με πρόσωπο με πρόσωπο στη στροφή του Δάσους της Βουλώνης όπου έκανα τον περίπατό μου.

— Τούτη τη φορά, φώναξε χαρμάμενα, ή τύχη το θέλησε. Δεν είν' έτσι;

— "Ετσι είνε, τοι' απάντησα.

— Τότε, μου είπε πιάνοντάς με απ' το μπράτσο, δέ διστάζω να σας όμολογήσω πως έπιτα απ' την πρώτη μας συνάντησι, ή εικόνα σας χαράχτηκε στο μυαλό μου. Τη σέρνω μαζί μου παντού. Και γιατί να το κρύψω, αξιολάτρευτη μικρή μου, κι' αν αυτό ακόμα σου ακοφανή, πως σ' αγαπώ; Είνε βέβαια τρέλλα. "Ετσι το θέλησε ή μοίρα. Σ' αγαπώ.

Μία μεγάλη ταραχή με κυρίευε ακούγοντας τα λόγια του. "Ο κόσμος γινόταν, δεν άκουγα παρά τη φωνή που μούλεγε πως μ' αγαπούσε. Τη στιγμή που χωρίζαμε, μου είπε:

— Σε περιμένω αύριο (και μούδωσε τη διεύθυνσί του), θάρθης;

— Ναι, θάρθω, αγαπημένο μου, απάντησα.

Και πραγματικά έπήγα. "Ήξερα πως στο σπίτι του θά μπορούσε να με κά- νη ό,τι ήθελε. "Όλ' αυτά τα ήξερα κι' όμως μ' έσπρωχνε ο έρωτας.

Μου άνοιξε ο ίδιος, μ' έμπασε σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα. "Η καρδιά μου χτυπούσε. Να πού είχα φθάσει να πραγματοποιήσω πιά

τ' όνειρό μου.

Μ' έβλε να καθίσω πλάι του σ' ένα ντιβάνι και με κύτταε μέσ' στα μάτια.

— Λοιπόν ήρθες; με ρώτησε γλυκά. Γιατί;

— Γιατί σ' αγαπώ και είμαι έτοιμη να τ' άθυσιά- σω όλα.

— Τό σκέφθηκες καλά αυτό;

— Ναι, σ' αγαπώ. Λοιπόν...

Τότε με πήρε στην αγκαλιά του, μ' έσφιξε απάνω του και με φίλησε πολλή ώρα στα χείλη, ενώ μου χάιδευε τα μαλλιά. Είχα άβηθ' σ' αυτόν σαν μεθυμένη. Ξαφικά με ρώτησε:

— Πόσων χρονών είσαι;

— Δέκα οχτώ.

Τότε, έχωσε το πρόσωπό του στα χέρια του, έμεινε έτσι γιά λίγο και τον άκουσα πού ψιθύριζε:

— Φύγε, φύγε. Δεν έχω το δικαίωμα...

— Γιατί; Σ' αγαπώ, τοι' είπα.

— Κι' ας με καλά, μου άποκρίθηκε. Είμαι γέρος, ναι, γέρος. Μη διαμαρτύρεσαι. Περρασμένα σαράντα. Κι' είσαι δέκα οχτώ χρονών.

— Τι σημασία έχει αυτό, αφού σ' αγαπώ; φώναξα με θέρμη.

— "Ίσως σήμερα. Μά αύριο, μεθαύριο, θά είμαι έν- τελώς γέρος. Κ' έσύ κοντά μου θάσαι νέα. Δεν πρέπει ή αγάπη να νάχη τέτοιο θλιβερό τέλος. Φύγε, ξεχά- σέ με. Δέ θα με εύγνωμονής.

"Αργότερα, σηκώθηκα και γυρίζοντας το κεφάλι του χαμο- γέλασα.

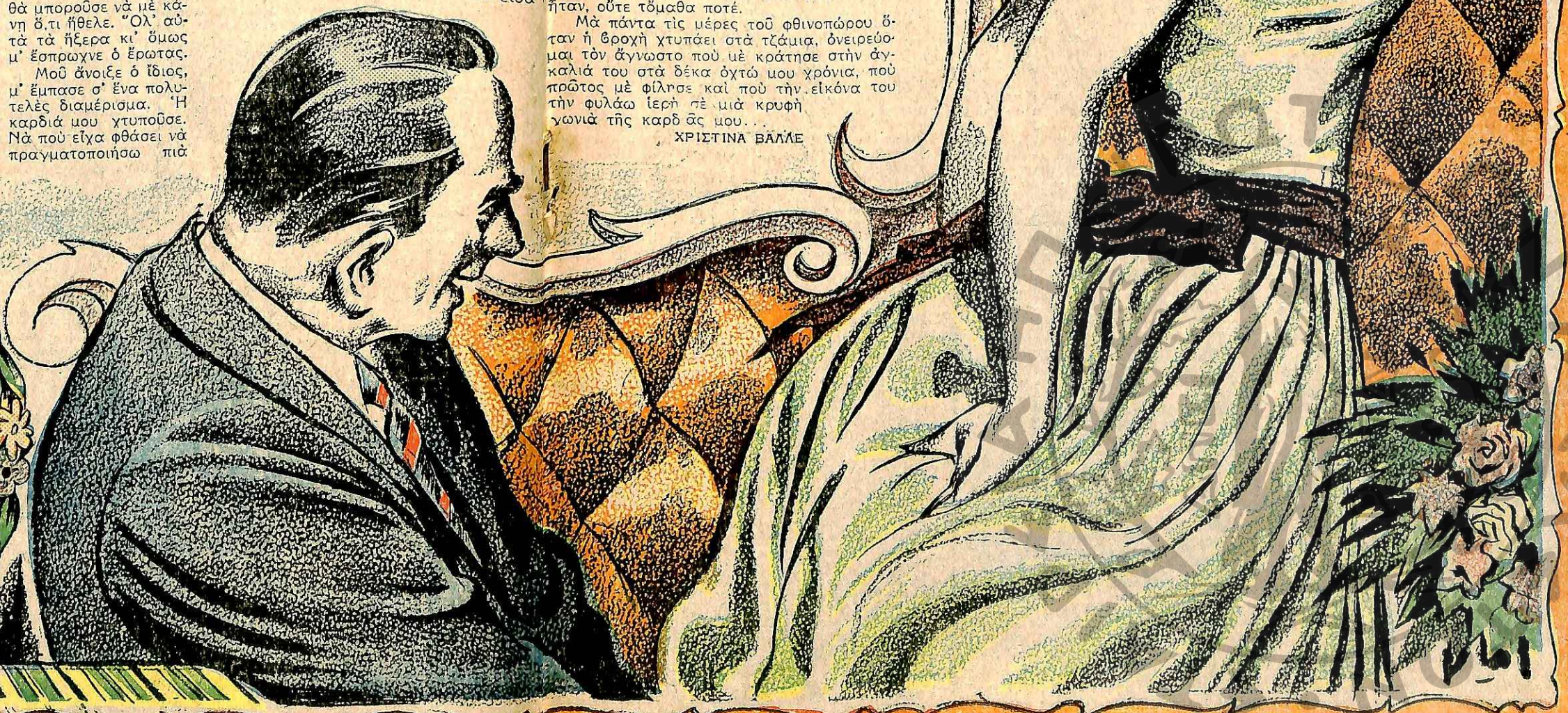
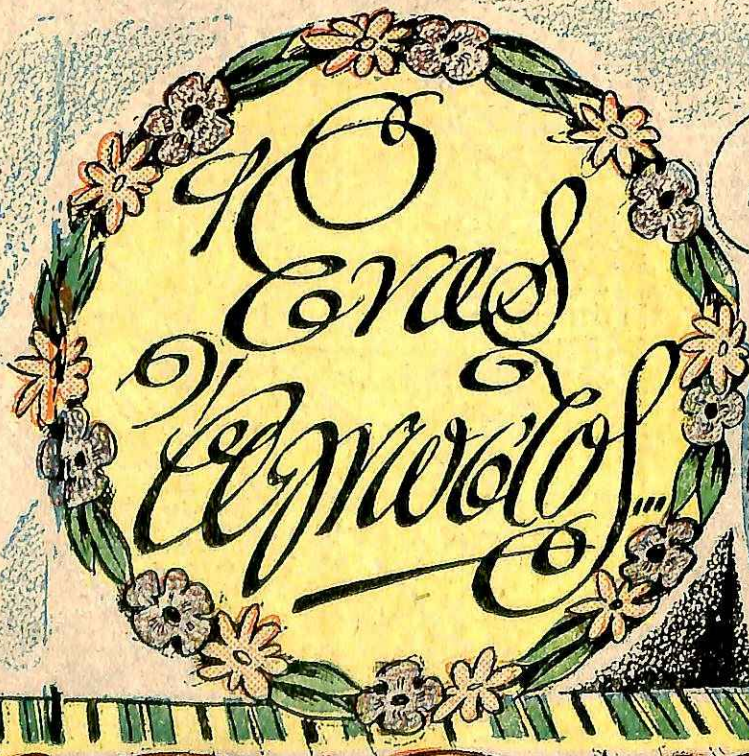
— "Ερμή μου, μου είπε. Δίχως άλλο την τελευταία. Και τώρα έλα να σε φιλήσω ν' ά τελευταία φορά.

Καθώς με φιλούσε στο στόμα, στα μάγουλα, στα μάτια, άν- λούθηκε σε δάκρυα.

— Τώρα φύγε, μου είπε με λυγμούς, συγκινημένη. Καθώς έκλεινα την πόρτα, ά σωριάζεται στο ντιβάνι. Δεν ήξερα ποιός ήταν, ούτε τόμαθα ποτέ.

Μά πάντα τις μέρες του φθινοπώρου ό- ταν ή θροχή χτυπάει στα τζάμια, όνειρεύο- μαι τον άγνωστο που με κράτησε στην άγ- καλιά του στα δέκα οχτώ μου χρόνια, πού πρώτος με φίλησε και πού την εικόνα του την φυλάω ίερή σε μία κρυφή γωνιά της καρδίας μου.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΒΑΛΛΕ



πλά η πληγωμένη. πού είχε συνέλθει ήδη εντελώς.

— Καλά, σὰς εύαριστώ, κυρία. Καί ό πόμπη «ντέκτιβ», οίγοντας ένα έκφραστικό βλεμμα στο συντάιό του, έκκολούρησε:

— Νομίζω ότι θα μπορούσαμε ν' αποσυρθώμε τώρα...

— Όπως θέλετε, κύριοι, είπεν ό άστρφαλακας, ένα όλα τά στοιεία, πού μάς γρείζονται. Σας εύαριστώ.

Οί «τραπέζιτες» βνήκαν άμέσως από τό φαουακείο, κι' ανέβηκαν στο αυτοκίνητό τους, πού γάηκε μέσα στην κοσμοπλημύρα των μεγάλων βουλεβάρων.

— Εί! φώναξε ό Ζύλ. Πάς βνήκουν άληθινές οι παροιμίες! Αυτό είναι πού λένε: Κάθε κακό φέρνει καλό! Αυτό τό μικροδυστύχημα άείζει χουσαφι! Χωρίς αυτό, δεν θα βούσκαιμε ποτέ τί γυνάικα του άδελφού σου! Τί τύχη όμως να τήν οίξουμε ναύω χωρίς πολλές άδελφές!

— Η Θεία Πόονοια! είπε είσωνικά ό Ζώρς ντέ Σαυπερέο. Από τη υπτέρα, θα βρούμε άσφαλές τό γυιό του Ζάκ...

— Είναι πολύ πιθανόν. Τώρα, από σένα έξαστάται, άναπτή μου Ζώρς, να κανονίσης αυτή την οίγονειακή υπόθεση.

— Μείνε ήσυχος. Θα πάω να ιδώ τη γύφη μου αύριο κιάλας, τό πρωί...

Τυχία συνάντησις

Στό άναμεταξύ, οι δυό διαβάτες, πού είχαν σήκωσει την έφημεριδοπώλίσσα... όταν έπεσε και τήν είγανε μεταφέρει στο φαουακείο, τη συνώδεσαν τώρα ως τό σπίτι της, υποδαστάζοντάς την, γιατί κλονίζονταν άκούη.

— Κυρία, είπε ό ένας άπ' αυτούς, είμαστε γείτονες, άφού μένετε στον άριθμό 31 της οδού Μπελβίλ. Έμείς μένουμε στον άριθμό δεκαεννέα. Άν θέλετε, θα σάς βοηθήσουμε να κλείσετε τό κιάκι σας, κι' έπειτα θα σάς δδνηήσουμε σπίτι σας.

— Επρόκειτο ακριβώς να πάροουμε ένα άμάκι για να νυρίσουμε κι' έμείς, συμπλήρωσε ό άλλος, πού ήταν πιό νέος.

— Ό! Σας εύαριστώ για την καλωσύνη σας, κύριοι, αλλά δεν σάς ννωρίζω άκετά, άστε να υπορώ να δεχθώ...

— Σωστά. Θα σάς παρουσιαστούμε λοιπόν. Ένώ είμαι ό Ζιλό, ό άκροβάτης. Κι' ό φίλος μου, είναι ό κύριος Ζάν, είσοδηματίας. Δεν είμαστε ούτε ποιήκητες, ούτε τραπέζιτες, αλλά δυό τίμιοι Παριζιάνοι. Ξαίρουμε την ανθρώπινη δυστυχία, γιατί κι' έμείς έγουμε υποθέσει, και βοηθούμε όσο μπορούμε τους συνανθρώπους μας...

— Καλά λοιπόν θένουμε. Είμαι άκούμα τόσο άναστατωμένη, τόσο τσακισμένη άπ' αυτό τό πέσινο...

— Ένετε δικίο! Την γλυτώσατε φτηνά... Υστερα από λίγο, είχαν τακτοποιήσει τό κιάκι και τόλεισαν.

— Η κυρία Άντρέ τυλίγτηκε σ' ένα παλιό παλτό, έβαλε πάνω στά πυκνά καστονά μαλλιά της ένα καπέλλο φτηνό, αλλά με γούστο φτιαγμένο, κι' έπειτα ανέβηκε στο άμάκι, κοντά στο Ζάν.

— Ο Ζιλό ανέβηκε πλάι στον άμαξά, και του είπε εύθυμα:

— Έμπρός, Τζάν, στο μέγαρό μου, όδός Μπελβίλ 31, και νήγορα, γιατί ή δουκισσα με περιμένει...

— Έμπρός! Έκαμε ό άμαξάς γυτώντας δυνατά τ' άλωνα με τό καμουτί του.

Στό άναμεταξύ, ό Ζάν κουβέντιαζε, μέσα στο άμάκι, με την κυρία Άντρέ.

— Όταν έφτασαν υπορστά στο ταπεινό σπίτιάκι, όπου κατοικούσε, οι δυό άντρες κατέβηκαν από τό άμάκι και πλήρωσαν την κούρσα.

— Όδοιούο, κυρία! είπε ό Ζάν, Σας εύαριστώ πολύ, πού μου έπιτρέψατε να ξανάρθω να σάς ιδώ.

— Μα είσατε τόσο καλός... Όδοιούο και σάς εύαριστώ πολύ, κύριοι. Θα με βοηθε πάντοτε, όποτε με χρείαστήτε, στο κιάκι μου.

— Κι' ή κυρία Άντρέ άπλωσε τό νερό στούς δυό σωτήρες της.

— Οί δυό άντρες άπομακρύθηκαν.

— Είναι πραγματικά άμορφη, είπε ό Ζάν στο σύντροφό του.

— Ναι, δεν είναι άσχημη...

— Κι' έύπνην, κι' εύγενικά... Φαίνεται ότι κούβει μια μεγάλη δυστυχία...

— Έτσι είχε φίλε μου, άπάντησε ό Ζιλό φιλοσοφικά. Έξέ άλλου, δεν είχε σπάνιο να βοηθ κιάσκι πού τά κρατούν γυναίκες από καλές οίγονειες, πού έέπεσαν. Καί μήπως έσύ, πού ό πατέρας σου είναι πλούσιος βιοήγανος, δεν ήσουν πεποικουβαλήτης στο Μαϊν - έ Λουάρ, εδω κι' όγτώ μέρες ούλεις...

— Άλήθεια! είπε ό Ζάν σκεπτικά. Μόνο πού έμένα έπρεπε να μου συμβή αυτό, άφού ποτέ μου δεν είχα τύν!

— Μπά! Θα ιδής πού θ' αλλάξη! Η άτυχία βαρύνεται κι' αυτή, όπως κι' οι άμορφες γυναίκες...

— Ήσαν, πραγματικά, ό "Ατυχος κι' ό Ξεκοκαλισμένος, πού ή τύχη τους έφοριε, χωρίς να τό έξοουν, στο δούμο της Ζενεβιέ ντέ Σαυπερέο.

— Η κόρησα ντέ Καστελνιέ, πιστή στην υπόσχεση, πού είχε δώσει, κατά τη διάρκεια της μυστικής συναντήσεως των, στον Φρεντερίκ Μαντέλ, είχε κοπτήσει τό λόγο της.

Την έπομένη της συγκινητικής εκείνης βραδυάς, είχε στείλει με τον Λεόν, στο πανδοχείο «Βασίλισσα των Λουλουδιών», ένα λοντό άάκελλο στο συνδαιτητή του δυστυχισμένου γυιού της.

Καί, υπορστά στον κατάκλητο υπαομπα Λευπίο, ό πιστός υππρότης ήπες, με σεβασμό, υιάν άπόδειει για δέκα γιλιάδες φράγκα, πού ήσαν μέσα στο άάκελλο...

— Άμέσως μετά την άναχώρησή του υππρότη, διάστηκαν να πληρώσουν ό τι νωρστούσαν στον ξενοδόχο πού τους είχε τόσο υποστηρίξει.

Καί, την ίδια μέρα, ήγαν στο Σωιούο όπου άνόρασαν κοστούμια, μερικά άσπρονυα και δυό βολιές.

Την άλλη μέρα, ντυμένοι σαν έμποροι ταξιδιάρτες, έβγαν για τό Παρίσι, κι' ένγκαταστάθηκαν στην οδό Μπελβίλ.

Λογάριαζαν ότι θα περνούσαν περισσότερο άπαράτητο στο πολυάνθρωπο εκείνο προσάτιο.

— Έξέ άλλου, δεν έπρόκειτο νάγουν άλλη άπασχόληση παοά ν' αναζητήσουν τό γυιό και τη γυναίκα του Ζάκ ντέ Σαυπερέο, κι' έπρεπε να προετοιμάσουν μεθοδικά τά σχέδιά τους.

Καί να πού, τό μυστηριώδες πεπρωμένο...

Σταμάτησε, πού κάκου, να ξαναβρή τον κοινάδο της, τον Ζώρς ντέ Σαυπερέο. Είπε έξασφιστή!

Ζήτησε έργασία έκανε τις πιό βαρείες δουλειές στην άογή. Έλως, άφού κατέφυγε στο δικηγόρο του συζύγου της πέτυνε μια βοήθεια: της δόθηκε ένα κιάκι μ' έφομερίδες.

Φάνηκε να συνέγεται κάπως. Έξέ άλλου, είχε άλληλογραφία με τον Ζάκ, κι' ή σκέψη, πώς εκείνος θα ξαναγύριζε, έστω κι' άσνά, σίγουρα όμως της ξανάδινε τό θάρρος της.

— Άλλ' έπαψε, έσφικα να νράφη στη Γουάνη. Είπε διαβάσει σε μια έφημεριδα, μια συνταρακτική άναπόκριση, ψεύτικη όμως, όπου περηνόγραφικαν με ζωρά νάματα ή ζωή του κατέργου και μια δραματική δραπέτευση, πού ήρωε της ήταν ό Ζάκ ντέ Σαυπερέο.

— Από κείνη την ήμέρα ή Ζενεβιέ δεν έδωσε σημαία ζωής, γιατί φοβόταν υππρότη την άστυνμία επί τά ίγνη του συζύγου της, στην περίπτωση πού θάφτανε στη Γολλή.

Τρία χρόνια πέρασαν μ' αυτή τη μάταιη άναμνή.

Καί να πού έσνα—δολοδή την περυσμένη άνοιξη — διάβασε στις έφημεριδες την περιγραφή της νέας δραπέτευσως του Ζάκ — της άληθινής αυτής της φού.

Τί να πιστέψη πιά; Όστόσο, μια καινούργια έλπίδα γεννιόταν μέσα της, πού μεγάλωνε, μέσα με την ήμέρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Εκδόσεις

Υπό του διευθυντού της Έθνικής Άκοδημίας Σωματικής Άγωνας κ. Τάκη Σακελλαρίου έξεδόθη ένα πολυτελές τόμον με ένχρωμα εικόνες θανμασία φασκιστική μελέτη με τόν τίτλον "Έλλάς και άθλητισμός"

Την ίδια νύχτα, ή νέα προσεβλήθη από μια άγνωστη ασθένεια, πιθανότατα πανώλη — οι έπιδημίες έκανον θραύσι εκείνη την έποχή — και τό σώμα της έγινε κατάμαυρο.

— Ο Κοπερνίκος άντίκρουσε, τό άλλο πρωί, τό περιαιρομένο πρόβλημα...

Το πελάτες του μικρού φουναρίου...

Οι γονείς του δεν έστελιναν άργότερα στην Κρακόβια, όπου ό νερός Νικόλαος σπουδάζε μαθηματικά και άστρονομία, υπό την καθοδήγηση ενός σοφού διδασκάλου της εποχής του Άλδέτου Μπουντζέβο.

Ακολουθός, ό Νικόλαος Κοπερνίκος, ένγκαταστάθηκε στη Ρώμη, όπου άογισε να κάνει τό δάσκαλο των μαθηματικών, ενώ ταυτόχρονα σπουδάζε Ιατρική και φιλοσοφία. Έπειτα, ήγνε στη Βολωνία, όπου έγινε βοηθός του άστρονόμου Ντομένικο - Μαρία Νιδάρσα και κατέληξε, τέλος, στη Φερόρα, όπου σπούδασε θεολογία και άνακηρύχθηκε διδάκτωρ του κανονικού δικαίου.

Στην τελευταία αυτή πόλη, είχε τη μοναδική έρωτική περιπέτεια της ζωής του. Μία περιπέτεια θλιβερή, πού θύρισε στον πόνο την εύαίσθητη ψυχή του...

— Ο Κοπερνίκος είχε άναπτήσει μια άμορφη νέα, για την όποιαν τό μόνο πού έζορμε, είχε ό τι την έλεγαν Μαρία.

— Ένα θράδυ, ό νεαρός σπουδαστής της θεολογίας και ή άναπτήμενη πού είχαν βνή σε περίπατο. Γύρισαν λίγη ώρα πού το φαγητό και ό Κοπερνίκος, άφού άποχαιρέτησε τη φίλη του, έφυγε για να πάη στο σπίτι του, με την υπόσχεση πώς θα ξαναγύριζε την άλλη μέρα, για να βγούν και πάλι περίπατο, μαζί με τη Μαρία.

— Άλλοίμονο! Αυτή ή συνάντησις ήταν ή τελευταία των.

Τους έορηνε ακριβώς υπορστά στη Ζενεβιέ!

— Άλλά θα άνακάλυπταν εύκολα την πραγματική ταυτότητα της δυστυχισ γυναικας; Ήταν πολύ άπιθανο, γιατί αυτή έκρυβε άπ' όλους τό τραγικό και θλιβερό παρελθόν της...

Υπόσχεσις άπατεώνος

Από τό τρομερό εκείνο θράδυ, πού ή σύλληψη του συζύγου της την έφοριε, τολαλή, σ' έναν έρημο δρόμο, είχε κούψει τό τραγικό της μυστικό μέσα στα βάθη της ψυχής της.

— Επ' τοίς ολόκληρους μήνες είχε μενεί κρεβατωμένη, πότε παραληρώντας και πότε άναίσθητη, σαν νεκρή.

Τέλος, άρχισε ή άνάταρσις, συνήλθε, σηκώθηκε και ξαναβόηκε τον έαυτό της.

— Επειγόμενη να μάθη τί είχε συμβή στο άναμεταξύ, άποχαιρέτησε τους σωτήρες της άφού τους εύαοίστησε θεομά, και τους έδωσε ένα ψεύτικο όνομα.

— Επειτα έπρεξε στο Παρίσι, στην παλιά της κατοικία. Τά έπιπλά της είχαν στο άναμεταξύ πουληθή και μια καινούργια άναωρός ήταν τώρα στο μέγαρο εκείνο.

— Όστόσο, έμεινε, από τους γείτονες έμπορους, την καταδική του συζύγου της, την έξασφιστή του γυιού της και την άναχώρησή, για την έξοχή, της δεσποινίδος Λευπίο.

Βρισκόταν πιά μόνη, πάνω στα θλιβερά έρείπια τό προσεχόντος της. Μόνη με τον πόνο της. Ούτε άντρας, ούτε παιδί, ούτε κανείς άλλος ίκανός να την βοηθήση...

— Έγραψε στην πεθερά της ένα ίκετευτικό γράμμα. Τό γράμμα της έπεστούσθη, χωρίς μια λέξη συμπονοίας... Η κόρησα ντέ Καστελνιέ έξακολουθούσε να είναι άνηλεής, άκαμπτη...

Μια φοβερή άπελπίσις κυοίεσε τη Ζενεβιέ ντέ Σαυπερέο.

— Επ' τοίς ολόκληρος μέρες τριγυνοούσε μέσα στο άπέραντο Παρίσι. Ζώντας από έλπιουσμένη, μ' ένα έρεκοκώματο πού της έορηναν περιαιρονητικά, ή με υερικές πεντάρες, πού τις κέρδιζε με κόπο. Τις νύκτες κοιμόταν πάνω στούς πγκύους, πλάι στούς νερότερους άλγες.

Σιγά-σιγά, ωστόσο, ένα είδος έλπίδας, άβέβαιης και μακρινής, έυπνούσε μέσα της.

— Ηθέλε να ήση άκούα, να παίρμει, έστω και νρόνια δόλολησα, για να ξαναβή τον δύστυχο Ζάκ, και τό άναπτήμένο της τό παιδί.

Δοκίμασε, πού κάκου, να ξαναβρή τον κοινάδο της, τον Ζώρς ντέ Σαυπερέο. Είπε έξασφιστή!

Ζήτησε έργασία έκανε τις πιό βαρείες δουλειές στην άογή. Έλως, άφού κατέφυγε στο δικηγόρο του συζύγου της πέτυνε μια βοήθεια: της δόθηκε ένα κιάκι μ' έφομερίδες.

Φάνηκε να συνέγεται κάπως. Έξέ άλλου, είχε άλληλογραφία με τον Ζάκ, κι' ή σκέψη, πώς εκείνος θα ξαναγύριζε, έστω κι' άσνά, σίγουρα όμως της ξανάδινε τό θάρρος της.

— Άλλ' έπαψε, έσφικα να νράφη στη Γουάνη. Είπε διαβάσει σε μια έφημεριδα, μια συνταρακτική άναπόκριση, ψεύτικη όμως, όπου περηνόγραφικαν με ζωρά νάματα ή ζωή του κατέργου και μια δραματική δραπέτευση, πού ήρωε της ήταν ό Ζάκ ντέ Σαυπερέο.

— Από κείνη την ήμέρα ή Ζενεβιέ δεν έδωσε σημαία ζωής, γιατί φοβόταν υππρότη την άστυνμία επί τά ίγνη του συζύγου της, στην περίπτωση πού θάφτανε στη Γολλή.

Τρία χρόνια πέρασαν μ' αυτή τη μάταιη άναμνή.

Καί να πού έσνα—δολοδή την περυσμένη άνοιξη — διάβασε στις έφημεριδες την περιγραφή της νέας δραπέτευσως του Ζάκ — της άληθινής αυτής της φού.

Τί να πιστέψη πιά; Όστόσο, μια καινούργια έλπίδα γεννιόταν μέσα της, πού μεγάλωνε, μέσα με την ήμέρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Εκδόσεις

Υπό του διευθυντού της Έθνικής Άκοδημίας Σωματικής Άγωνας κ. Τάκη Σακελλαρίου έξεδόθη ένα πολυτελές τόμον με ένχρωμα εικόνες θανμασία φασκιστική μελέτη με τόν τίτλον "Έλλάς και άθλητισμός"

Την ίδια νύχτα, ή νέα προσεβλήθη από μια άγνωστη ασθένεια, πιθανότατα πανώλη — οι έπιδημίες έκανον θραύσι εκείνη την έποχή — και τό σώμα της έγινε κατάμαυρο.

— Ο Κοπερνίκος άντίκρουσε, τό άλλο πρωί, τό περιαιρομένο πρόβλημα...

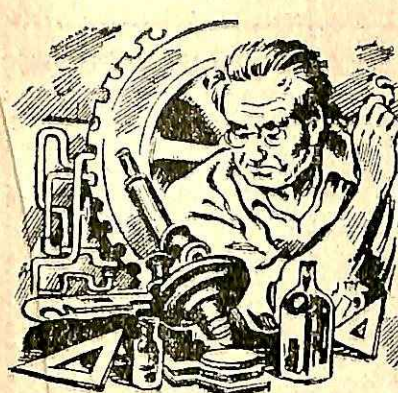
Το πελάτες του μικρού φουναρίου...

Οι γονείς του δεν έστελιναν άργότερα στην Κρακόβια, όπου ό νερός Νικόλαος σπουδάζε μαθηματικά και άστρονομία, υπό την καθοδήγηση ενός σοφού διδασκάλου της εποχής του Άλδέτου Μπουντζέβο.

Ακολουθός, ό Νικόλαος Κοπερνίκος, ένγκαταστάθηκε στη Ρώμη, όπου άογισε να κάνει τό δάσκαλο των μαθηματικών, ενώ ταυτόχρονα σπουδάζε Ιατρική και φιλοσοφία. Έπειτα, ήγνε στη Βολωνία, όπου έγινε βοηθός του άστρονόμου Ντομένικο - Μαρία Νιδάρσα και κατέληξε, τέλος, στη Φερόρα, όπου σπούδασε θεολογία και άνακηρύχθηκε διδάκτωρ του κανονικού δικαίου.

Στην τελευταία αυτή πόλη, είχε τη μοναδική έρωτική περιπέτεια της ζωής του. Μία περιπέτεια θλιβερή, πού θύρισε στον πόνο την εύαίσθητη ψυχή του...

— Ο Κοπερνίκος είχε άναπτήσει μια άμορφη νέα, για την όποιαν τό μόνο πού έζορμε, είχε ό τι την έλεγαν Μαρία.



ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Η βασανισμένη ζωή ΤΟΥ ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΥ

Οι πελάτες του μικρού φουναρίου...

Οι γονείς του δεν έστελιναν άργότερα στην Κρακόβια, όπου ό νερός Νικόλαος σπουδάζε μαθηματικά και άστρονομία, υπό την καθοδήγηση ενός σοφού διδασκάλου της εποχής του Άλδέτου Μπουντζέβο.

Ακολουθός, ό Νικόλαος Κοπερνίκος, ένγκαταστάθηκε στη Ρώμη, όπου άογισε να κάνει τό δάσκαλο των μαθηματικών, ενώ ταυτόχρονα σπουδάζε Ιατρική και φιλοσοφία. Έπειτα, ήγνε στη Βολωνία, όπου έγινε βοηθός του άστρονόμου Ντομένικο - Μαρία Νιδάρσα και κατέληξε, τέλος, στη Φερόρα, όπου σπούδασε θεολογία και άνακηρύχθηκε διδάκτωρ του κανονικού δικαίου.

Στην τελευταία αυτή πόλη, είχε τη μοναδική έρωτική περιπέτεια της ζωής του. Μία περιπέτεια θλιβερή, πού θύρισε στον πόνο την εύαίσθητη ψυχή του...

— Ο Κοπερνίκος είχε άναπτήσει μια άμορφη νέα, για την όποιαν τό μόνο πού έζορμε, είχε ό τι την έλεγαν Μαρία.

— Ένα θράδυ, ό νεαρός σπουδαστής της θεολογίας και ή άναπτήμενη πού είχαν βνή σε περίπατο. Γύρισαν λίγη ώρα πού το φαγητό και ό Κοπερνίκος, άφού άποχαιρέτησε τη φίλη του, έφυγε για να πάη στο σπίτι του, με την υπόσχεση πώς θα ξαναγύριζε την άλλη μέρα, για να βγούν και πάλι περίπατο, μαζί με τη Μαρία.

— Άλλοίμονο! Αυτή ή συνάντησις ήταν ή τελευταία των.

Την ίδια νύχτα, ή νέα προσεβλήθη από μια άγνωστη ασθένεια, πιθανότατα πανώλη — οι έπιδημίες έκανον θραύσι εκείνη την έποχή — και τό σώμα της έγινε κατάμαυρο.

— Ο Κοπερνίκος άντίκρουσε, τό άλλο πρωί, τό περιαιρομένο πρόβλημα...

Το πελάτες του μικρού φουναρίου...

Οι γονείς του δεν έστελιναν άργότερα στην Κρακόβια, όπου ό νερός Νικόλαος σπουδάζε μαθηματικά και άστρονομία, υπό την καθοδήγηση ενός σοφού διδασκάλου της εποχής του Άλδέτου Μπουντζέβο.

Ακολουθός, ό Νικόλαος Κοπερνίκος, ένγκαταστάθηκε στη Ρώμη, όπου άογισε να κάνει τό δάσκαλο των μαθηματικών, ενώ ταυτόχρονα σπουδάζε Ιατρική και φιλοσοφία. Έπειτα, ήγνε στη Βολωνία, όπου έγινε βοηθός του άστρονόμου Ντομένικο - Μαρία Νιδάρσα και κατέληξε, τέλος, στη Φερόρα, όπου σπούδασε θεολογία και άνακηρύχθηκε διδάκτωρ του κανονικού δικαίου.

Στην τελευταία αυτή πόλη, είχε τη μοναδική έρωτική περιπέτεια της ζωής του. Μία περιπέτεια θλιβερή, πού θύρισε στον πόνο την εύαίσθητη ψυχή του...

— Ο Κοπερνίκος είχε άναπτήσει μια άμορφη νέα, για την όποιαν τό μόνο πού έζορμε, είχε ό τι την έλεγαν Μαρία.

— Ένα θράδυ, ό νεαρός σπουδαστής της θεολογίας και ή άναπτήμενη πού είχαν βνή σε περίπατο. Γύρισαν λίγη ώρα πού το φαγητό και ό Κοπερνίκος, άφού άποχαιρέτησε τη φίλη του, έφυγε για να πάη στο σπίτι του, με την υπόσχεση πώς θα ξαναγύριζε την άλλη μέρα, για να βγούν και πάλι περίπατο, μαζί με τη Μαρία.

— Άλλοίμονο! Αυτή ή συνάντησις ήταν ή τελευταία των.

Την ίδια νύχτα, ή νέα προσεβλήθη από μια άγνωστη ασθένεια, πιθανότατα πανώλη — οι έπιδημίες έκανον θραύσι εκείνη την έποχή — και τό σώμα της έγινε κατάμαυρο.

— Ο Κοπερνίκος άντίκρουσε, τό άλλο πρωί, τό περιαιρομένο πρόβλημα...

Το πελάτες του μικρού φουναρίου...

Οι γονείς του δεν έστελιναν άργότερα στην Κρακόβια, όπου ό νερός Νικόλαος σπουδάζε μαθηματικά και άστρονομία, υπό την καθοδήγηση ενός σοφού διδασκάλου της εποχής του Άλδέτου Μπουντζέβο.

Το της ούλης του με σπαραγμό καρδιάς.

— Ο θάνατος της άγαπήμενης του είχαν έπηρεάσει βαθύτατα τη ζωή του νεαρού σοφού. Οι γάρες του κοσμου έπαυσαν πιά να τον άπασχολούν κι' όταν έπειτα από λίγον καιρό — τό 1502 — ξαναγύρισε, στην πατρίδα του, ήγνε άμέσως κι' έγινε μοναχός.

— Αργότερα, ένας θείος του, πού ήταν επίσκοπος της Έμελνιόης, τον έκαμε άδβό στο Φόρσουενμπουργκ.

— Από τη στιγμή αυτή, ό Κοπερνίκος άφοσιώθηκε στις μελέτες του. Ταυτόχρονα, έξασκούσε δωρεάν την Ιατρική.

— Άλλ' ή μεγάλη άπασχόλησή του ήταν ή άστρονομία. Τα δάγανα πού διέθετε ό Κοπερνίκος ήσαν ύποτυπώδη. Αυτό δεν τον υππόδριζε, όμως, να μελετήσει τους νόμους της κινήσεως των άστρων, μ' έναν τρόπο πού κανείς άλλος δεν τό είχε κάμει ως τότε.

— Η αντίληψη πού έπικρατούσε ως εκείνη την έποχή ήταν ότι ή γή ήταν τό κέντρο του σύμπαντος (γεωκεντρισμός). Τη γνώμη αυτή είγινε μια κοινή έμφυση των άνίων Γερμανών, σε τρόπο πού κάθε αντίθετη θεωρία έθερείτο μεγάλη άσέβεια.

— Άλλ' οι παρατηρήσεις του Κοπερνίκου τον είχαν δδνηήσει στο άντίθετο συμπέρασμα. Η γή ήταν ένα κοινό άστρο όπως και τά άλλα και δεν κατείχε καμιά προνομιά θείσε μέσα στο σύμπαν. Αντίθετα, τό άστρο πού διήγυλε τό πλανητικό μας σύστημα ήταν ό ήλιος, πού έξηπτά-τό πάλιν από άλλους μεγαλύτερους άπ' αυτόν ήλιους...

— Από τό Βασιλικό του θρόνο, ό ήλιος κυβερνιό την οίγονεία των άστρων, πού κινούνται ολόγυρά του, έδίδασκε ό μεγάλος Πολωνός σοφός.

— Άλλ' ή διδασκαλία αυτή προκάλεσε μια λυσσαλέα έκστρατεία εναντίον του εκ μέρους των επιστημόνων της εποχής και των θεολόγων. Τον κατηγόρησαν τότε ως άρετικό και άθεο και τον άνάγκασαν να σιωπήση.

— Άπ' αυτή τη στιγμή άογισε τό μεγάλο μαρτύριο του Κοπερνίκου. Γιατί ήταν βέβαιος ότι είχαν άνακαλύψει μια καινούργια αλήθεια. Πώς όμως θα τολμούσε ν' αντίστασει την Έκκλησία; Άλλά και με ποιά δικαίωμα θα έκρυβε από τους ανθρώπους τη μεγάλη αυτή αλήθεια, και θα την κρατούσε μόνο για τον έαυτό του;

— Ο Κοπερνίκος βασανίστηκε επί τοιάντα έξπ ολόκληρα χρόνια από τις αντίκρουόμενες αυτές σκέψεις. Άλλά, στο τέλος, βρήκε τό θάρρος να δημοσιεύση τό έξάτμο έργο του, στο όποιον έέφετε τους μνημειώδεις νόμους του για την κίνησι των άστρων.

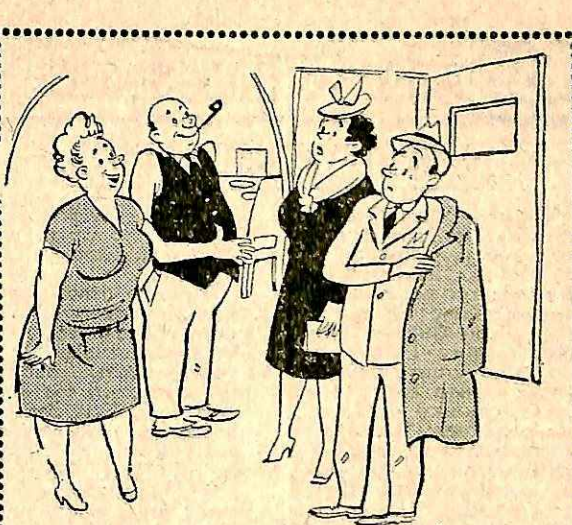
— Η δημοσίευσις αυτού του Βιβλίου προκάλεσε μια άληθή θύελλα εναντίον του σοφού. Πολλοί κληρικοί τον άναθεματίσαν και οι κάτοικοι του Φόρσουενμπουργκ, της πόλεως όπου ό Κοπερνίκος έμενε τότε, περυνώντας έξω από τό σπίτι του, λιθοβολούσαν τά παράθυρά του.

— Οι άδικες αυτές έπιθέσεις τον βύθισαν σε μούρη άπελπίσις. Καί πέθανε τό Μάιο του 1543, μερικούς μήνες μετά τη δημοσίευσι του Βιβλίου του, από μια αιφνίδια καρδιακή προσβολή.

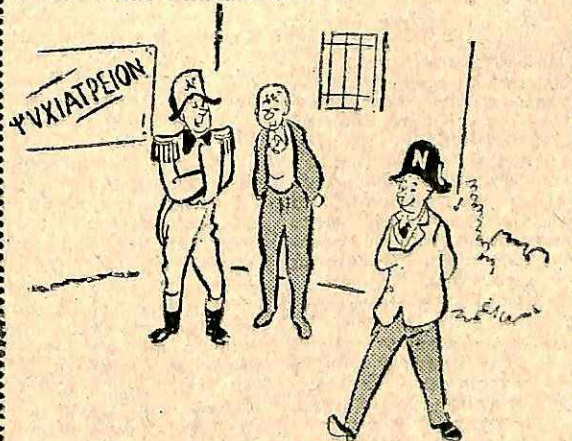
— Ήταν τότε 71 χρονών.

— Λίγον καιρό μετά τό θάνατό του, έφτασε στην υποπόλη της Κρακόβιας μια παπική θούλλα. Ο πάπας Παύλος ό 3ος διεκήρυξε ότι οι θεωρίες του Κοπερνίκου άπατελούσαν μία μεγάλη συμβολή για την επιστήμη και ότι δεν άντιτίθεντο καθόλου στα έκκλησιαστικά δόγματα...

— Η μεταθανάτιος αυτή άναγνώρισις άποκατέστησε τη φήμη του μεγάλου Πολωνού επιστήμονος μεταξύ των συγχρόνων του και άποτελεί τό καλύτερο έγκώμιο για τό έργο του.



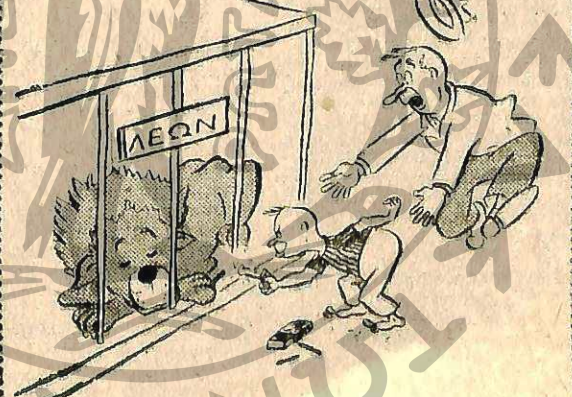
— Γιατί βιάζεσθε να φύγετε, μόλις φάγαμε; Δεν κάθεσθε λίγο άκόμα, ως πού να μεταρπούμε τα άσημένα μας μαχαιροπήρουνα;



— Ο Ναπολέων: Αυτός ό δυστυχισμένος είχε τρελλάς!... Νομίζει ότι είναι... ένώ!...



— Ένα βολικό μικρόφωνο!



<

Μόλις τ' άκουσε αυτό ο
Λιέν - Γιάουν σωριάστηκε λι-
θύθυμος στο πάτωμα γιατί
έν ειψε πη τίποτε τέτοιο
τον πατέρα του. Τον μετέ-
εσαν άμέσως στο δωμάτιό
του όπου έμεινε επί έβδομής
βασιλεί άρωστος. Τό Ι-

BO - ΓΙΕΝ - ΤΣΕΓΚ

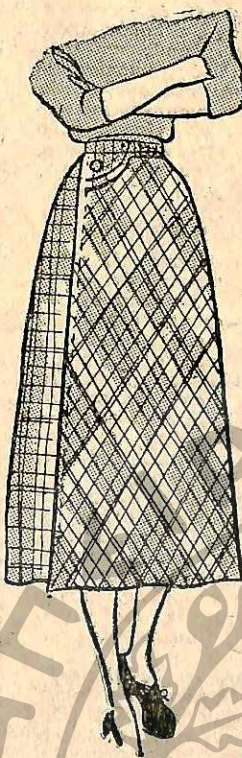
.....

Κοριτσίστικο φορεματάκι από
ύφασμα ριγιέ διαγκονάλ.

Μπλοῦζες
Λίγο ακόμη θὰ φορεθοῦν
τὰ ταγιέρ. Γιατί στὸν τό-
πο μας πὺ κάνει ζέση τὰ τα-
γιέρ καταρροῦνται τὸ καλοκαί-
ρι. Ὅσο λίγο ὁμῶς καὶ ἂν φο-



Ἀποκλήροντες τῆς ζωῆς·
Καίετε τὴν θεοταμίαν ὡς τὰ
χρόνια περὶ ὑμῶν γρηγοροῦντες. Αὐτὸ
τὸ ὡστότου δὲν θὰ ὡς ἐμπόδιον
ὡς νὰ διασχεδάτετε ὅπως καὶ
ὡς κορίται. Ἐπίσης θὰ ὡς ὡς
ὡς τὴν εὐκαιρίαν νὰ καίετε
νέας νινωπίες καὶ νὰ ἐξαί-
ετε [ὡς] τὸ πρῶτον ὡς αἰσθη-
τον. Δὲν ὡς συμβουλευνὲς νὰ ἐ-
ξομολογηθῆτε τὸ μυστικὸν ὡς
ΕΣΜΕΡΑΔΗ



να πλουτί-
στα σας με
τολερό, θα
τήντες οι-
ἐμπριμέ
πού κι' αν
ποικιλία
μεγάλοι

οἱ ῥίγες
 στην κα-
 τουλαστά,
 έξι με δυ-
 με ρίγες,
 μικρές,
 οριζοντι-
 κές, ἄ-
 κα μικρές
 ένες κατὰ

Αντέλα πού
μέρος δι-
ες ρίνες το-
ντιες και
και ο συν-
ε ωραιότα-

Μπλουζες

ἡ κόμη θὰ φορεθοῦν
ἐρ. Γιατὶ στὸν τό-
ϋ κάνει ζέστη τὰ τα-
αργοῦνται τὸ καλοκαί-
λίγο ὅμως καὶ ἂν φο-

Πώς γίνεται Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ τῶν ὑφασμάτων

Τὰ θύματα τοῦ καλεῖδσκοπίου

Πῶς γίνονται τὰ ἀνοήθητα ἀγέδια πού στολίζουν τὰ μεταξωτά ἢ βαμβακερά ὑφάσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ γυναῖκες φτιάχνουν τὰ ἀνοιξιάτικα καὶ τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα τῶν; Καὶ ποῖός εἶνε ἐκεῖνος πού δίνει τὴν ποικιλία τῶν χρωματισμῶν καὶ τῶν διακοσμητικῶν στοιχείων πού ἔχουν οἱ ἀνδρικές γραβάτες;

Κάμετε τὸν κόπο νὰ σταματήσετε ἐμπρὸς στὴ βιτρίνα ἑνὸς καταστήματος πού πωλαεῖ γυναικεία ὑφάσματα, γραβάτες, μαντήλια, μεταξωτά κασ-κόλ κλπ. Χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ μείνετε καταπληκτικὸς ἐμπρὸς στὴν ποικιλία καὶ τοῖς πολυπλοκοῦς συνδυασμοῦς τῶν διαφόρων χρωμάτων καὶ δὲν θὰ δοκιμάσετε μικρότερη ἐκπληξὴ βλέποντας τὰ περίεργα διακοσμητικὰ μοτίβα πού τὰ στολίζουν.

Θὰ φαντάζεσθε ἴσως ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε ἔργον ἐπιδεξιών σχεδιαστῶν, πού δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπινοήσουν διαρκῶς νέους συνδυασμοὺς χρωμάτων καὶ νὰ διακοσμητικὰ μοτίβα.

Ἄλλ' οἱ ἐμπνεύσεις τῶν θὰ ἐξηγτοῦντο πολὺ γρήγορα, ἂν εἶχαν γιὰ μοναδικὸ ὁδηγὸ τὴν φαντασία τῶν.

Εὐτυχῶς ἡ φαντασία τῶν δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ καὶ ἴσως δὲν χρειάζεται καθόλου στὴν προκειμένη περίπτωση. Γιατί ἡ ἐπιστήμη τοὺς ἔχει δώσει μὴ ἕνα ὄργανο, πού εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς προμηθεύῃ συνδυασμοὺς χρωμάτων καὶ σχημάτων ἀπ' ἀπειρον χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ ἐξαντληθῇ ἢ νὰ λιγοστεύῃ ποτὲ αὐτὴ ἡ παρακαταθήκη.

Τὸ ὄργανο αὐτὸ εἶνε τὸ καλεῖδσκοπῖον.

Ἐφευρέτης τοῦ ἦταν ἕνας Ἀγγλος φυσικός καὶ ποιητής, ὁ Δαυῖδ Μπρέστερ. Εἶχε φαντασθῇ ὅτι εἶχαν ἐφευρεθῇ ἕνα εἶδος διασκεδαστικοῦ παιχνιδιού, πού ἐγοῦντε καὶ ἔτερεπε τὸ μάτι. Καί, πραγματικά, τὸ καλεῖδσκοπῖον δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἐγίνετο ἕνα πολὺτιμο βοηθητικὸ μέτρον στὰ χέρια τῶν καλλιτεχνῶν, πού ἀσχολοῦνται μὲ τὴ διακόσμηση ὑφασμάτων, ταπητῶν, χορτῶν ταπετσάρας κλπ. Καὶ συχνότατα ἀποτέλεσε ἕνα αἶνιγμα γιὰ τοὺς ἐπιστήμονας, πού δὲν ὑπόρρεαν νὰ ἐξηγήσουν ποτὲ ποῖός εἶνε ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας τοῦ.

Ἀλλὰ τί εἶνε τὸ καλεῖδσκοπῖον; Τὸ ὄργανο αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σωλῆνα, πού ἔχει στὸ ἐσωτερικὸ του δύο ἐπίπεδα κάτοπτρα, τὰ ὁποῖα συγκλίνουν τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο, σχηματίζοντα μιά γωνία τριάντα μοιρῶν. (Τὰ δύο αὐτὰ κάτοπτρα μπορεῖ νὰ εἶνε δύο ἀπλά γυαλιά, μαυρισμένα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος σὲ τρόπο πού ν' ἀντανάκλουν τίς εἰκόνας).

Ἡ μιά ἀκρὸς τοῦ σωλῆνος φράσσεται ἀπὸ ἕνα κομμάτι καρτόνι, πού ἔχει στὸ κέντρον μιά μικρὴ ὀπή. Στὴν ἄλλη ἀκρὴ ὑπάρχει ἕνας δίσκος ἀπὸ διαφανὲς γυαλὶ καὶ ἔπειτα, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἕνας δεύτερος δίσκος ἀπὸ γυαλὶ ἐπίσης, ἀλλὰ θολό.

Μεταξὺ τῶν δύο δίσκων τοποθετεῖται τὸ «φορτίον», δηλαδὴ, ποικίλο-χρῶμα λεπτὰ συντριμμάτια γυαλίων καὶ ἄλλα διάφορα διαφανῆ καὶ ἐγχρώμα μικροσκοπικὰ ἀντικείμενα. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ μετακινοῦνται ἐλεύθερα σὲ κάθε στροφὴ τοῦ σωλῆνος.

Αὐτὸ εἶνε στὸ σύνολό του τὸ καλεῖδσκοπῖον.

Τὶ συμβαίνει τώρα ὅταν βάλουμε τὸ μάτι μας στὴ μικρὴ ὀπή πού βρίσκεται στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα τοῦ σωλῆνος. Δὲν βλέπουμε μόνο τὸ

ποικίλομορφο ἄθροισμα τῶν μικρῶν κοκκίων πού βρ σκονταί στο μεταξὺ τῶν γυαλίνων δίσκων, τοῦ διαφανοῦς καὶ τοῦ θολοῦ, ἀλλὰ καὶ τίς εἰκόνας πού σχηματίζονται μέσα στὰ κάτοπτρα. Οἱ εἰκόνας αὐτὲς δὲν ἀφελονται μάλιστα σὲ ἀπλὴ ἀντανάκλασι ἀλλὰ σὲ διπλῇ, γιατί οἱ ἀκτίνες τοῦ ἑνὸς κατόπτρου ἀντανάκλονται πάλιν στὸ ἄλλο καὶ ἀπὸ κεῖ ἀντανάκλονται γιὰ δεύτερη φορὰ πάλιν στὸ μάτι μας.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ σχηματίζονται μπροστὰ μας ἀνοήθητες εἰκόνας, πού ἔχουν μιά ἀνεξάντλητη ποικιλία. Γιατί, σὲ κάθε στροφὴ τοῦ σωλῆνος, ἡ εἰκὼν πού ἔχομε μπροστὰ μας μεταβάλλεται τόσον ὅς πρὸς τὸ σχῆμα ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὸ χρωματισμό.

Θὰ μπορούσαμε, τροποποιώντας τίς συνθήκες φωτισμοῦ καὶ μετακινώντας τὸ σωλῆνα τοῦ καλεῖδσκοπίου νὰ βλέπουμε μέσα σ' αὐτὸν μιά διαφορετικὴ εἰκὼνα τὴν κάθε φορὰ κι' αὐτὸ ἐπὶ χροῖα, ἐπὶ αἰῶνες, ἐπὶ χιλιοετηρίδες...

Γιατί τὸ καλεῖδσκοπῖον εἶνε μιά ἀνεξάντλητη πηγὴ χρωματισμῶν καὶ σχεδίων.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ μᾶς ἐξηγήσουν πῶς σχηματίζονται ὅλες αὐτὲς οἱ εἰκόνας, ὅπως ἄλλωστε, δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν μὴ ποῖο τρόπο σχηματίζεται ἡ εἰκὼν μας μέσα σ' ἕνα κάτοπτρο.

Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει, ὅμως, τὸ καλεῖδσκοπῖον νὰ εἶνε ἕνα πολὺτιμο ὄργανο γιὰ τοὺς ζωγράφους πού ἀναζητοῦν νέες ποικιλίαι χρωμάτων καὶ σχημάτων καὶ γιὰ τοὺς σχεδιαστὰς τῶν ὑφαντουργικῶν βιομηχανιῶν, πού δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ν' ἀντιγράψουν τίς εἰκόνας πού βλέπουν μπροστὰ τῶν.

☉☉

Ἡ πατάτα δὲν παχύνει

Τὰ τελευταῖα πειράματα τῶν Ἀγγλῶν βιολόγων ἀπέδειξαν ὅτι ἡ πατάτα δὲν παχύνει, ἀντίθετα μὲ τὴν ἀντίληψιν πού ἐπικρατεῖ. Γιατί εἶνε ἐξαιρετικὰ ὑδαρὴς τροφή. Πραγματικά, περιέχει 75 % νερὸ καὶ μόλις 10-25 % ἄμυλον. Ἀλλωστε, μιά πατάτα μετρ οὐ μεγέθους μολὶς ἀναπτύσσεται 100 θερμίδες, δηλαδὴ λιγώτερο ἀπὸ ὅ,τι μιά συνηθισμένη φέτα ψωμί καὶ τέσσερες φορές λιγώτερο ἀπὸ ὅ,τι μιά ἴση ποσότης ζυμαρικοῦ.

Ἡ πατάτα εἶνε ὁμῶς ἐξαιρετικὰ θρεπτικὴ τροφή (ἀποδείξει ὅτι οἱ Ἰρλανδοὶ πού τρέφονται ἀποκλειστικά σχεδὸν μὲ πατάτες εἶνε υγιέστατοι καὶ πολὺ γεροδεμένοι), χωρὶς στὸ γεγονός ὅτι τὰ μεταλλικά ἀλάτια πού περιέχει βρίσκονται σὲ μορφή πού εἶνε πολὺ ἀφομοιώσιμη ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας.

Ἡ πατάτα περιέχει μεγάλη ἀνάλογια βιταμινῶν Β, κάπως λιγώτερες βιταμίνες Α καὶ κομποφασθίνην. Περιέχει, ἐξ ἄλλου, ὁ δὲν ἐξαιρετικὰ ἀφομοιώσιμο ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας φώσφορο, νάτριο, κάλιο, ἀσβέστιον, μαγνήσιον καὶ μικρὴ ποσότητα χαλκοῦ πού εἶνε πρῶτης τάξεως αἰμοποιητικὸ στοιχεῖο. Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα συντελοῦν στὴ διατήρησι τῆς ἀλκαλικότητος τοῦ αἵματος, πού εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους παράγοντας τῆς υγείας ἑνὸς ἀτόμου. Ἀντίθετα, τὸ ψωμί, πού εἶνε πλούσιο σὲ φωσφορικὸ ὀξύ μειώνει τὸν βαθμὸ ἀλκαλικότητος τοῦ αἵματος καὶ καταστρέφει τὴν ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ.

Οἱ Ἀγγλοὶ βιολόγοι παρατηροῦν, λοιπόν, ὅτι ἡ πατάτα τρέφει χωρὶς νὰ παχύνῃ. Ἐκεῖνο πού τὴν κάνει νὰ προσθέτῃ πάχος στὸν ὀργανισμό εἶνε ὁ τρόπος τῆς παρασκευῆς τῆς. Γιατί τὴν τρώμε συνήθως σαλάτα ἢ τηγανιτὴ. Καὶ στίς δύο περιπτώσεις — ἰδίως στὴ δεύτερη — ἡ πατάτα εισάγεται στὸν ὀργανισμό μας μαζί μὲ ἄφθονες λιπαρὲς οὐσες καὶ γι' αὐτὸ συντελεῖ στὴν προσθήκη πάχους.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ μὲ τὴ μαύρη βαλίτσα

Ἀπεπειράθη νὰ ληστεύῃ μιά Τράπεζα

Ἐνα πρῶτὸ τοῦ περασμένου μηνός, ὁ πόλιςμαν Κόλεμαν περιπολοῦσε σ' ἕνα δρόμο τῆς πόλεως Μπίρμιγχαμ, στὴν Ἀλαμάνια τῶν Ἦνω. Πολίτευας. Καὶ συλλογίζονταν ὅτι εἶχε καὶ καλὰ πού εἶχε ἐγκαταλείψει ἀπὸ γρόνια τῆ σκληρῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, γιὰ νὰ γίνῃ ἀστυνομικός καὶ νὰ ἐργάζεται στὸ ὑπαίθριο, στὸ φῶς καὶ στὸν καθαρὸ ἀέρα...

Ἐξαφνὰ, κάποιος τὸν πλησίασε τοέχοντας καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἐλάτε γρήγορα! Κάτι συμβαίνει στὴν Τράπεζα!

Ὁ Κόλεμαν διευθύνθηκε πρὸς τὴν Τράπεζα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τρέξῃ. Ἡ πείρα του τὸν εἶχε διδάξῃ νὰ μὴν τρέχῃ σὲ τέτοιες περιπτώσεις, γιατί υπορούσε νὰ τοῦ χροιάζονταν ὅλες οἱ δυνάμεις του ὅταν θά-φτανε ἐπὶ τόπου...

Ὅταν μπῆκε στὴν Τράπεζα, εἶδε πελάτες καὶ ὑπαλλήλους νὰ στέκονται ἀκίνητοι σὰν ἀπολιθωμένοι, μὲ τὸν τρόπο ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό τους. Ὅλοι κύτταζαν μὲ νοσηλῶμένα μάτια ἕναν ἀνθρωπάκο, πού στέκοταν ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ.

Ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἦταν κατάχλωμος. Στὸ ἀριστερὸ γέρι του κρατοῦσε μιά μύσση βαλίτσα καὶ στὸ δεξιὸ ἕνα ηλεκτρικὸ διακόπτη συνδεδεμένο μ' ἕνα σύρμα μὲ τὴ βαλίτσα. Ἡ βαλίτσα ἦταν ἰσορροπιτὴ καὶ περιείχε 10 φουσίνγια δυναμιτίδος!

Ὁ Κόλεμαν δὲν εἶχε προλάβῃ ν' ἀκούσῃ τὸν ἀνθρωπο ἐκεῖνο νὰ ζητᾷ 250.000 δολάρια ἀπ' τὸν διευθυντὴ τῆς Τράπεζας. Δὲν ἤξερε ὅτι ἦταν κάποιος Ἀλμπέρτ Ντιούρετ, ἐπιχειρηματίας ἀπ' τὸ Νάσβιλ, πού εἶχε χάσει ὅλα του τὰ νοήματα κι' εἶχε πάρει μιά ἀπελπισμένη ἀπόφασι: νὰ ληστεύῃ τὴν Τράπεζα τοῦ Μπίρμιγχαμ, ἢ νὰ τὴν πνέσῃ στὸν ἀέρα καὶ νὰ σκοτωθῇ κι' αὐτός!... Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ διευθυντοῦ ἦταν ἀρνητικὴ, γιατί ὁ Ντιούρετ πρόσφερε μὲ βραχνή φωνή:

— Πολὺ καλά! Ἀφοῦ ἀρνεῖσθε, θὰ δώλῃ φωτιὰ στὴ δυναμιτίδα!

Ὁ Κόλεμαν ἔκανε νὰ τραβήξῃ τὸ ρεβόλβερ του. Πρόσπεξε ὅμως ἀμέσως ὅτι πάλιν ἀπ' τὴν δυναμιτίδα διασκότων ἕνα μπουκάλι μὲ 1 κιλὸ νιτρογλυκερίνη! Ἀν πυροδολοῦσε, ἡ βαλίτσα θάβλαψε ἀπ' τὸ γέρι τοῦ Ντιούρετ κι' αὐτὸ θὰ προκαλοῦσε τὴν ἐκρηκτὴ τῆς νιτρογλυκερίνης!...

— Μὴν ἐπιχειρήσῃτε νὰ μὲ σταματήσετε! πρόσφερε ἐκεῖνος.

Ἄλλ' ὁ Κόλεμαν προχωροῦσε κι' ὅλας πρὸς τὸ μέρος του, ἀδίστακτα. Μὲ τὰ μάτια του κορφωμένα στὴ μορφα βαλίτσα. Σὰν πρῶν ἀνθρώπωνος, ἤξερε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ποῖα καταστροφὴ θὰ ἐφανε ἡ ἐκρηκτὴ. Ἀλλὰ τὰ ἐπαίξε βλαβὰ γιὰ ὅλα!...

— Μὴν πλησιάζετε! φώναξε ὁ ἄλλος, μὲ φωνὴ πού-τρεμε ἀπὸ φόβο.

Καί, μὲ μιά ἐξανκὴ κίνησι, πῆρε τὸ διακόπτη... Ἀλλὰ δὲν συνέβη τίποτε! Ὁ Ντιούρετ ξαναπῆσε σὰν τρελλὸς τὸ διακόπτη, δίχως ἀποτέλεσμα καὶ πάλιν!

Ὁ πόλιςμαν, πού εἶχε φθάσει πιά κοντὰ του, τοῦ πῆρε προσεκτικὰ ἀπ' τὰ χέρια τὴ βαλίτσα. Μισοπε-θαμένος ἐκεῖνος, δὲν ἦταν πιά σὲ θέσι νὰ φέσῃ ἀντί-στασι...

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔσπευδαν νὰ τὸν συλλάβουν, ὁ Κόλεμαν βγῆκε ἀπ' τὴν Τράπεζα, κρατώντας τὴ βαλίτσα. Ἀν ὁ διακόπτης εἶχε θέσι σὲ λειτουργία, κά-ποιο ὠρολογιακὸ μηχανισμό; Ἀν ἡ βαλίτσα ἔσκαζε, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ;...

Ἀσπιδώνας τὸν κίνδυνον, ὁ Κόλεμαν τραβήξε πρὸς τὴν ἀστυνομία. Ἀν ἔσκαζε ἐκεῖ μέσα τὸ σατανικὸ μηχανήμα, δὲν θὰ προκαλοῦσε τουλάχιστον θύματα μετὰ τοῦ πλήθους.

Εὐτυχῶς, ἡ βαλίτσα δὲν ἔσκαζε. Ὅταν ὁ Κόλε-μαν κι' ὁ διευθυντὴς του ἐξέτασαν τὸ περιεχόμενον τῆς, δόθηκαν μιά συσκευὴ πυροδοτήσεως, ὅχι ὅμως ὠρολογιακὸ μηχανισμό. Πῶς λοιπόν δὲν εἶχαν ἔκκα-γῃ, μὲ τὴν πίεσι τοῦ διακόπτου;

Τὸ πράγμα μένει ἀνεξήγητον. Ἄλλοι πιστεύουν ὅ-τι τὰ σύματα ἦσαν φθορὰ καὶ ἔπαθαν βραχυκύ-κλωμα, ἄλλοι ὅτι ὁ Ντιούρετ εἶχε δοκιμάσει προπ-νομένης τῆ συσκευῇ τὸν τόσεσ φορές, ὥστε εἶχε ἐ-ξαντληθῇ πιά ἡ ηλεκτρικὴ στήλη... Ὁ Κόλεμαν δ-μῶς πιστεύει ἀκλόνητα ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε ἕνα θαῦμα!

ἢ νῶ εἶνε σχετικῶς ἐλά-γιστοι στὸν κόσμον οἱ «εὐσφοροῖτοι». οἱ ἀντινοὶ δηλαδὴ ἀνθρώποι πού συν-δυάζουν τὰ σωματικὰ γνω-ρίσματα καὶ τῶν δύο φύ-λων ἀσθονοῦν ἀπεναντίας οἱ «θηλυποεῖς» ἀντὶς καὶ οἱ γυναικες πού «ἀν-δροφονοῦν». Καὶ οἱ ἐν-καὶ οἱ δὲ παρουσιάζουν ἀ-νωμαλίες ὅχι μόνο ψυχί-κες ἀλλὰ καὶ σωματικές (π. γ. γονιτὸ φωνῇ καὶ τοῖνες στὸ πόσῳ πρὸς οἱ γυναικες, ἡ ἀνεπτυγμένο στήθος καὶ γοφούς οἱ ἀνδρες). Ἄλ-λοτε οἱ ἀνωμαλίες αὐτὲς εἶνε πιὸ ἐκδηλές κι' ἄλλοτε μικρότερες. Μπορεῖ δὲ στὸ διάστημα τῆς ζωῆς, νὰ λείψουν τελείως καὶ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ κανονικὴ ἰσορροπία τοῦ φύλου.

Αὐτὸ συμβαίνει συχνότατα στὰ ζῶα. Παπανάλοι π. γ. πού ἐβρωροῦντο ἐπὶ πολλὰ νοσήα ἀσθενικοὶ γέννησαν κατόπιν ἀνὰ. Τὸ 18ο αἰῶνα, στὸ Μπᾶλ τῆς Ἑλβετίας συνέβη τὸ ἴδιο μὲ ἕναν περὶ φανὸ πετεινὸ! Οἱ πορληπτικοὶ γονοκοὶ σκανδαλίσθη-καν, συνέλαβαν τὸ πούλειο καὶ τὸ δικαστὴν μὲ τὴν κατηγορία τῆς υναείας καὶ τὸ καταδίκασαν νὰ καὶ ζωταῖο.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο μπορεῖ νὰ συμβῇ: Μιά κόττα, ἀφοῦ γέννησε σὺνὰ ἐπὶ νοσήα, ἀπόκτησε ἑαφικὰ ἕνα μεγалоποεῖς, λειοὶ κι' ἀοῖσις νὰ λαλῇ σὰν πετεινός.

Ἐξ ἄλλου σ' ἕνα σύμπλεγμα γη-λιῶν τοῦ Εἰσπνικοῦ ἀσθονοῦν οἱ ἐο-υαφοροῖτοι γοῖροι. Τους ἀνατρεφουν σκοπιμῶς οἱ ἰσθγενεῖς γιατί σύμ-φωνα μὲ τὰ ἐθίμα τους πρέπει νὰ θυσιάζεται ἕνας τέτοιος γοῖρος σὲ κάθε ἐπίσημη τελετὴ τους.

Ἡ βιολογία μᾶς ἐξηνεῖ σήμερὰ πού ἀφελονται αὐτὲς οἱ ἀνωμαλίες. Οἱ ἀδένες τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῶων παρᾶνουν ὡσιμῶς γνικῆς οὔσις τίς «δουόνες» πού ἔχουν σ' ἐλαγίστη ποσότητι. Βαθυτάτη ἐπί-δοσι στὴν ψυχολογία καὶ στὴν σω-ματικὴ διαμόρφωσι. Ἡ πρώτη δοῦ-νη ἀνακαλύφθηκε τὸ 1929 ὅμως σὲ οὔσα ἐγκύου γυναικὸς κι' ονομάσθη-κε «έστρον» Τὸ 1935 οἱ ἐπιστή-μονες ὑπόρρεσαν νὰ ἐξανάνουν ἀπ' τίς ὠοθήκες θηλυκῶν ζῶων τὴν «έ-στροδιόλη» γαστροκτομικὴ καὶ βα-σικὴ γυναικεῖα δοῦνη. Ἐπίσης, ἀπ' τίς οὐλές πού ἀνοῖουν στὴν ὠ-οθήκη τὰ ὠοῖα πού ἐκκαλοῦν κάθε μῆνα, ἐξήγαγον ἄλλη δοῦνη τὴν «προγεστρον». Τέλος κατώρρεσαν νὰ ἐξανάνουν ἀπὸ ἀσε-νικοῦ γυναικῶν ἀδένες τὴν «τεστροστρον», ἀσθενικὴ δοῦνη.

Ἀνοτότα παρᾶσκευάσθηκαν τεγνῆτες δοῦνες, διαφορετικῆς γνικῆς συνθέσεως ἀπ' τίς φυσικῆς, ἀλλὰ πολὺ ἰσχυρότερες.

Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῇ ἀκόμη ὁ μηχανισμὸς παρα-γῶγῆς δοῦνων στὸν ὀργανισμό. Πάντως φαίνεται ὅτι, δὲν ἀ-γίγει ἀπ' τοὺς γυναικῶν ἀδένες ἀλλὰ ἀπ' τοὺς ἐπινεφροῖδους ἡ ἀπ' τὸν πιτυοειδῆ. Ἐγεί παρατηρηθῇ, σὲ κοροῖσια 18-30 ἐτῶν, ὅτι μιά ὑπερτροφία τῶν ἐπινεφροιδίων ἀδένων κάνει νὰ συ-τωῶνουν τοῖνες στὸ πρόσωπό τους καὶ νὰ γονταῖν ἡ φωνή τους. Τὰ συμπτώματα δὲ αὐτὰ ἐξα-φανίζονται ἂν ἀφορεθῇ μὲ ἐν-γνιοσι ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἐπινεφροῖδους.

Ἡ ἀσθενικὴ κι' ἡ θηλυκὴ δο-μὴν παρουσιάζουν ἐλαγίστη δι-σφορὰ στὴ γνικὴ τους σύνθε-σι. Κι' ὅμως ἡ διαφορὰ αὐτὴ εἶνε ἀοκτὴ γιὰ νὰ καθορίσῃ τὸ φύλον. Ἐγεί ἀποδεικνύθῃ ἐπίσης ὅτι ἡ μιά δοῦνη ὑπορεῖ νὰ μεταβληθῇ στὴν ἄλλη, μὲσα στὸν ὀργανισμό. Πράγματι, ἔ-πειτα ἀ- ἐνέσεις ἀσθενικῆς δοῦνης σὲ αὐτοὺς αὐτῶν συν-γόνους κι' ἡ θηλυκὴ δοῦνη μὲσα στὸν ὀργανισμό τους

Γιατὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τόσο οἱ ἀντὶς ὅσο κι' οἱ γυναικες ἔχουν μὲσα στὸ σώ-μα τους καὶ τὰ δύο εἶδη δο-μῶν. Μόνον πού στὸν ἀντὶς οἱ θηλυκῆς δοῦνες εἶνε ἐλαγί-στες, ὅπως καὶ στὴ γυναικα οἱ ἀσθενικῆς.

Ὅταν λοιπόν, ἀπὸ κάποιο ἀνωμαλία τῶν ἀδένων αὐξάν-ετῃ ἡ ἐλαγίστη αὐτὴ ποσότης ἐτεροφύλης δοῦνης, οἱ γυναι-κες ἀποκτοῦν ἀνδρική γαστροκ-τομικὰ καὶ ψυχολογία κι' οἱ



Οἱ ἀνωμαλίες τῶν ἀδένων καὶ ἡ σωματικὴ διαμόρφωσις

πού δὲν συμβαίνει πάντοτε — καὶ ἡ ἐπίδοσις τότε τῆς ἀρε-πικῆς δομῆς νὰ γοντοῦν τὴ φωνή τῆς καὶ νὰ καὶν τοιχωτὸ τὸ πρόσωπό τῆς.

Ἐγεί παρατηρηθῇ ὅτι ἡ θηλυκὴ δοῦνη φέρεται ἰσχυρὰ ἀπο-τελέσματα στὸν ἐγκέφαλο. Ἐνας γιαντὸς ἔκαμε τὸ ἐξῆς γασ-τροκτομικὸ πείραμα: Εἶνε γυνάσει θηλυκοῦ ἀσπρους ποτικῶς νὰ τοέχουν σ' ἕνα ἔλινον «διάδομον», ὑψοῦς 6 μέτρων. Τὰ ζῶα ἐκτελοῦσαν πάντοτε τὴ διαδομὴ αὐτὴ στὸ ἴδιο γονικὸ διάστη-μα. Ὅταν ὅμως ὁ γιαντὸς τοὺς ἔκαμε ἐνεσι θηλυκῆς δοῦνης μετὰ 6 ὥρες ὁ γονός τῆς διαδομῆς διπλασιάσθηκε γιατί μὲ τὴν ἐπίδοσι τῆς δοῦνης τὸ μυαλὸ τῶν ζῶων λειτουργοῦσε γασ-τροκτομικῶς.

Σὲ ποτικία ἐπίσης δοκιμάσθηκαν τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς δοῦνης, πού θεωρεῖται στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν υποκτικὴ στοονή. Ἀν βάλουμε ἕνα ἀσθενικὸ ποτικὸ στὸ ἴδιο κλουβὶ μὲ μερικὰ ποτικία, αὐτὸς τὰ κυ-νηγᾷ — ἔστω κι' ἂν εἶνε δικά του παιδιὰ — τὰ κακομεταχειρίζεται καὶ τὰ τῶναι πολλὰ φορές. Ἀν ὅμως τοῦ κάνουμε ἐνεσι μὲ τὴν δοῦνη αὐ-τὴ, ἀοῖζει νὰ φτιάχνῃ φωνὰ γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὰ ποτικία!

Ὁ πείραμας Ἀμερικανὸς φυσιο-λόγος καθηγητῆς Χάσινκε φονεῖ ὅτι οἱ ἀντὶς πού ἀγαποῦν τοὺς συνα-θρώπους τῶν, οἱ διαγνικτοὶ καὶ κα-λόκαδοι τύποι, ἔχουν μὲσα στὸν ὀργανισμό τους μεγалоεῖτεση ποσότη-τα αὐτῆς τῆς δοῦνης. Προσθέτει δὲ ὅτι ἂν ὑποοῦσαμε νὰ κάνουμε ἐνεσι τέτοιαν δοῦνην στοὺς σκλη-ροὺς καὶ βίαιους ἀνθρώπους πού ἐ-πιτίπτουν τὴν κατάρτισι καὶ τὴν ἀ-πολυτογία, θὰ ὑποοῦσαμε πιθα-νάτως νὰ σταματήσουμε ὀριστικὰ τοὺς πολέμους!

Δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐτοπία τὸ τελευταῖο αὐτό, ἡ μεγάλῃ αὐτὴ ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητος. Μὲ τίς σμεινῆρες προ-όδους τῆς ἐπιστήμης καὶ μὲ τίς ἐπιστημονικῆς κατακτήσεις τῆς αἰοῖν θὰ ἐπιτευθῇ ἀσφαλῶς καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα μῖα ἡμέρα.

Οἱ ἀσθνοὶ κρατῶν τοῦ ὀλεθροῦ τύπου τοῦ Χίτλερ θὰ λεί-ψουν. Δὲν θὰ βλέπῃ ἕνας λαὸς τὸν γείτονά του ὡς ἐχθρό, πα-ρασχυρῶμενος ἀπὸ φιλοδοξία καὶ ἀνισορροῦς ἡνέτας. Κι' ἔτσι ἡ ποθητὴ εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τέλους, ὀριστικὰ ἐπὶ τοῦ δυ-στηνισμοῦ πλανήτου μας.

Κι' ὅλ' αὐτὰ μόνο μὲ λίγη δοῦνη...

Α. ΚΟΥΛΕ-Υ

☉☉

Τεχνητὰ πολύτιμα πετράδια

Οἱ σκληρῆς πολύτιμες πε-τρες, ὅπως τὸ ζαφείρι καὶ τὸ ρουμπίνι, ἀποτελοῦν ἰδεώδες υλικὸ γιὰ τὴν ἐλαττωσι τῆς τριβῆς τῶν ἀξόνων τῶν λεπτῶν μηχανισμῶν (ρολωνιῶν κλπ.). Ἀλλὰ κοστίζουν ἀκριδᾶ. Γι' αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες ἀναζητῶ-σαν ἕνα τρόπο συνθετικῆς παραγωγῆς τῶν. Ἀνέκουν μὲ φλόγα ἐκθύνοντο ἕνα εἶδος κα-θαρῆς ἀνθράκῃ καὶ ἀερίαν ἐπείτα πάλιν σὲ μιά ψυχρὴ ἐ-πίφανεια τῆς ὑψημῆς μᾶς, γιὰ νὰ κρυσταλλωθῇ. Ἐτοί παρ-άγονται τεχνητὰ πολύτιμα πε-τράδια πού δὲν εἶνε «ἀπομι-μήσεις» ἀλλὰ ἀληθινὰ ρουμπίνια ἢ ζαφείρια, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι περιέχουν μι-κροσκοπικῆς φυσικῆς ἀε-ρος.



Ρ. Ε. Ἀλήκη: Νὰ προσπα-
θήσετε νὰ κατανηκίσετε τὴ
θείλια σας. Ἄν δὲν τὸ ἐπιτύ-
χετε αὐτὸ εἶναι προτιμώτερο νὰ
στασιάζεστε. Συγχρόνως ὅμως
νὰ βεβαιώητε ἂν ὁ φίλος σας
σας ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ ἂν
ἔχη καλοὺς σκοποὺς γιὰ σᾶς.
Δύο ἑφεδρικοὺς φαντά-
ρουν: Ἀδίκειτε τὸ περιοδικό
αὐτὰ πού γράφετε. Ἐχεῖ καὶ

Καίτην Κ.Β.: Χρειάζονται γενναίες αποφάσεις. Πέστε το μουσικό σας στο μπαμπά σας κι' αυτός που ενδιαφέρεται ασφαλώς γιά σας και σας αγα-

ΟΛΑ ΠΑΜΦΘΗΝΑ	
Κάτσης γυναίκες Μεταξ. Α'	6.000
Κάτσης Ναιών Νο 51	35.000
Κάτσης Λιγές Α'	4.000
Κορινθίων Δ'	6.000
Κορινθίων Ζερσού	8.500
Κορινθίων Σατινέ Κλός	18.000
Κυλάτες μεταξένες Α'	5.000
Κυλάτες Μακό Α'	2.000
Κακαοράς	3.500
Πλουσίαι συλλογές ανδρών Κάτσων, Φανελλών, Υποκαμίων Σσαυνών, Μαυθελίων.	
Ζερσού ελαττωματικά εις το ήμισυ της αξίας και πολλά είδη παμφθηνά.	
ΑΠΟΘΗΚΗ	
Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ	
Κολοκοτρώνη 52	

Σμαράγδαν Ἐλευθε-
ριάδην: Σας συγκίνησε ἡ πε-
ρίπτωσης τῆς Α.Β. καὶ προτεί-
νετε μὴ λύσι: Ν' ἀπομακρυν-
θῇ ἡ Α.Β. ἀπὸ τοῦ σπιτί, χωρὶς
νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ μικροῦλα ἡ

Μ. Πάγον: Μυστήριο η γυναίκα! Τι να σάς πούμε κι εμείς; Δεν πρέπει ν' απορητέ και να ρωτάτε τι καταλάβαινε από άναψη ή μικρούλα. Δυστυχώς τα κορίτσια σήμερα ξέρουν πολλά. Η δειμνιστος γιατρός γυναικολόγος Κατσί-

«Μπορούν χωρίς έλπι-
δες - Κ.Α.Τ. - 8α: Πολύ
σάρης ή έπιτολή: Τι έ-
νοείτε; Ποιό είναι το όνει-
ρο; θέλετε να ικανοποιή-
σει το όποιο αντίδρου ή υ-
νείας σας; Αδυνατώ δύστυχ-
τα να μαντέψω τι έχετε να να πώ-
τε»

Δυό φίλους Β.Χ. 81
Μεθιτικοί έρωτες. Αυτό έ-
λο. Οι νεαρές μαθητρίες π-
ζουν απλούς, κατατά-
λοιπόν τα μαθητριά σας κ

Ἐπαρχιώτην 3. Δ.Δ.Δ.
Εἶνε νὰ ρωτᾷτε; Ἐφ' ὅσον τὴν
φέρατε σ' αὐτὴν τὴν κατάστα-
σι, βεβαίως βεβαιότατα πρέ-

«Φοιτητὴν μαθηματι-
κῶν Σ.Γ.». Θεσσαλονίκην: Ἐ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κωνσταντίνου Βαδελουχίου, δόξας Σπαστού 2 Νίκαιας, Πειραιεύς: 'Η περίπτωση σας μετ' ευγνωμοσύνης ιδιαιτέρως θα κάνω ό,τι μπορώ για σας. Όποιο άπονεμα βρεθίη στην Αθήνα, περάστε από το σπίτι μου.

Μαρίνου Δ. Καρ. Βέλλου Κορινθίας: 'Η απάντησις στην «Πανεμένην Όρφυνήν» του φύλλου 485 δέν ήτανε δική μου.



Η Αμερικανική σχεδίαστρια Τζέλι Παρκ απ' την Καλλιφόρνια, ένευσε στην τελευταία του μεσοφύκη αυτό, που είναι κατασκευασμένο από μαύρη διαφανή «υπερκίτσα». Στο κάτω μέρος του μεσοφύκη που έδεξε απ' το φουτσάνι, κεντρίεται με κλωστή χτυπητού χρυσέτος, ο αριθμός τηλεφώνου της διοικητικής του! Έτσι, η γυναικία που το φοράει, παίρνει αρκετά τηλεφωνήματα απ' τους θαυματούχους της.



Το δώδεκο έγκλημα της ΣΟΦΙΑΣ ΝΤΩΣ

Η άγκυραμένη ενός βασιλικού πρίγκιπος

Μια τυχαία συμπτωσις είχε φέρει το άνομιότατο έγκλημα Βασιλιάς του έτους 1817 τη Σοφία Ντώ στο πλευρό του δούκα ντε Μπουμπόν. Τελειούτου άπαύου των πριγκίπων του Κοντέ.

Η συνάντησις τους έγινε στο μέγαρο του λόρδου Μάλντεν, προσφυγικού φίλου του πριγκίπου της Ουαλλίας, που ανέθηκε άνότατος στον άγγλικό θρόνο, με το όνομα Γεώργιος 4ος.

Ο δούξ ντε Μπουμπόν έφερε ένα από τα μεγαλύτερα όνοματα της Ευρώπης και ήταν τότε 61 χρόνων. Η Σοφία Ντώ ήταν μόλις 22 και είχε βνή «άπο τη λάσπη του δρόμου», κατά την έκφρασι ενός συγγενούς ιστορικού.

Είχε γεννηθή στη νήσο Ράϊτ και ήταν κόρη ενός φτωχού πατέρα. Άλλ' είχε το χάρισμα ότι ήταν πολύ όμορφη. Κι' αφού βεβαιώθηκε για τη δύναμι των θελημάτων την μεταξ των νέων του νησιού της, έφυγε σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων, από το πατρικό σπίτι και πήγε στο Λονδίνο, όπου δεν άργησε να εξασφαλίση μια ξεχωριστή θέση μεταξύ των νυναικών του ηυκόσμου.

Εκείνο το βράδυ, ο δούξ ντε Μπουμπόν είχε φάγει σιωπηλώς χωρίς να προσέξω καθόλου σκεδόν τη νοητευτική νέα που ο λόρδος Μάλντεν είχε βάλει στο πλευσό του.

Άλλά, την ώρα του «πόντος», καθώς σήκωνε το κύπελλό του, τα μάτια του έπεσαν ξαφνικά, πάνω στη Σοφία. Η νέα χαμογέλασε. Ο νησιώτης δούξ άναστατάθηκε τότε, πέρασε το γέρι του στη μέση της κι' έφερε το κύπελλο με το μεθυστικό ποτό στα γέλη του.

— Πίνω στην υμορφιά σας δεσποινίς! είπε.

— Κι' εγώ πίνω στην ευτυχία της. Ψηλότης σας, άπάντης η Σοφία, φέροντας κι' αυτή το κύπελλο στα γέλη της.

Ο δούξ χαμογέλασε. — Στην ευτυχία μου; είπε. — Αν θέλετε να πραγματοποιηθή η ευχή σας, θα πρέπει να συνογασθώτε λίγο, γι' αυτή την ευτυχία. — Η Σοφία κατέβασε τα μάτια.

— Η ζωή μου σας άνηκει, Ψηλότης, είπε. — Αν, φυσικά, έχω κάποια αξία για σας. —

— Θα προτιμούσα να μου προσφέρατε την καρδιά σας, άπάντης ο δούξ. Άλλά στην ηλικία μου δέχεται κανείς ό,τι του προσφέρουν.

— Παραγνωρίσατε τα λόγια μου, είπεν η Σοφία. Προσφέροντάς σας τη ζωή μου, δεν σκέφθηκα να ξεχωρίσω την καρδιά μου από την προσφορά μου. —

Ο δούξ την έσφιξε στην άγκυλιά του.

— Είσατε, πολύ καλή, άπάντης. Άλλά μην πείτε τίποτε άλλο. Άς άσπασουμε το γόνο, να μιλήσω. —

Ετσι άρχισε το είδυλλίο τους.

Η Σοφία, γοητευμένη και προήφανη για την κατάρτησή της, είχαν άφοσώθ με όλη της την ψυχή στον πριγκίπο. Ο δούξ ντε Μπουμπόν, από τ' άλλο μέρος, της είχαν εξασφαλίση μια ζωή πριγκιπίσσης και δεν έκρυβε από κανένα το ενδιαφέρον και την αγάπη του γι' αυτήν.

Άλλ' ο εξάδελφός του, ο βασιλιάς Λουδοβίκος 18ος, που έστειλε κάθε τόσο άπεγνωσμένες προσκλήσεις να έπιστρέψη στο Παρίσι. Η άπιστοσύνη των βοναπαρτίων ήταν άκόμη πολύ ισχυρή. Οι βασιλικοί πριγκίπτες έπρεπε να σπεύσουν να συσπειρωθούν γύρω στον βασιλέα για να τον ενισχύσουν στις προσπάθειές του.

Άλλ' αν ο δούξ ντε Μπουμπόν μπορούσε να έλγυι στο Λονδίνο μια έπίσημη φίλη που προσόντων άπό τον ηυκόσμο, δεν θα μπορούσε, να κάμη το ίδιο και στο Παρίσι.

Οι δυο άγαπημένοι σκέφθηκαν τότε να καταφύγουν σ' ένα τέχνασμα. Ο δούξ, ξαναγυρίζοντας στο Παρίσι, παρουσίασε τη Σοφία σαν νόθο κόρη του και ζήτησε να της βοηθί ένα σύζυγο. Ένας αξιωματικός της βασιλικής φρουράς ο βαρώνος ντε Φεσέ, δέχθηκε να παίξη τον άγαστο όλο.

για τον όποιον τον προώριζε, ο πρίγκιπ.

Ετσι, η Σοφία έγινε βαρώνη ντε Φεσέ, χωρίς να πώη να είναι φίλη του πριγκίπου. Τα προσήματα είχαν τηρηθή. Και το περίεργο αυτό τοίρο θα συνέγιζε ήρεμα τη ζωή του, χωρίς τη στατική επέμβασι του δούκα της Ουαλλίας, που έπρόκειτο να βασιλεύσει άργότερα στη Γαλλία με το όνομα του Λουδοβίκου - Φιλίππου.

Ο δούξ της Ουαλλίας έπεισε τον Φεσέ να καταγγείλη τις παράνομες σχέσεις της νυναικής του με τον πριγκίπο και να ζητήσει διαζύγιο.

Στο μεταξύ, είχε φροντίσει να συνάψη φιλικές σχέσεις με τη Σοφία και την έκαιε ν' αντιληφθή ότι το συμφέρον της ήταν να ταχθή με το μέρος του.

Ο πριγκίπ, της είπε, είχε ηλικιωμένους και δεν ή άογήη να πεθάνη. Από τ' άλλο μέρος δεν έχει άπογόνους. Η τεραστία περιουσία του θα περιέλθω, λοιπόν, στον βασιλέα Λουδοβίκο 18ο, που είναι ο στενότερος συγγενής του. Τί έχετε να κερδίσετε σεις; Τίποτε άλλο από τη μικρή επιγορηγνισι που θα σας άφήση ήσως. —

Σας προτείνω λοιπόν, ένα λαμπρό συνδιασμό. Η συννεία μου με τον πριγκίπο δικαιολογεί την ευνοία του υπέρ της οικογενείας μου. Δεν νομίζω πως θα δυσκολευθήτε να τον πείσετε να κάμη κληρονομό του, το νυίο μου δούκα του Ωαλ, με την υπόσχεση, να φέρω στο μέλλον το όνομα του πριγκίπου. —

Η άμοιβή σας για την ύποσχεσι που θα προσφέρετε στην οικογένειά μου θα είναι το ποσόν των δεκά εκατομμυρίων φράγκων. —

Η Σοφία δελεάσθηκε από την υπόσχεσι αυτής της άμοιβής. Και δεν ήσύνασε παρά μόνον όταν έπεισε τον πριγκίπο να συντάξη τη διαθήκη του υπέρ του δούκα του Ωαλ.

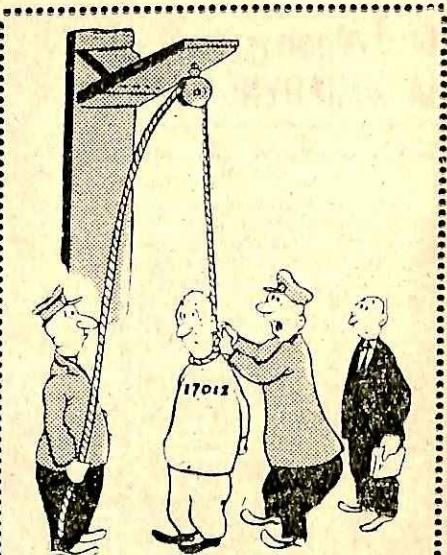
Τα υπόλοιπα είναι για άνατοχιστική ιστορία.

Ο δούξ ντε Μπουμπόν άνορησε να πεθάνη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η Σοφία βιαζόταν να πάση τα έκατομμύρια της. Γιατί τώρα τίποτε άλλο εκτός από το συμφέρον δεν μιλούσε μέσα στη ψυχή της. —

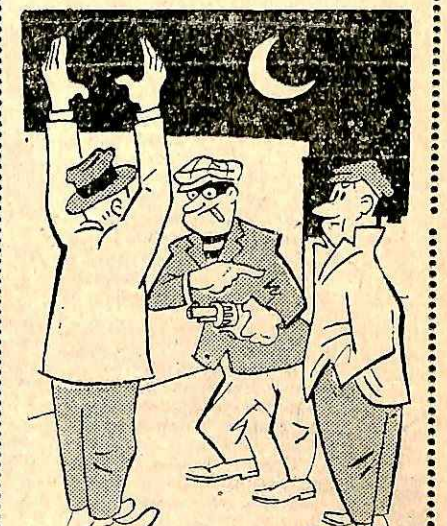
Μια μέρα — ήταν η 27 Αύγουςτου 1830 — ο θαλαυηπός του πριγκίπου, υπαινότας μέσα στο δωμάτιό του, τον βοηκε κοευσμένον από το πόνο του του παραδούρου. Κανείς δεν άμφέβαλε ότι έπρόκειτο περ' ένγκληματος και ότι η Σοφία δεν ήταν άσχετη μ' αυτό. Άλλ' η άναγκασις δεν υπόσχεσε, είτε δεν θέλησε να πιστοποιήση την έννοή της. Και ο θάνατος του δούκα ντε Μπουμπόν άπεδόθη σε αυτόκτονία.

Η Σοφία έφυγε έπειτα από λίγον καιρό για την Άγγλια, όπου έζησε μια όργωδη ζωή, σπαταλώντας τα χρήματά της.

Ο θάνατος της βοηκε έπειτα από μερικά γόνια. Και πέρασε μέσα σε μια άθλια τραγική, φτωχή και ξερασμένη από όλους.



Ο ευγενής δούκας.—Μήπως σας σφίγει το λαιμό;



— Μη σου κάνη έντύπωση κύριος, που ο σύντροφός μου κυττάει μόνο δίχως να κάνη τίποτε. Τον πήρα μαζί μου για να μάθη τη δουλειά!...



— Με συνχωρείτε, κυρία μου! Δεν τόκανα έπίτηδες!

Η καταστροφή της ΠΟΛΕΩΣ των ΠΕΙΡΑΤΩΝ

Η μεγκλείτερη θεομηνία του κόσμου

Λίγες άπ' τις μεγάλες καταστροφές πόλεων που άναφέρεται ή ιστορία. — πορούν να συγκριθούν μ' αυτήν που έξαφάνισε άπ' το πρόσωπο της γής όλόκληρη την πόλι Πόρτ Ρουαγιαλ. Οι ήθολόγοι την θεωρούν θεία τιμωρία, γιατί το Πόρτ Ρουαγιαλ είχε έπονισαθή στα τέλη του 17ου αιώνα «ή πλουσιότερη κι' ή πιο διεφθαρμένη πόλι του κόσμου». Βρισκόταν στη νήσο Τζαμάικα κι' ήταν ο τόπος συναντήσεως των περισσότερών «μπουκανιέρων» (πειρατών) της εποχής εκείνης.

Ο πειραιώτερος άπ' όλους αυτούς, ο Μόργκαν, είχε έγκαταστήσει εκεί το νηικό στρατηγείο του, ως το θάνατό του (1688).

Η πόλις βρισκόταν, σε μια γλώσσα νής, που περιέκλειε ένα λιμάνι μήκους 11 χιλιομέτρων και πλάτους 6½ — ένα λιμάνι που θεωρείται και σήμερα άκόμη άπ' τα καλλίτερα του κόσμου. Δεν περνούσε σκεδόν ήμερα, χωρίς να άγκυροβολήση εκεί ένα τεραστίο καράβι και να ξεφορτώση υμυθό πλούτη, νουσάφι, μεταξωτά, έκκλησιαστικά σκεύη, κοσμήματα, άπο λεηλασίες πλοίων ή πόλεων.

Σ' όλη την παραλία ύπήρχαν άποθήκες, πλημμυρισμένες από τα είδη αυτά. Όταν ένορίζαν άπ' τα ταξείδια τους, φορομένο νουσάφι, οι τειροταί γλυνούσαν με ποτά, νυναικές και ναρκωτικά. Κάθε άμαστωλό πτόθος ύπήρχε στο Πόρτ Ρουαγιαλ, πειρισσότερο από παντού άλλου. Το αίμα έτερεε στους δρόμους. Οι φόννοι, οι βιασμοί κι' οι κλοπές ήσαν στην ήμερησία διάταξη. Έκτοντάδες ένκληματάρια άπαγγονίζονταν κάθε γόνο, άλλοι τόσο όμως έπαίοναν τη θέσι τους.

Το 1692, το Πόρτ Ρουαγιαλ είχε περ' τα 1.500 στίτια και 10 χιλ. κατοίκους. Τα κτίρια άποκάλυπταν τον πλούτο της πόλεως. Είχαν πολλά πατώματα κι' ήσαν κτισμένα με τούθλα, που είχαν μεταφερθή με μεγάλα έξοδα άπ' την Άγγλια. Άλλά το κόστος δεν λογαριαζόταν στην άμυληση αυτή πόλι. Οι πειραιαί πουλούσαν τη λεία τους σε Εύρωπείους εμπόρους κι' εισέπρατταν τεράστια ποσά, θησαυρούς άμυθτους.

Ετσι πέρασαν τα χρόνια κι' έφτασε η 7η Ιουνίου 1692. Ήταν μια μέρα άσφυκτική ζεστή. Όλα σώπαιναν — ή θάλασσα, τα πουλιά, τα έντομα.

Προς το μεσημέρι, ένα τράνταγμα βροντής άκούσθηκε ξαφνικά άπ' τα βουνά, πίσω άπ' το λιμάνι. Συγγρόνος, όλόκληρο το νησί της Τζαμάϊκας άργισε να τρέμη όλο και δυνατώτερα. Τα κτίρια του Πόρτ Ρουαγιαλ κατέρρεαν. Οι δρόμοι γέμισαν από πανικόδολητο πλήθος. Οι κατοικοί έσπευσαν και στην περιότασι αυτή να έπωφεληθούν, για ν' άρπάξουν τους θησαυρούς των κατοίκων.

Δυο βουνά γκορεμίστηκαν πάνω σ' ένα χωριό. 25 χιλόμετρα μακρούς άπ' την πόλι, κι' έφραξαν την κοίτη ενός ποταμού που κατέβαινε προς το λιμάνι.

Ένα άλλο βουνό γκορίστηκε στη μέση και το μισό έπεσε στην πεδιάδα και κατέστρεψε άοκετά χωριά.

Άκολουθήσε δεύτερος σφοδρός σεισμός που έμοιαζε σαν σφυροκόπημα κάποιου άσάστου γίγαντος. Η θάλασσα είχε άποτασθήντη ως μισό μίλλι. Η νή άνοιξε σε δέκα ή δώδεκα μέρη, μέσα στην πόλι, κι' έπεσαν στη όηγυατα όλόκληροι δρόμοι, με τους ανθρώπους που ούλοιαζαν. Σε μερικά σημεία, το έδαφος ξανάκλεισε κατόπιν, σαν ένα τεραστίο στόμα που είχε καταπιή τα θύματά του. —

Η πόλις κλυδωνίζονταν, σαν καράβι σε τοικυία. Τα στίτια γκορεμίζονταν πάνω στο πλάθος, οι δρόμοι άνοιγόκλειναν σαν φυσαρμόνικες κι' άπό τα διάφραγα άνοιγματα έβγαιναν άτμοι θειασίου.

Επειτα ξαναγύρισε ή θάλασσα, μ' ένα φοβερό μουγκητό. Παρέσυσε τα άγκυροβολημένα πλοία και τάσισε στο βυθό. Κατόπιν το τεραστίο ύδατινο τέλιος σκέπασε το Πόρτ Ρουαγιαλ, γκορεμίζοντας και ξεθεμελιώνοντας τα στίτια. Παρέσυσε πτώματα και έσείτασι σπιτιών. Υπονόμευε τα κτίρια που έμειναν άκόμη όρθια, άναγκάζοντας τους ξετελλασμένους ένόικους τους να πηδήσουν στους δρόμους, όπου τους κατάρπιναν τα νάσματα που είχε άνοιξει ο σεισμός.

Ένας άπ' αυτούς, κάποιος Λιούρι Γκάλντι, έπεσε μέσα σ' ένα τέτοιο όχημα. Σε λίγες στιγμιές διωξ, ένα άλλο δυνατό τομευόλιασμα της γής τον τίναξε έξω, στο κύμα της παλαιορίας, που τον περέσυσε προς το πέλαγος. Όταν τέλος ή θάλασσα ήσύνασε κάπως, υπόρεσε να κολυμπήση κι' άνεβή γι' μια μικρή βάρκα, που είχε διασωθή άπ' την καταστροφή.

Κύτταζε τότε πίσω του κι' είδε την πόλι να γλυστράη σιγά-σιγά μέσα στη θάλασσα, με τον πειρισσότερο πληθυσμό της. Σε λίγα λεπτά, τα έννεα δέκατα της πλουσίας, πόλεως είχε γαθή κάτω άπ' το νερό. —

Άπομέναν μόνο 200 κτίρια. Τρεις χιλιάδες άνθρωποι είχαν πνιγί, και για όλόκληρες βδομάδες κατόπιν ή έπιφάνεια του λιμανιού ήταν σκεπασμένη από πτώματα που έπέπλεαν.

Δεν είχε συμπληρωθή όστόσο ή καταστροφή. Το ποτάμι, που είχε φραγθή ή κοίτη του, άνοιξε έπίτελους δρόμο και ξενύθηκε προς το λιμάνι, καταστρέφοντας ό,τι είχε άπομείνει άπ' την πόλι.

Επί τρεις βδομάδες, το νησί συνταραζόταν από συνεχείς σεισμούς.

Συγγρόνος ή θεομοκρασία είχε άνεβή υπερβολικά. Συνεφα έντόμων πετούσαν πάνω άπό τα πτώματα των πνιγμένων.

Επειτα έσπασαν φοβερές έπιδημιές: έλονοσία, κίτρινος πυρετός, δυσεντερία, που θείονσαν άλλους τρεις χιλιάδες ανθρώπους.

Σέν λίγον καιρό, έγινε μια άπόπειρα να ξαναγισθή το Πόρτ Ρουαγιαλ. Θάλενε όμως κανείς ότι δεν το έπέτοεπε ο Θεός. —

Πράγματι, επί 1½ αιώνας, κάθε φορά που προσπαώνα, κάθε φορά που προσπαώνα να ξαναγιστούν την άμωστωλή πόλι, ισχυρές παλαιορίες, τυφώνες, πυροκαγιές ή έπιδημιές ματαίωναν τις προσπάθειες.

Σήμερα, το Πόρτ Ρουαγιαλ είναι ένα άπλο λιμάνι και ναυτική βάση.



Η μεταξωτή κάλτσα

Υπάρχουν στιγμές στη ζωή ενός άντοδύνου, που είναι σχεδόν άπαραίτητη ή ικανότης να λέη κανείς ψέμματα. Όσοι έχουν αυτό το χάρισμα, ξεμπλέκουν άπό άρκετους υπελάδες. Ένας άπ' αυτούς λοιπόν ήταν κι' ο Τζωρτζ Τάκερ.

Είχε κι' ένα άλλο χάρισμα ο Τάκερ: Του άρεσε να σκαρώνει φάρσες και — το κυριώτερο — δεν θυμόταν αν τύγαινε να πέση ο ίδιος θύμα κάποιας φάρσας.

Ένα βράδυ, έτυχε νάνε καλεσμένος σε γεύμα από κάποιο βιομήχανο, για να συζητήσουν για δουλειές. Κι' έτσι ή Λούσιλ, ή όμορφη νυναικούλα του, θάμνε άναγκαστικά μόνη στο σπίτι. Πάντως, σαν καλή νοικοκυρούλα, έτόιμασε μόνη της το μαύρο κοστούμι του Τζωρτζ της και τον βοήθησε να ντυθή. Επειτα τον φίλησε έλαφρά, για να μη τον γευσίση κοκκινιάδα, και τον συνώδευσε ως την πόρτα.

Μην άργήσης, άγάπη μου, τον παρακάλεσε. Μη δεγθής να πάτε έπειτα σε καμπαρέ! —

Όυτε κουβέντα! την καθσάνασε εκείνος. Τα μεσάνυχτα το άνονότερο θάνα νυρίσει.

Τί ώρα είναι; Το μυαλό του Τζωρτζ δούλεψε σαν άστοπατή. — Δώδεκα και τέταρτο, άπάντης, με τόση πεποίτησι που λίγο έλειψε να το πιστέψη κι' ο ίδιος. — Τί λές! Και κύττα δεν-*



ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
— Μπορείτε κύριε να μου κάνετε μια μεγένθυσι;...
(Σκίτσος Α. Θεοφιλοπούλου)

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΗΛΕΚΤΡ. ΨΥΓΕΙΑ
ΚΑΙ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
Αγγλικά - Αμερικανικά
ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 20-695

55



Αστυνομικό Διήγημα

Το φάσμα

Ο αστυνομικός Χάριντον και ο δημοσιογράφος Σέιφ έπιναν κάθε απόγευμα το τσάι τους και μιλούσαν για τα περασμένα. Ο αστυνομικός ήταν τώρα ένας γεροντάκος έδωσαν χρόνια και απολάμβανε ήσυχος τις οικονομίες μιας εύδοκιμης υπηρεσίας 40 ετών στον αστυνομικό κλάδο, όπου είχε διαπρέψει. Ο Σέιφ, παλιός δημοσιογράφος, πήγαινε μια φοβάτο στην έπαυλ του αστυνομικού και ή κομμάτια τους διασκέδαζε περιστερώντας πάνω σε παλιές περιπέτειες γάμοι στις οποίες ο ένας είχε δώσει δάφνες και ο άλλος κατακτιήσει το κοινό της εποχής τους με τις γλαφυρές και συναρπαστικές αφηγήσεις του.

Το απόγευμα αυτό ο Χάριντον γέμισε τα δυο ποτήρια που βρισκότουσαν πάνω στο τραπέζι και δίνοντας στο φίλο του να πιη του είπε μ' ένα χαμόγελο: «Ε λοιπόν, δεν σου ένω δ, η νηθι ποτέ ούτε πως ένας αστυνομικός ούτε ποιά ήταν το πρώτο μου ένασος. Θα σ'α πω για να σου αποδείξω ότι α-φείλονται και τα δυο στην τύχη στην οποία δεν πιστεύεις καθόλου. «Αδειασαν τα ποτήρια τους και ο αστυνομικός Χάριντον ά-νδοντας την πίπα του άγεισε την άφηνση του: «Τελείωσα το πανεπιστή-μιο της 'Οξφόρδης στην 'Αγ-γλία. Την ίδια ώρα έπονη ο πατέρας μου ένασος όλα τα γούνατά του στο Χουμπερτι-στίο και αυτοκτόνησε. Έπειτα άπ' τη συμφορά αυτή υποσκά-ρισαν σ' ένα βαπόρι και βρέθη-κα στην 'Αμερική. Ένα νόσο γούκις από πολιτεία σε πολι-τεία να βω δουλειά. Μα δεν

τα κατάφερα να ούώσω κάπου. Τέλος έμπλεξα με μερικούς γου-σοθήρες. Το υπέλειπό μου αυτό λίγο έλειψε να με στείλη φυλα-κή γιατί οι σύντροφοί μου σκότωσαν ένα συνάδελφό τους που είχε ένα σκακουλάκι με γουσό, για να του το κλέψουν. Εύτυχως το έσκασα εγκαίρως κι' έτσι γλύτωσα. 'Αλλά από την ήμερα εκείνη ένινα αλήτης και γούκις έδω κι' εκεί πεινα-σμένος. Οι παρές μου ήταν ύ-ποπτες και τα κέντρα που σύ-ννοαζα ήταν κάτι παλιοπαδέο-νες στα περίχωρα της Νέας 'Υόρκης.

«Ένα βράδυ, κάποιος από την παρία πρώην νεκροθάφτης, πίνοντας μαζί μου, μου πρό-τεινε μια καλή δουλειά. 'Από την απελπισία μου — είχα δυο μέρες νηστικός — δέχτηκα την πρότασή του. Θα πηγαίναμε στο νεκροταφείο και θα ξεθάβα-με μια νέα, μοναχοκόρη ενός εκατομμυριούχου, που την είχαν θάψει με όλα τα διαμαντικά της. Χρειάζαταν κουράνιο γι' αυτή τη δουλειά και παίν έσκι-νησούμε ήπια τρία — ποτήρια τζίν το ένα επάνω στ' άλλο.

«Μόλις φτάσαμε στο νεκρο-ταφείο άνοιξαμε νήνογορα — γο-γροα τον τάφο της νέας κι' όταν φάνηκε το φέρετρο ά-πλωσα τα γόνατά μου και τού-βηξα το καπάκι του. Έπειτα άρπάχοντας τη νεκρή από τα γόνατά, την έσυρα έξω από το λάκκο. Τη στιμμή όμως έ-κείνη ένωισα τη νεκρή να τι-νάζεται απότομα και τσαθί-χτηκα έντρομος πίσω.

«Η νέα δεν ήταν νεκρή. Εί-παμε άνοιξε τον τάφο της ά-κριβώς τη στιγμή που ξαναγύ-ριζε στις αίσθήσεις της. Δεν τάνασα καθόλου. Ψιθύρισα στο φίλο μου να με βοηθήσει και μεταφέρουμε τη νέα έξω άπ' το νεκροταφείο σε μια κοντινή βούρη. Την έκρυψα και ά-γιονα να την τρώω δροσίζοντας το κεφάλι και το στήθος της με το βρογμένο μαντήλι μου. 'Α-νοίξε σε λίγο τα μάτια της και ήλως μάρ είδε τομαές. Τη έήνησα τί συνέβη μ' όλη μου την ελικορνεία και την καθού-γασα. «'Αν δεν σγεδιάζαμε να σου κλέψουμε τα διαμαντικά, άσφαλώς θα πέθαινες» της είπα.

«Μας παρακάλεσε να την πάμε σπίτι της. Ένω όμως της πρότεινα, έπειδη ή ώρα ήταν ά-κατάλληλη κι' έκείνη πολύ έ-ξαντλημένη να την πάμε σε καμιά κλινική να την περαιο-ηθούν και να ξεκουαστή άς το πρώι.

«Τότε να με πάτε στην κλινική του δόκτορος Μάτσον, που έινε οικογενειακός μου φί-λος και που ούκανε την τε-λευταία ένεσί μου σύστησε μ' άδύνατη φωνή.

«Την τελευταία ένεσι... ψιθύρισα.

«Δεν ξέρω πως τη στιγμή εκείνη ένωισα ένα περίεργο συναίσθημα φόικης και τη σά-ητσα άμέσως.

«Έχετε νονεί; — Έμην πατούσι. 'Η υπά-

ρα μου πέθανε πριν από δυο μήνες, μου άπάντησε. — Γιατός της ήταν ο δό-κτωρ Μάτσον: — Ναι... είχε πόνους και της έκανε ένεσεις. — 'Η περιουσία έινε του πατρουιού σας: — 'Οχι, της υπτέρας μου. 'Ο πατέρας μου όταν πέθανε την άφησε πολύ νέα και κληρο-νόμο της μεγάλης περιουσίας του. — 'Όποτε άν πεθαίνατε και σεις: — 'Ασφαλώς ο πατρουιός μου... — Δέν την άφησα να τελειώ-ση. Φόναξα ένα ταξί, υπήκαμε και οι τρεις μέσα και πήναμε στην κλινική του δόκτορος Μά-τσον. Χτύπησα το κουδούνι και μια νοσοκόμος μάρ έμπασε στο γραφείο. 'Ο γιατρός κοιούταν και πήνε να τον ξυπνήση. Τότε τοποθέτησα τη νέα πίσω από ένα παραβάν και τη σκέπασα μ' ένα σεντόνι.

«Μόλις υπήκε μέσα ο για-τρός μ' ένα χαμόγελο στο δό-λιο πρόστώπο του και μάρ σά-ητσε τί θέλουμε. του είπα το-νίζοντας τις λέξεις: — Γιατός υπάρχουν φαντά-σματα: — Δέν σάς καταλαβαίνω... άπάντησε ο γιατρός. — Θέλω να πώ... άν μια άρρωστή σας πέθανε, υποσεί νάοθι πίσω σ' αυτό τον κόσμο το φάντασμα της για να σάς ρωτήση γιατί... της κάνατε την τελευταία ένεσι: — 'Ο γιατρός γλώμισε. 'Ε-νω τράβηξα άμέσως το παρα-βάν και παρουσιάστηκε ή νέα, γλυμή, σωστό φάσμα.

«'Ο γιατρός έκανε τρουαγ-μένος ένα βήμα προς τα πίσω και θήλασε να φύγη. — Τούβρασα την πόρτα και τον έάπλωσα κάτω με μια γερή γεοδιά.

«Το τηλεφώνο βρισκόταν πάνω στο γραφείο του και τη-λεφώνησα άμέσως στην 'Αστυ-νομία. Σε λίγο ήσαν δυο ά-στυνομικοί και τον συνέλαβαν άφοι τους διηγήθηκα τί συνέβη. Την ίδια νύχτα συνέλαβαν και τον πατρουιό της νέας.

«Όταν μ' ώδήγησαν και μέ-να υποστά στο Διοικητή της 'Αστυνομίας του διηγήθηκα ό-λη την αλήθεια και τον παρα-κάλεσα να μου δώση την ευ-καιρία να νίω κι' ένω ένας

καλός άστυνομικός. Έκείνος δέχτηκε και με προσέλαβε στην 'Αστυνομία. — Όπως θα κατάλαβες ο πα-τρουιός με το γιατόδ τάχαν κα-νονίσει να βγάλουν από τη μέ-ση υπτέρα και κόρη και να μοι-ραστούν τη μεγάλη περιουσία της. — 'Ηταν, ή δεν ήταν λοιπόν τυχερό από μια κομπίνα το φίλου μου πρώην νεκροθάφτη να ήση ή κοπέλλα και να δια-πρέψω κι' ένω στον άστυνομι-κό κλάδο.

ΜΑΝΣ ΠΗΤΕΡ
Τα έγκλήματα των Ναζιτών
Κατά τη δική των έγκλημα-τιών πολέμου της μεγάλης γη-μικής βιομηχανίας Φάρμπεν, ήλθαν σε φώ μερικά ντοκου-μέντα που προκαλούν φόικη. Δυ-σκολεύεται κανείς να πιστέψη ότι υπήσαν στον αιώνα μας άν-θρωποι με τόσο θηριώδη αίσθή-ματα...

Τα ντοκουμέντα αυτά έινε μερικά γραμμάτια, που αντί-λαξε ένας τεχνικός διευθυντής της εταιρείας με το διοικητή του στρατοπέδου συγκεντρώ-σεως του 'Οσβιέστιν. 'Ο πρώ-τος έγραφε σ' ένα άπ' αυτά: «... Θα σάς είμθα εύνώμα-νες, άν μάρ προμηθεύσετε με-ρικές γυναίκες για να δοκιμά-σουμε ένα νέο υπνωτικό φάρμα-κο». 'Ο διοικητής του στρατο-πέδου άπάντα με μια προσφο-ρά. 'Κι' ή εταιρεία ξαναγράφει: «Έλάβαμε την προσφορά σας, θεωρούμε όμως υπερβολική την τιμή των 200 υσώνων για κά-θε γυναίκα. Μπορούμε να σάς προσφέρουμε το πολύ 170 υσώ-κα. Μάρ νοιάζονται 150 γυ-ναίκες». 'Ο διοικητής δέχτηκε την έκπτωση. Κι' ή εταιρεία συμπληρώνει την παραγγελία: «'Ετοιμάστε μας 150 γυναίκες άρίστης ύνιεινης καταστάσεως, και είδοποιήστε μας για να τις παραλάβουμε». 'Ακολουθεί άλ-λο γράμμα της εταιρείας: «Έ-λάβαμε τις 150 γυναίκες. Τις βοήκαμε της άρεσκείας μας παρ' όλη τη σωματική τους έ-ξασθένηση. Θα σάς κρατήσουμε ένμύρους της πορείας των πει-ραματών μας». Έπειτα από μερικές μέρες, ή εταιρεία νά-φει: «'Όλες οι γυναίκες πέθα-ναν. Θα σάς στείλωμε ποσέ-γως νέα παραγγελία»!

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ
'Η μοναδική συνταγή γνωστή διά τα θαυματούργα της άπο-τελέσματα νιά να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικό των χρώμα. Έάν τα μαλλιά σας έινε ήδη λευκά θα έπανακτήσουν το φυσικό των χρώμα μ' όλην έπαλεις με το θαυματούργο

JEUNESSE
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ
ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (Όμόνοια). Τηλ. 53-291
ΑΝΤΙΠΡΟΣΦΕΙΕΙ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπύρος Μαυ-ρίκος, Άντας Σοσίας 24. ΚΡΗΤΗ: (Ηρακλείον), Ευά-γγελος Γκιόκας. ΚΡΗΤΗ (Χανιά): Κομνητή-ον Πέτρος Φραγκουλάκη. ΛΑΡΙΣΑ: Κομνητήριον Φανής 'Αντωνούλη. ΠΑΤΡΑΙ: Α. Π. 'Αθανασόπου-λος Φαρμακείον. ΛΑΜΙΑ: Κομνητήριον 'Ηλίας Παπαθωπούλου.

Ζητούνται αντιπρόσωποι διά τας υπολοίπους πόλεις. Γράψατε: Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ, Δώρου 3 'Αθήνας.

ΤΙ ΘΑ ΦΑΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ;

ΤΡΟΦΙΜΑ	ΗΛΙΚΙΑ 1 ΜΗΝΟΣ Βάρος: 4 κιλά 5 γεύματα την ήμερα	ΗΛΙΚΙΑ 2 ΜΗΝΩΝ Βάρος: 4.700 γραμ. 5 γεύματα την ήμερα	ΗΛΙΚΙΑ 3 ΜΗΝΩΝ Βάρος: 5.400 γραμ. 5 γεύματα την ήμερα	ΗΛΙΚΙΑ 4 ΜΗΝΩΝ Βάρος: 5.800 γραμ. 5 γεύματα την ήμερα	ΗΛΙΚΙΑ 5 ΜΗΝΩΝ Βάρος: 6.300 γραμ. 4 γεύματα την ήμερα	ΗΛΙΚΙΑ 6-12 ΜΗΝΩΝ Βάρ. 6300-9400 γρ. 3 γεύματα την ήμερα
ΓΑΛΛΑ	140 ΔΡΑΜΙΑ	160 ΔΡΑΜΙΑ	200 ΔΡΑΜΙΑ	210 ΔΡΑΜΙΑ	230 ΔΡΜ.	280 ΔΡΜ.
ΝΕΡΟ	100 ΔΡΑΜΙΑ	110 ΔΡΑΜΙΑ	115 ΔΡΑΜΙΑ	100 ΔΡΑΜΙΑ	150 ΔΡΑΜΙΑ	ΟΣΟ ΘΕΛΕΙ ΑΝΑ-ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΕΥ-ΜΑΤΑ.
ΖΑΧΑΡΗ	3 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ (ΣΟΥΠΑΣ)	4 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ	4 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ	4 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ	3 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ	ΟΣΟ ΘΕΛΕΙ, ΜΑ-ΖΙ ΜΕ ΔΗΜΗΤΡΙ-ΑΚΑ ΚΑΙ ΚΟΜ-ΠΟΣΤΕΣ
ΧΥΜΟΣ ΠΟΡ-ΤΟΚΑΛΙΟΥ	2 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ (ΓΛΥΚΟΥ) ΚΑΙ 2 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ ΝΕ-ΡΟ	4 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ ΚΑΙ 4 ΚΟΥΤΑ-ΛΙΕΣ ΝΕΡΟ	10 ΔΡΑΜΙΑ (ΧΩ-ΡΙΣ ΝΕΡΟ)	20 ΔΡΑΜΙΑ	25 ΔΡΑΜΙΑ	35 ΔΡΑΜΙΑ
ΜΟΥΡΟΥΝΟ-ΛΑΔΟ (συμπύκνωμένο)	3 ΣΤΑΓΟΝΕΣ	7 ΣΤΑΓΟΝΕΣ	10 ΣΤΑΓΟΝΕΣ	10 ΣΤΑΓΟΝΕΣ	10 ΣΤΑΓΟΝΕΣ	15 ΣΤΑΓΟΝΕΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΑ		4 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ ΓΛΥΚΟΥ	6 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ	1/4 ΦΛΥΤΖΑΝΙΟΥ	1/2 ΦΛΥΤΖΑΝΙ	2 ΦΛΥΤΖΑΝΙΑ
ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ			1 ΚΟΥΤΑΛΙΑ ΓΛΥΚΟΥ	4 ΚΟΥΤΑΛΙΕΣ	1/2 ΦΛΥΤΖΑΝΙ	1/2 ΦΛΥΤΖΑΝΙ
ΑΥΓΟ	'Η καλύτερη διαίτα για κάθε ηλικία Στον πρώτο χρόνο της ζωής τους τα παιδιά έχουν πολλήν όρεξη. Δεν πρέπει όμως να τα ταΐζεται κάθε φορά που κλαίνει. 'Ο παρακάτω πίναξ δείχνει τί πρέ-πει να τρώη το παιδί σε κάθε ηλικία. 'Αφορ ένα βρέφος ύγιες, που ζύγιζε περίπου 3 1/2 κιλά όταν γε-νήθηκε. Μην ακολουθήτε όμως τις υποδείξεις αυτές, χωρίς να συμβουλευήτε πρώτα τον παιδίατρο. Οι τρο-φές που αναφέρονται στον πίνακα, είναι οι έξης: Δη-μητριακά: 'Αλεύρι, κοράκερ, κορυφλάουρ, Παμ-πλουμ, μπιζέλια, φασόλια, κοκκινόγούλια κλπ. σε που-ρέ. 'Αύγό: Βραστό σφιχτό ή μελάτο, είτε χτυπητό, Κ ο μ π ό σ τ ε ς : 'Αχλάδι, ροδάκινο, βερούκοκο και δαμάσκηνο, όλα δίχως τη φλούδα τους. Ζ ο υ μ ι ή χ υ μ ό ς σ τ υ μ μ έ ν ο υ κ ρ έ α τ ο ς : 'Από βω-δινό, άρνι ή κόττα. 'Α μ υ λ ω δ η : Πατάτα, ρίζι-βιν, (βρασμένο επί 3 ώρες), μακαρόνια, όλ' αυτά λωμένα. Φυτικά, το παιδί θα φάσση σιγά-σιγά στις ποσώ-τες που αναφέρονται στον πίνακα. Προσθέτετε τις κα-νούργιες τροφές μία-μία. Στην ίδια ηλικία, μπορεί να προστεθι στο φαγητό και λίγο φρέσκο βούτυρο. Το φλυτζάνι, όπου αναφέρεται στον πίνακα, χρησιμεύει ως μέτρον ποσότητας.					
	1/2 ΚΡΟΚΟΣ	1 ΚΡΟΚΟΣ	1 ΟΛΟΚΛΗ-ΡΟ ΑΥΓΟ			
ΚΟΜΠΟΣΤΕΣ	1/4 ΦΛΥΤΖΑ-ΝΙΟΥ	ΦΛΥΤΖΑΝΙ	2 ΦΛΥΤΖΑΝΙΑ			
ΖΟΥΜΙ. 'Η ΧΥ-ΜΟΣ ΚΡΕΑΤΟΣ	1/4 ΦΛΥΤΖΑΝΙΟΥ	1/2 ΦΛΥΤΖΑΝΙ	1/2 ΦΛΥΤΖΑΝΙ			
ΑΜΥΓΛΑΔΗ	1/4 ΦΛΥΤΖΑΝΙΟΥ	1/2 ΦΛΥΤΖΑΝΙ	1/2 ΦΛΥΤΖΑΝΙ			

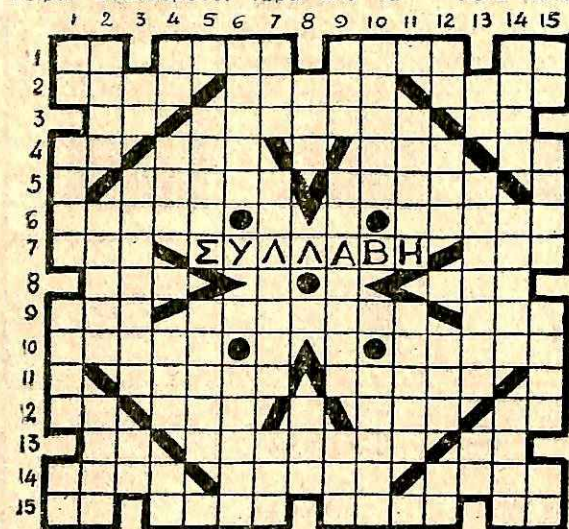
Καροζιάνη
ΔΙΠΛΟΜΑΤΟΥΧΟΙ ΤΩΝ ΧΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
PICIER GUERRELAUVNE
DAVIDOY FILS

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΙ ΝΙΚΗΣΑΝ
στην Οργάνη ενάντιον
ΑΠΡ. 23-1918

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ανω-κάτω σταυρόλεξο

Αντί να σας δώσουμε κατωτέρω τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα τοποθετήσετε μέσα στο παρατιθέμενο σκάκι, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις κατ' αλφαβητική σειρά. Βοηθούμενοι τώρα από τα



γράμματα της λέξης «ΣΥΛΛΑΒΗ» που τοποθετήσαμε ήδη προσπαθήστε να συνεχίσετε συμπληρώνοντας το σταυρόλεξο με όλες τις κατωτέρω λέξεις:

ΑΓΑ - ΑΔΡΑ - ΑΕ - ΑΕΙ - ΑΕΡΑΣ - ΑΙΑΣ - ΑΙΝ - ΑΙΤΝΗ - ΑΚΜΑΙΟΣ - ΑΛΑΜΑΝΑ - ΑΜ - Ν - ΑΝΑ - ΑΡΤΑ - ΑΡΤΟΣ - ΑΡΩΓΗ - ΑΣ (2) - ΑΣΤΟΣ - ΑΦΗ - ΑΘΡΟΣ - ΑΩ.

ΒΑΝ.
ΔΑΝΑΗ - ΔΟΣ.
ΕΑΡ - ΕΔΩΣΑ - ΕΡΠΩ - ΕΣ (2) - ΕΣΤΙ.

ΖΗΤΩΝ - ΖΩΑΡΙΟΝ.
ΘΩΣ.
ΙΑ - ΙΕ - ΙΟΝ - ΙΣ - ΙΣΙΣ.

ΜΑ - ΜΑΝΝΑ - ΜΑΤΙ - ΜΕΡΟΣ - ΜΙΣΩ - ΜΟΝΤΑΝΑ.
ΝΑ (2) - ΝΑΝΑ - ΝΑΟΣ - ΝΑΤΡΙΟΝ - ΝΕΑΡΑ - ΝΕΡΩΝ - ΝΗΜΑ - ΝΟ - ΝΟΤΑ - ΝΤΟ - ΝΩΕ.

ΟΘΟΝΗ - ΟΙ - ΟΜΟΙΟ - ΟΜΩΣ - ΟΝΤΑΣ - ΟΡΩ.
ΠΑΛΗΟ - ΠΑΝ - ΠΟΣΑ - ΠΡΣ - ΠΩ.

ΡΑΣΟΝ - ΡΕΩ - ΡΗΝΟΣ.
ΣΑ - ΣΕ - ΣΙ (2) - ΣΟΛΩΜΟΣ - ΣΟΡΟΝ - ΣΤΟΠ - ΣΤΡΑΒΩΝ - ΣΥΝΑΜΑ.
ΤΑΣ - ΤΕ.

ΩΑ - ΩΜΑ - ΩΩΝ - ΩΡΑ - ΩΣ.
Π. ΖΑΓΟΡΟΣ
Μαχητική εικόνα χωρίς εικόνα

—Κώστα Λουλουκά Νίκο, τρεχάτε γιατί σας το έγραψε ο Παύλος!
—Τι μας έγραψε;
—Μα σας το είπα παιδιά!

Απρεσδόκητα
1) Ποιό φρούτο λαχταρά το λάδι;
2) Ποιό είναι το καλύτερο μέσον για να εμποδίσουμε τις καπνοδόχους να βγάδουν καπνό;
3) Ποιό πόλις βυθίζεται;
4) Ποιό φάρμα είναι απαραίτητο στο γράψιμο;
5) Υπάρχει στην ελληνική γλώσσα λέξεις με 4 σύμφωνα στη σειρά;

Παιγνίδι συνκνωστροφών

Λέτε ο' έναν οποιοδήποτε παντρεμένο φίλο σας πώς μπορείτε να βρείτε το θρόνισμα μιας προσέσεως τεσσάρων αριθμών προτού εκείνος αρχίσει να γράφει τους αριθμούς. Το πράγμα θεωρείται απίστευτο και τότε εσείς του δίνετε ένα χαρτί πάνω στο οποίο σημειώνετε τον αριθμό «3896».

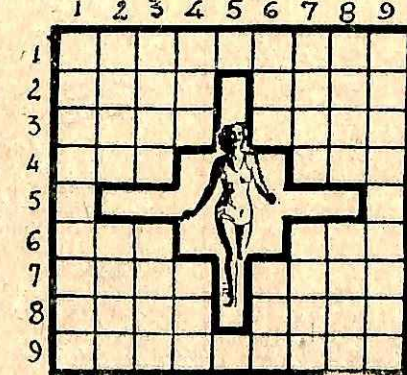
Λέτε κατόπιν στον φίλο σας να γράψει τον ένα κάτω από τον άλλο τους έξι αριθμούς: 1) Το έτος της γεννήσεώς του, 2) Το έτος που παντρεύτηκε, 3) Την ηλικία του (υπολογίζοντας και τον χρόνο που δεν συνεπλήρωσε ακόμη) και 4) Τα χρόνια του γάμου που βίου του (κατά τον ίδιο τρόπο).

Το παρακαλείτε κατόπιν να κάνει το άθροισμα των τεσσάρων αυτών αριθμών. Εκείνος βλέπει τότε εκπληκτός ότι το άθροισμα αυτό είναι 3896, δηλαδή ο αριθμός που γράψατε εσείς προκαταβολικά πάνω στο χαρτί. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο σε οποιοδήποτε περιπτώσει γιατί είναι πάντοτε ίσον με δύο φορές το χρόνο που διαμένετε δηλαδή: $1948 \times 2 = 3896$.

Λογοπαίγνιον
Ποιά λέξη ενώ αποτελείται από πολλά γράμματα, μάς λέει πως είναι μόνον από δύο;

Σταυρόλεξο για βραχιστικούς ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Γίνεται εις βάρος των τροφίμων όταν η διατήρησή τους δεν θεωρείται ικανοποιητική.
2) Κυματοειδείς αποχρώσεις του ξύλου. — Πρόθεσις.
3) Επαναλαμβανόμενο σχηματίζει τροπικό επίρρημα. — Λήνη της Γαλλικής Β. — Αφρικής.
4) Τίτλος σε μία αφρικανική χώρα. — Πρόθεσις.
5) Όμαλά, επίπεδα. — Κραυγή που ακούγεται συχνά ο' ένα θέατρο.
6) Μέτρα βάρους. — Τουρκός στρα.



τηγός που κατέλαβε τας Αθήνας το 1458.
8) Χρονικός σύνδεσμος. — Δεν υπέστησαν καμιά βλάβη.
9) Συνένωσις πολλών με σκοπό την εκτέλεσις προδοτικής πράξεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) Δεν σέβεται καμιά αρχή, ούτε πολιτική, ούτε θρησκευτική.
2) Τοπικό επίρρημα. — Η κεντρική περιφέρεια του Λονδίνου.
3) Εδαφική ανωμαλία. — (Λάντ): ήθοποιος του αμερικανικού κινηματογράφου.
4) Εναντιωματικός σύνδεσμος. — Τοπικόν επίρρημα.
5) Πρόθεσις. — Ποσοτικό επίρρημα της δημοτικής.
6) Νησί του Αιγαίου, Β.Δ. της Χίου. — Εναντιωματικός σύνδεσμος.
7) Οροπέδιο της Ασίας, μέρος του οποίου κατέχει η Περσία. — Το σύνολο των κατοίκων μιας χώρας (πληθ.).
8) Ιδρύματα για ασθενείς. Δ.
9) Οι λύσεις στη σελ. 70



Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς κι' είχε μια πανώληρα θυγατέρα που την αγαπούσε πολύ. Μία μέρα που η βασιλοπούλα καθόταν στα γόνατα του πατέρα της έπιασε πάνω στο δαντελλένιο γιακά του έναν φύλλο! Ο βασιλιάς θυμώσε και πρόσταξε να κλείσουν τον φύλλο μέσα σ' ένα κουτί. Την άλλη μέρα όταν άνοιξαν το κουτί είδαν κατ'απληκτοί ότι τόσο είχε μεγαλώσει ο φύλλος που δεν χωρούσε πια εκεί μέσα. Τον πήραν τότε και τον έκλεισαν σε μία κασέλα. Μα την άλλη μέρα ήταν ακόμα μεγαλύτερος.

Απόρρησε μ' αυτό ο βασιλιάς και διαλάλησε πως όποιος θα μπορούσε να εξηγήσει αυτό το θαύμα θα του έδινε την πεντάμορφη κόρη του γυναικά. Έπρεξαν πολλά βασιλόπουλα μα κανένα δεν μπόρεσε να εξηγήσει το μυστήριο. Στο τέλος πήγε κι' ο διάβολος και μόλις είδε τον φύλλο, είπε: — Αυτό το ζωύφιο μεγαλώνει γιατί έπιασε βασιλικό αίμα!

Όλοι παραδέχτηκαν τη γνώμη του, μα ο βασιλιάς δεν ήθελε να του δώσει τη θυγατέρα του γιατί υπέσχετο ότι αυτός δεν ήταν άνθρωπος. Θυμωμένος τότε ο διάβολος ριχνάει σαν αστραπή αρπάξει τη βασιλοπούλα και γίνεται άφαντος. Την ίδια στιγμή φύσησε κι' ο φύλλος. Θλιμμένος ο βασιλιάς πρόσταξε να πενήσει όλη η πολιτεία και να μην ανάβει κανένα φως.

Την άλλη μέρα οι αγγίκοι του είδωσαν ότι ο βασιλιάς δεν μοναχά μια γριά είχε φως σπίτι της. Θύμωσε ο βασιλιάς και διάταξε να φέρουν τη γριά εμπρός του. Κι' όταν εκείνη παρουσιάστηκε, του είπε:

— Αφέντη βασιλιά μου, έχω έφτα παιδιά που όλη τη μέρα λείπουν κι' έρχονται μόνο τη νύχτα. Όταν έρθουν, τόσο χαίρομαι που έχω κάθε προστάτη βασιλική. Γι' αυτό ανάβω φως χτες τη νύχτα.

— Να πής στα παιδιά σου να ρθούν να τα γνωρίσω, την διάταξε ο βασιλιάς και την άφησε ελεύθερη. Το άλλο πρωί, όταν τα έφτα παλληκάρια παρουσιάστηκαν στο παλάτι, ο βασιλιάς τα ρώτησε:

— Δέ μου λέτε τι τέχνη έχει ο καθένας σας;
— Έχω την τέχνη ν' ακούω τη φωνή του ανθρώπου απ' τη μία άκρη του κόσμου στην άλλη! είπε ο πρώτος.

— Εγώ προστάζω τη γη ν' ανοιχτεί κι' ανοίγεται! αποκρίθηκε ο δεύτερος.
— Εγώ μπορώ να κλέψω έναν άνθρωπο τόσο πεντικα που να μην το καταλαβαίνει διάδω! συνέχισε ο τρίτος.

— Εγώ, απάντησε ο τέταρτος, μπορώ να πετάξω ένα πράγμα απ' τη μία άκρη του κόσμου στην άλλη!
— Εγώ έχω τη δύναμη άμα πω να γίνει ένα κάστρο να γίνεται άμεσως! είπε ο πέμπτος.

— Εγώ έχω τη δύναμη όσο φυλά και νάναι ένα πράγμα να το χτυπάω μ' ένα λιθάρι και να το ρίχνω κάτω! αποκρίθηκε ο έκτος.

— Κι' εγώ δηλώσε ο έβδομος, έχω τη δύναμη τη στιγμή που πέφτει ένα πράγμα απ' τον ουρανό να πηδά και να το δέχεται στην αγκαλιά μου.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια ο βασιλιάς έδωσε από μια σασκούλα φλωριά στο κάθε παλληκάρι, και τα πρόσταξε να πάν να βρουν την κόρη του. Τα έφτα αδέρφια άρχισαν τώρα να νυρεύουν τη χαμένη βασιλοπούλα.

Εκεί που πήγαιναν λέει ο πρώτος: — Σαν ν' ακούω βογγητά μέσα στη γη... Κι' ο δεύτερος αδελφός φώναζε άμεσως: — Άνοιξε γη!

Κι' η γη άνοιξε και φάνηκαν ο διάβολος που κοιμόταν βαρύ κι' η βασιλοπούλα που έκλαιγε κι' αναστέναζε πλάι του.

Ρίχνεται τότε ο τρίτος αδελφός και την αρπάζει. Μόλις ξύπνησε ο διάβολος τους φώναζε: — Δείτε μου μόνον μία στιγμή την αγαπημένη μου τη βασιλοπούλα κι' αυτό μου φτάνει.

Τα παλληκάρια τον λυπήθηκαν κι' άψαν τη κοπέλλα να πάει κοντά του. Ο διάβολος την αρπάξε άμεσως και πέταξε. Βλέποντας το αυτό ο έκτος αδελφός ρίχνει μία πέτρα και χτυπά το διάβολο κατακέφαλα.

Ο διάβολος άφησε τότε τη βασιλοπούλα κι' άρχισαν να πέφτουν καθένας χωριστά στη γη. Τότε ο μικρότερος αδελφός πετιέται και δέχεται στην αγκαλιά του τη βασιλοπούλα απαλά - απαλά.

Ο διάβολος έγινε χίλια κομμάτια. Άμεσως ύστερα τα παλληκάρια νύρισαν στο βασιλιά. Εκείνος φίλησε την κόρη του και τη ρώτησε: — Σε ποιό απ' τα έφτα αδέρφια χρωστάς περισσότερο το γλυτωμό σου απ' το διάβολο;

— Όλοι, πατέρα μου βασιλιά, κουράστηκαν να με γλυτώσουν, άλλα περισσότερο εκείνος που με δέχτηκε στην αγκαλιά του απάντησε η βασιλοπούλα. Και τότε ο βασιλιάς την πάντρεψε με το νεαρό λεβέντη και ζήσανε αυτοί καλά κι' εμείς καλλίτερα.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



6ον
— Άνοιξε τα μάτια της και είδε εκείνο που οι άντρες είχαν διακρίνει στο φως των κεριών τους.

— Ένα πλατύ τεράστιο φύκι κορεσμένο από την οροφή. Αυτό ήταν, πού, μέσα στο σκοτάδι, της είχε αγνίσει το λαιμό, και το είχε πάρει για ένα νερό πλασάρ, το χέρι ενός πνιγμένου, που είχε υφιστά από το Βασίλειο των Σκιών για να της πάρει τη ζωή.

— Η Βέρα έσπασε σε γέλια και φώναξε:

— Ήταν ένα φύκι... Κι' αυτό που ένοιωσα...

Και πάλι έλασε τις αίσθήσεις της. Άλλη μία φορά κάποιος της πίεζε το κεφάλι και την ανάγκαζε να σκύβει.

Αιώνες της φάνηκε πως κύλησαν. Της έδιναν κάτι να πιη, και της έβαζαν με τη βία το ποτήρι στα γέλια. Ένοιωσε τη μυρωδιά του αλκοόλ.

Πήγε να πιη αυτό το ποτό, όταν, ξαφνικά, μία φωνή έσωτερική, κάτι σαν σεισμός συναγερμού, αντήχησε μέσα στο μυαλό της. Άνασκησθηκε κι' έσπρωξε το ποτήρι.

— Από ποί είναι αυτό; ούτως απάντησε ο Μπλόσο την κτύπησε κατάματα.

— Πήρα να το φέσω από κάτω είπε.

— Άνοιγμα να το πιώ! — Έγινε μία μικρή σιωπή, κι' έπειτα ο Λουμπάντ έσπασε σε γέλια και είπε:

— Η ώρα ή καλή, Βέρα! Βλέπω ότι δεν ξάνετε την ετοιμότητά σας... ο' δλο τον τρόπο που περάσατε πριν από λίγο... Κατεβαίνα να σας φέσω μία υπέριστα σφραγισμένη.

Κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά. Χωρίς κι' αυτή να ξέρε τι έλεγε, η Βέρα ψιθύρισε:

— Τώρα είμαι πολύ καλλίτερα. Προστίω να πιω νερό.

Υποβασταζόμενη από τον δόκτωρ Αουστρόνγκ μπόρεσε να σπικήθι δισταχτικά. Διευθύνθηκε προς το νιπτήρα, σπινιζόμενη στο νιπτήριο για να μη νάση την Ισοροπία της. Ύψισε το ρουμπινέτο και γέμισε το ποτήρι της με νερό.

— Αυτό το υπέριστο είναι ακίνδυνο, είπε ο Μπλόσο.

— Πώς το ξέρετε; τον ρώτησε ο Αουστρόνγκ.

— Δεν έχωσα τίποτα μέσα, διαμαρτυρήθηκε ο πόρνη αστυνομικός, θυμωμένος. Θα θέλατε να την κάνετε να πιεστεί το αντίθετο.

— Εγώ δεν σας κατηγορώ για τίποτε, απάντησε ο για-

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Ψιθύρισε ο Λουμπάντ.

— Πάμε να τον βρούμε. Και διευθύνθηκε προς την πόρτα. Οι δύο άντρες τον ακολουθούσαν και πίσω τους πήγε κι' η Βέρα.

Καθώς κατέβαιναν τη σκάλα, ο Αουστρόνγκ είπε: — Άσφαλώς θαμείνε στο σαλόνι.

Διέσχισαν το διάδρομο. Ο Αουστρόνγκ φώναξε με φωνή δυνατή: — Βάρονκραβ! Βάρονκραβ!

Καμιά απάντηση! Μία σιωπή θανάτου νέμισε το σπίτι διακοπτόμενη υόγιο από το μονότονο θόρυβο της βροχής.

— Όταν έφτασε στην πόρτα του σαλονιού, ο Αουστρόνγκ σταμάτησε απότομα. Οι άλλοι στριμώθηκαν πίσω του και κτύπησαν πάνω από τον ώμο του. Κάποιος έβγαλε μία κραυγή.

Ο δικαστής Βάρονκραβ ήταν καθισμένος στο βάθος του δωματίου, στην πολυθρόνα του. Δύο κεριά έκαιγαν δεξιά κι' αριστερά του. Άλλ' εκείνο που τους έκανε κατάπληξη και τους τούρασε ήταν ότι τον είδαν ντυμένο με τον κόκκινο μανδύα του δικαστού και με την περούκα στο κεφάλι.

Ο δόκτωρ Αουστρόνγκ έκανε νόημα στους άλλους ν' αποσυρθούν. Έπειτα διέσχισε την αίθουσα με βήμα αδέβαιο, σαν μεθυσμένος και πλησίασε τον δικαστή.

— Εσκέυσε κι' εξέτασε το ακίνητο πρόσωπό του. Έπειτα, με μία απότομη κίνηση, του τράβηξε την περούκα. Φάνηκε τότε το γυμνό μέτωπό του, στη μέση του οποίου υπήρχε μία στοργυλή ταυτίσση. Βαμμένη μ' αίμα, απ' όπου έσταζαν πηχτές στάλες.

Ο δόκτωρ Αουστρόνγκ σήκωσε το πλασμά νερού του δικαστού κι' έβγαλε το σφυγμό του. Έπειτα στράφηκε προς τους άλλους κι' είπε με μίαν ανεκφορπη φωνή:

— Σκοτώθηκε με μία πιστολιά!

— Θεέ μου! φώναξε ο Μπλόσο. — Το πιστόλι!

Ο νιατσός εξακολούθησε με τον ίδιο τόνο φωνής:

— Η διπλωματία του παππού

Ο Μίμης είκοσι χρονών είχε φέρει σε μεγάλη αναστάτωση κι' απελπισία τους δικούς του. Είχε ερωτευθεί τρελλά για να τον φέρουν στον ίδιο δρόμο.

Στο τέλος παρεκλήθη ο παππούς του να του κάνει τις δέουσες παρατηρήσεις. Τον φώναζε λοιπόν ιδιαίτερος και του είπε:

— Άκου δώ Μίμης. Έμαθα πως είσαι έρωτευμένος και σπατάλεις τα λεφτά σου με την Νόρα Βαμμένου και πως τρέχεις διαρκώς μαζί της. Είν' αλήθεια;

Ο Μίμης πήρε στάσι σοβαρή και απάντησε με σταθερότητα:

— Μάλιστα, παππού, δεν σου το κρύβω. Κι' αν έχεις τίποτα εναντίον της κυρίας αυτής σε παρακαλώ να μην το πής μπροστά μου, γιατί δεν θα το ανεχθώ...

Ο παππούς άπλωσε τα νύχια του με ύφος διαμαρτυρίας. — Μπα, για το Θεό!... ξεφώνισε Έγώ να μιλήσω έναντιόν της κ. Βαμμένου. Έγώ που ήμουν τρελλά έρωτευμένος μ' αυτή όταν ήσουν στην ηλικία σου!

Κόκκαλο ο καυμένος ο Μίμης

— Άκου δώ Μίμης. Έμαθα πως είσαι έρωτευμένος και σπατάλεις τα λεφτά σου με την Νόρα Βαμμένου και πως τρέχεις διαρκώς μαζί της. Είν' αλήθεια;

Ο Μίμης πήρε στάσι σοβαρή και απάντησε με σταθερότητα:

— Μάλιστα, παππού, δεν σου το κρύβω. Κι' αν έχεις τίποτα εναντίον της κυρίας αυτής σε παρακαλώ να μην το πής μπροστά μου, γιατί δεν θα το ανεχθώ...

Ο παππούς άπλωσε τα νύχια του με ύφος διαμαρτυρίας. — Μπα, για το Θεό!... ξεφώνισε Έγώ να μιλήσω έναντιόν της κ. Βαμμένου. Έγώ που ήμουν τρελλά έρωτευμένος μ' αυτή όταν ήσουν στην ηλικία σου!

Κόκκαλο ο καυμένος ο Μίμης

Ξαν ένα κουτί βωδινή γλώσσα κι έφαιναν κι οι τέσσερες υπαγνικά, χωρίς πολλή δρεϊ.

— Ποτέ δεν θα ξαναφάω γλώσσα! είπε με συγασία η Βέρα.

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, έμειναν καθισμένοι γύρω από το τραπέζι της κουζίνας κυττάζοντας ο ένας τον άλλον.

— Δεν έμεινανε πια παρά τέσσερες, είπε ο Μπλόα. Ποιος έχει τώρα σειρά;

Ο δόκτωρ "Αουστονγκ άπάντησε με άτονη φωνή:

— "Ας φυαχτούμε...

Καί σταμάτησε.

— Αυτά ήταν ακριβώς τα λόγια του, παρατήρησε ο Μπλόα, και τώρα είναι κι αυτός νεκρός!

— Αναρωτιέμαι πώς έγινε αυτό, επανέλαβε ο "Αουστονγκ.

— Η δουλειά έγινε περίφημα! φώναξε ο Λουμπάντ. Τό φυκι κρεμάστηκε στο δωμάτιο της μίς Κλέυθρον κι έπαιξε το ρόλο που είχε προβλέψει ο δολοφόνος.

Όλοι με βιαστήκαμε ν' ανέβουμε άπάνω, όταν άκούσαμε τις φωνές της, νομίζοντας πως την σκότωναν. Καί, επωφελομένους άπ' αυτή την εύκαιρία, κάποιος σκότωσε τον δικαστή, που, κείνη τη στιγμή, δεν πρόσεχε...

— Πώς εξηγείται ότι κανείς μας δεν άκουσε τον πυροβολισμό; ρώτησε ο Μπλόα.

Ο Λουμπάντ κούνησε το κεφάλι.

— Η μίς Κλέυθρον ουδίαζε, είπε, ο άνεμος φυσούσε δυνατά κι έμειν, καθώς ανέβαινε τη σκάλα φωνάζοντας όλοι μαζί. Νά γιατί δεν άκούσαμε τίποτα. Άλλά δεν θα ξαναπαίστούμε σε τέτοιες πανίδες. Την ερχόμενη φορά πρέπει νάνε πολύ καλύτερος...

— Ναί, γι' αυτό νά είσαι σίγουρος, είπε ο Μπλόα.

Ο τόνος της φωνής του ήταν δυσάρεστος. Οι δυο άλλοι άντρες άλλαξαν ένα βλέμμα.

Ο δόκτωρ "Αουστονγκ μίλησε πρώτος.

— Είμαστε τέσσερις κι' άγνοούμε ποίος...

— Εγώ τον ξέρω! δήλωσε ο Μπλόα.

— Δεν άμφέβαλα ποτέ μου... άνοιξε να λέν η Βέρα.

— Πιστεύω, πραγματικά, ότι ξέρω... πρόφερε άογά ο "Αουστονγκ.

— Όσο γιά μένα, είπε ο Λουμπάντ, η ιδέα μου υφάινεται πως είναι η πιο καλή.

Καί ξανά κύτταξαν ο ένας τον άλλον.

Η Βέρα σηκώθηκε. Τα πόδια της έτρεμαν.

— Δεν νοιώθω καλά, είπε. Πάω νά πέσω. Δεν μπορώ πιά...

— Θα κάνωμε καλά νά μιμηθούμε το παραδειγμα σας, είπε ο Λουμπάντ. Γιατί νά καθόμαστε εδώ πέρα και νά κυττάμε ο ένας τον άλλον;

— Σωστά, παραδέχτηκε ο Μπλόα.

— Ο γιάτρος ψιθύρισε: — Τό καλύτερο που ένοουμε νά κάνουμε είναι ν' ανέβουμε

στά δωμάτιά μας. Έστω κι' αν κανέναν από μας δεν θα υπορέση νά κοιμηθή.

Πήγαν προς την πόρτα, κι' ο Μπλόα παρατήρησε:

— Θάθελα νά ξέρω πού βρίσκειται τώρα αυτό το περίστροφο.

— Ανέβηκαν κι' οι τέσσερις τη σκάλα.

Θαυμάσις κι' έπαιζαν μιá σκηνή κωμωδίας.

Καθέναν τους στάθηκε μπροστά στην πόρτα του κι' έπιασε το πόμολό της. Κατόπιν, σαν νά υπάκουαν σε κάποιο σύνθημα, υπήκαν όλοι συγχρόνως στα δωμάτιά τους κι' έκλεισαν τις πόρτες των.

Άκούστηκαν έπειτα θόρυβοι από συστες κι' από κλειδιά.

Τέσσερα ανθρώπινα όντα, κυριευμένα από πανικό, προσπαθούσαν νά περιωρασκώθουν, γιά νά περάσουν τη γ' ύψα τους.

★

Ο Φίλιπ Λουμπάντ έδγαλε ένα στεναγμό ανακουφίσεως, όταν έσπρωξε ένα κάθισμα πίσω από την κλειωμένη πόρτα του, γιά νά την στερεώση καλύτερα.

— Έπρετα πλησίασε τó κομμένο και κυττάχτηκε στον καθέφτη, στον τορμουλιαστό φως του κεριού.

— Όσο κι' αν κάνης τον μάγκα, φίλε μου, είπε μιλώντας στον έαυτό του, πρέπει νά όμολογήσης πως όλες αυτές οι ιστορίες άνοίζουν νά σε άναστατώνουν...

Γδύθηκε γονόγορα, άκούμπησε τó ρολόι του πάνω στο τραπέζι, κι' έπειτα άνοιξε τó συτάρι.

Έμεινε κατάπληκτος. Βλέποντας ότι τó πιστόλι του Βοισκόταν τώρα εκεί μέσα!

★

Η Βέρα Κλέυθρον είχε ξαπλώθι στο κρεβάτι της.

Τό κερύ εξακολουθούσε ν' άνάβη δίπλα της.

Δέν είχε τó κουράγιο νά τó σβύση. Τό σκοτάδι την άόδιζε.

Δέν έπαυε νά επαναλαμβάνει μέσα της:

«Είμαι ήσυχη ως αύριο τó πρωί. Τίποτα δέν συνέβη την περασμένη νύχτα. Τίποτα δέν θα συμβή άπώε. Τίποτα! Κλείδωσα την πόρτα μου και τράβηξα και τó σύστη. Κανέναν δέν μπορεί νά υπή μέσα στο δωμάτιό μου!»

Επειτα σκέφτηκε:

«Άσφαλώς... Μπορώ νά...

μείνω κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό μου... Τό ζήτημα της τροφής είναι δευτερεύον...

Θά μού είναι δυνατό νά περιμένω εδώ, ως πού νάρθουν σε βοήθειά μας. Άκόμα κι' αν προέπη νά μείνω φυλακισμένη μέσα στο δωμάτιό μου μιά — δυο μέρες...

Νά μείνη κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό! Θαυμάσις! Άλλά τó πράγμα αυτό ήταν πραγματοποίηση: Θά είχε τó θάρρος νά μείνη ώρες ολόκληρες χωρίς νά μιλήση σε κανένα, χωρίς νά κάνει τίποτα γιά νά δώρη τις σκέψεις που την βασάνιζαν:

Οί άδανησίες της την έφεραν προς την Κορνούαλη...

Ο Ούγκο κι' ο Σύριλ... αυτό τó άπαισιό παιδί, που δέν έπαυε νά την παρηκαλή:

— Μίς Κλέυθρον, γιάτί δέν μ' άφίνετε νά κολυμπήσω ως εκείνον εκεί τó Βράνο; Ξέρω ότι μπορώ νά πάω κολυμπώντας...

Κι' εκείνη τού ε'γχε άπάντησε:

— Άσφαλώς, μπορείς νά κολυμπήσης ως εκεί Σύριλ. Τό ξέρω...

— Τότε θα μού τó έπιτρέψετε, μίς Κλέυθρον;

— Καθώς καταλαβαίνεις, Σύριλ, η μαμά μου άνησυχεί...

Άλλά, άκούσε με, αύριο, θά υπορέσης νά κολυμπήσης ως τó Βράνο. Θά πιάσω συήπια με τή μαμά σου στην άκρογιαλιά, γιά νά μ' ή τó καταλάβη. Όταν θα σε ζητήση, έσύ θάσαι κιάλος όρεγος πάνω στο Βράνο.

Θάνε γι' αυτήν μιá εύχάριστη έκπληξη...

— Ά! Πόσο είστε καλή, μίς Κλέυθρον! φώναξε ο μικρός.

Τού τó είχε ύποχρεθί... Άύριο!... Ο Ούγκο θά περνούσε την ή μέρα του στο Νιουκέρ.

Στό γυρισμό του όλα θα είχαν τελειώσει...

Ναί. Άλλά, ός υποθέσουμε πως τó πράγμα θα παιοναν μιá άλλη εξέλιξη...

— Άς υποθέσουμε πως θα γίνονταν αντίθετα με τις έπιθυμίες της...

Καί πώς ο Σύριλ θα γλύτωνε...

Τότε τó παιδί θάλεγε: «Η μίς Κλέυθρον μού έπέτρεψε νά πάω ως τó Βράνο». Κι' έπειτα: «Έπρεπε κάτι νά διακινδυνηθή κι' αυτή... Θ' άντιμετώπιζε ψυχραιμία την κατάσταση».

— Πώς υπορέις νά λες ένα τέτοιο πράγμα, Σύριλ; Εγώ δέν σου έπέτρεψα ποτέ ένα τέτοιο πράγμα...» θά τού έλεγε.

Δέν θ' άμεισθιτούσαν τά λόγια της... Ο Σύριλ συνέ-

θιζε νά λήη διάφορες φανταστικές ιστορίες και δέν μπορούσαν νά τού έχουν τόση έμπιστοσύνη... Βέβαια, τó παιδί θά καταλάβαινε κάτι...

Άλλά τί σημασία είχε αυτό; Παύτα-πρώτα, τά πράγματα θά γίνονταν σύμφωνα με τις προβλέψεις της. Θάκανε πως πήγαινε νά τόν βοηθήση, αλλά θάατανε άογά... Κανείς δέν θα την υποπτευόταν...

Ο Ούγκο την είχε υποψιαστή: Τι έσημεινε τó παραξένο βλέμμα που της είχε οίσει: Ο Ούγκο ήξερε άραγε...

Και γι' αυτό τó λόγο είχε εξαφανισθή, άμέσως μετά την άνάκριση!

Δέν της είχε άπάντησε, στο γράμμα που τού είχε στείλει...

Η Βέρα στριφονγυνούσε πάνω στο κρεβάτι της. "Οχι, όχι! Δέν έπρεπε πιά νά σκέπτεται τόν Ούγκο. Η άνάμνησί του την έκανε νά ύποψέση πολύ. Όλα είχαν τελειώσει...

Έπρεπε νά σβύση από τó μυαλό της την εικόνα τού Ούγκο...

Γιάτί όμως αυτό τó Βράδι, είχε ξανανά τήν έντύπωσι πως ο Ούγκο στεκόταν πλάι της, μέσα στο δωμάτιό της:

Σηκώνοντας τó μάτι της είδε τόν γοντό μαύρο κούκο, που ήταν καφεωμένος στην όροση.

— Ός τότε δέν τόν είχε προσέξει άκόμα...

Από αυτόν ήταν κρεμασμένο τó φυκι...

Ανατριχίασε, όταν θυμήθηκε εκείνο τó πλοδαρό γέρι, που ής είχε άγγίξει τó λαιμό...

Αυτός ο τερσάσιος μαύρος κούκος, στο κέντρο της όροφής, την άσπνιτίζει και τραβούσε άκαταμάχητα τó βλέμμα της...

Η εξαφάνισις τού νικητρού

Ο πρώην άστυνομικός Μπλόα κάθισε πάνω στο κρεβάτι του. Τά μάτια του έψαχναν μέσα στις σκιές τού δωματίου.

Θάλεγε κανείς πως ήταν ένα σασκοκόβρο θηρίο, έτοιμο νά πείση πάνω στο θύμα του.

Δέν είχε καμιά διάθεση γιά νά κοιμηθή.

Η άπειλή γινόταν όλοένα και πιο σφοδρή. Από τους δέκα, που είχαν έρθει τó νύχι, δέν έμειναν πιά παρ'ά μόνο τέσσερις!

Μ' όλη του τή δυσπιστία και μ' όλες του τις προφυλάξεις, ο γηραιός δικαστής είχε ύποστη κι' αυτός τή υιοσίσις τύχη των άλλων...

Ο γερο-Ταστούφος! Έπειδή ήταν πρόεδρος τού δικαστηρίου τόσα χρόνια, κατάντησε νά πιστεύη πως ήταν Θεός!

Ός πού την έπαθε κι' αυτός!

— Ένα φόρεμα

Μιά ζακέτα, ένα παλτό, ένα τανιέρ, ένα μαντή, μπορεί νά σάς στοιχίσουν τώρα πολύ φθηνά.

Η εταιρία ΕΣΕΕ Μτροπόλεως 46 (όπισθεν Μτροπόλεως) έχει ποικιλία ποισήτων σε μοντέρνους χρωματισμούς και τιμές κατ'επιλεκτικά εύθηνες επ' εύκαιρία των άληθινών της εκπτώσεων.

Άξίζει νά επωφεληθίτε της εξαιρετικής αυτής εύκαιρίας.

— Ένα φόρεμα

Μιά ζακέτα, ένα παλτό, ένα τανιέρ, ένα μαντή, μπορεί νά σάς στοιχίσουν τώρα πολύ φθηνά.

Η εταιρία ΕΣΕΕ Μτροπόλεως 46 (όπισθεν Μτροπόλεως) έχει ποικιλία ποισήτων σε μοντέρνους χρωματισμούς και τιμές κατ'επιλεκτικά εύθηνες επ' εύκαιρία των άληθινών της εκπτώσεων.

Άξίζει νά επωφεληθίτε της εξαιρετικής αυτής εύκαιρίας.

— Ένα φόρεμα

Μιά ζακέτα, ένα παλτό, ένα τανιέρ, ένα μαντή, μπορεί νά σάς στοιχίσουν τώρα πολύ φθηνά.

Η εταιρία ΕΣΕΕ Μτροπόλεως 46 (όπισθεν Μτροπόλεως) έχει ποικιλία ποισήτων σε μοντέρνους χρωματισμούς και τιμές κατ'επιλεκτικά εύθηνες επ' εύκαιρία των άληθινών της εκπτώσεων.

Άξίζει νά επωφεληθίτε της εξαιρετικής αυτής εύκαιρίας.

Τώρα δέν νοιαζόταν πιά νά τυλαγεται!

Από τους δέκα, που είχαν άποβιβάσει στο Νησί τού Νέγρου, οι έξη ήταν νεκροί...

Μονάχα τέσσερις ζούσαν άκόμα: Η Βέρα, ο Λουμπάντ, ο "Αουστονγκ κι' αυτός.

Σέ λίγο, θά υπήρχε και έδδομο θύμα... Άλλά, αυτό δέν θα ήταν ο Γουίλλιαμ Μπλόα...

Θάγε νού του...

Μά πού λοιπόν ήταν κουμμένο αυτό τó περίστροφο...

Αυτό ήταν τó πιο άγωνιώδες σημείο από την ύπόθεσι...

Τό περίστροφο...

Με τó μέτωπο σουφωμένο, ο Μπλόα σκεπτόταν την εξαφάνισις τού περίστροφου.

Μέσα στη σιωπή, άκουσε τó ρολόι τού Ισόνγειου νά τυτπήσει υερ'άνυχα.

Τά νεύρα του καλυάσσαν κάπως και έσπλώθηκε στο κρεβάτι του, αλλά χωρίς νά γδύη.

Έμεινε ακίνητος. Βυθισμένος στις σκέψεις του, άναπλώνοντας μεθοδικά όλα τά γεγονότα που είχαν συμβή, από τότε που είχαν έρθει στο Νησί τού Νέγρου, όπως έκανε άλλοτε, σε άνάλαγες ύπαθεσεις, τόν καιού που άνθηκε στη Σκότλαντ Γιάρντ.

Γιά νά κατορθώση κανείς νά βοηθή την άλήθεια, δέν πρέπει νά παραμελή καμιά λεπτομέρεια της άνακρίσεως...

Η φλόγα τού κεριού άογισε νά γαυπάλνη: "Αφού βεβαιώθηκε πως τά σπέρτα ήταν πλάι του, ο Μπλόα έδωσε τó κερί.

Πράγμα παραξένο: Τό σκοτάδι δεκαπλασίασε την άνηυσία του. Τό μυαλό του πλημυρίστηκε από τόσες άιδες. Θαρρούσε πως έβλεπε διάφορα πρόσωπα νά τριγυρίζουν άνδρα:

Τό κεφάλι τού δικαστού, με τή γκριζα περούκα, τó παγωμένο πρόσωπο της κυρας Ράτζες και τó μελανισμένο από την άσφυξία πρόσωπο τού Μάστον.

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

— Ένα άλλο άνοδ πρόσωπο, με υαχλιά, μ' ένα μικρό ξανθό μουστάκι...

Μιά μορφή, που την είχε ξαναίδη... Άλλά πού; Όχι στο Νησί τού Νέγρου... Όχι, είχε περάσει πολλές καιρές από τó τε...

Ήταν άνήκουστο... δέν κατάρωνε νά δώση ένα όνομα σ' αυτή την άλλοκοτη φασονγνωμία.

— Άπότομα θυμήθηκε: Ήταν ο Λάντορ!

Πώς είχε υπορέσει νά ξεγύση τόσο πολύ την έκφρασι τού Λάντορ; Χθές άκόμα, είχε τού κάκου προσπάθει νά θυμηθή τά χαρακτηριστικά του...

Καί τώρα, ξανάβλεπε τόν Λάντορ, καθαρά, σάμπως νά είχαν μιλήσει γτες άκόμα...

Ο Λάντορ ήταν παντομένός... με μιá γυναικούλα λεπτοκαμυμένη. Είχαν μιá κορούλα δεκαεσσάρων γονών.

Γιά πρώτη φορά, ο Μπλόα άναρωτιόταν τί νά είχαν άπονί- νει αυτές οι δυο γυναίκες.

... Τό περίστροφο... Πού ήταν τó περίστροφο; Αυτή ή ερώτησι κυριανούσε πάνω σ' όλες τις άλλες.

— Όσο περισσότερο τó σκεπτόταν, τόσο άναβε... Δεν κατάρωνε νά καταλάβη πως είχε γαθή αυτό τó όπλο...

Κάποιος ήξερε πού Βοισκόταν.

Κάτω, στο Ισόνγειο, τó ρολόι τυτπήσε μιá μετά τά μεσάνυχτα.

Οί σκέψεις τού Μπλόα σταματάσαν άπότομα. "Ανακάθισε πάνω στο κρεβάτι του. Είχε διακριθεί ένα θόρυβο, ένα θόρυβο έλαφο, από την άλλη πλευρά της πόρτας του.

Κάποιος μετακινούνταν μέσα στο σπίτι, που ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι.

Ο ιδρώτας έδρεξε τó μέτωπό του. Ποίος λοιπόν γλιστρούσε μ' άνάλαφο βήματα μέσα στο διάδρομο; Κάποιος πού είχε κακές προθέσεις, γι' αυτό ο Μπλόα υπορέσει νά όρκιστή.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

— Έλαφρά, μ' όλο που ήταν σωματώδες, ο Μπλόα πήδσε άθρόυβα από τó κρεβάτι του, καί, με δυο δρασκελιές, βρέθηκε πίσω από την πόρτα και κόλλησε τó αυτί του.

τί τόσο εξασκημένο, όπως τού Μπλόα.

Τά βήματα προωρούσαν άογά στο διάδρομο (τά δωμάτια τού Λουμπάντ και τού "Αουστονγκ ήταν στο βάθος) και πέρασαν υποστά από την πόρτα του χωρίς τόν παραικό διαταγμό.

— Έκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Μπλόα πήδε μιαν άπόφασι. Θέλησε νά υαθή ποιός ήταν ο νυκτοβάτης. Τώρα, τά βήματα κατέβαιναν τη σκάλα. Πού πήγαιναν;

— Όταν ο Μπλόα άποφάσισε νά δράση, έκανε πολύ γονόγορα, πράγμα που δέν θα τó περιέμενε κανείς, από έναν άνθρωπο σωματώδη και Βραύ σαν αυτόν. Πατώντας στις υφτες τών ποδιών, γούρισε τó κρεβάτι του, έγυσε τó κουτί τά σπέρτα στην τάπητα του, έδγαλε την ποίσα από τη λάμπα τού τραπέζιού του, τύλιξε τó σύρμα

στησε ο Μπλόας. "Ενεί ένα περίστροφο. υπήν τὸ ξενάτε. Καθὼς κατέβαιναν νοήνορα τὴ σκάλα, ὁ Λουπάριον φώναξε εἰρωνικά:

— "Ὅσο γι' αὐτό, κάνετε λάθος.

— "Ανοίξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Σκεπτόταν μέσά του:

«Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσιν πὺς τρένω στὴ δυστυνία μου... Ὡστόσο ὅμως...»

Ὡστόσο ὅμως δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ποὺ εἶνε νὰ κάνῃ ὑ' ἐγκληματίες ἀπλησμένους. Ὁ Μπλόας εἶνε πολλὰ ἐλαττώματα ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ βάρος ὑποστά-στους μεγαλειτέρους κινδύνους.

Ἡ Βέρα ποὺ ποίειμε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταδι-ώξεως σηκώθηκε καὶ γτύθηκε.

Μιά - δυὸ φορές, κύτταξε τὴν πόρτα: "Ἦταν γονιὸ καὶ νε-ρὴ τὴν εἶνε κλεισμένη καὶ με-τὸ κλειδί καὶ μετὸ σύστης κι' ἐπὶ πλεόν εἶνε σποῶδε καὶ μιά δούλην καρέκλα ἀπὸ πίσω.

Γιὰ νὰ σπάσῃ αὐτὴ ἡ πόρ-τα, χρειάζονταν ἕνας ἄνθρωπος πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα "Αου-στρουγκ.

Ἄν ἦταν στὴ θέσι τοῦ "Αου-στρουγκ σκεπτόταν ἡ Βέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἐγκλημα θὰ κατένευε ἄλλων στὴν πονη-ρία παρὰ στὴ φυσικὴ του δύ-ναμι.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, ἄνοιξε καὶ συλλογίζεται τί θὰ ἔκανε σὲ μιά τέτοια περίπτωσι.

Ὅθ' ὑπορούσε νὰ πῇ παρα-δείγματα γάον πὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶνε σκοτωθῇ ὅθ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Σκεπτόταν μέσά του:

«Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσιν πὺς τρένω στὴ δυστυνία μου... Ὡστόσο ὅμως...»

Ὡστόσο ὅμως δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ποὺ εἶνε νὰ κάνῃ ὑ' ἐγκληματίες ἀπλησμένους. Ὁ Μπλόας εἶνε πολλὰ ἐλαττώματα ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ βάρος ὑποστά-στους μεγαλειτέρους κινδύνους.

Ἡ Βέρα ποὺ ποίειμε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταδι-ώξεως σηκώθηκε καὶ γτύθηκε.

Μιά - δυὸ φορές, κύτταξε τὴν πόρτα: "Ἦταν γονιὸ καὶ νε-ρὴ τὴν εἶνε κλεισμένη καὶ με-τὸ κλειδί καὶ μετὸ σύστης κι' ἐπὶ πλεόν εἶνε σποῶδε καὶ μιά δούλην καρέκλα ἀπὸ πίσω.

Γιὰ νὰ σπάσῃ αὐτὴ ἡ πόρ-τα, χρειάζονταν ἕνας ἄνθρωπος πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα "Αου-στρουγκ.

Ἄν ἦταν στὴ θέσι τοῦ "Αου-στρουγκ σκεπτόταν ἡ Βέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἐγκλημα θὰ κατένευε ἄλλων στὴν πονη-ρία παρὰ στὴ φυσικὴ του δύ-ναμι.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, ἄνοιξε καὶ συλλογίζεται τί θὰ ἔκανε σὲ μιά τέτοια περίπτωσι.

Ὅθ' ὑπορούσε νὰ πῇ παρα-δείγματα γάον πὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶνε σκοτωθῇ ὅθ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Ισχυρίζονταν. Ὡς, πὺς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν τοσαυτισμένος θανάσιμα καὶ θὰ σεόνταν πρὸς τὴν πόρτα θανόντας.

Κι' ἄλλα ὅμως σνέδια περ-νοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς.

Ὅθ' ἔλεγε π.χ., πὺς τὸ σπῆ-τι καίγονταν. Ὅθ' ὑπορούσε κι' ὁ ἴδιος νὰ βάλῃ φωτιά. Ἀφου τραβούσε τοὺς δὲν ἄντορες ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι θὰ μπορούσε νὰ ρίξῃ ἕνα σπῆστο ἀναμένο πά-νω στὴ υπενζῖνα, ποὺ θάγνευε στὸ διάδρομο.

Κι' ἂν εἶνε νῖνε ἤδη ἔτσι, κι' αὐτὴ ἔμενε σὰν ἡλίθια ἀυ-παρμένη μέσά στὸ δωμάτιό τῆς. Ὡς ποὺ πιά νὰ ἦταν πολὺ ἀρνά:

Πῆγε στὸ παράθυρο. Τὸ ὕ-ψος δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγά-λο. Ἄν παρουσιαζόταν ἄνάν-γκ θὰ μπορούσε νὰ σωθῇ πη-δώντας ἀπὸ κεῖ. Ὅθ' ἦταν ἕνα ἐ-πικίνδυνο πῆδημα, ἀλλ' ἀπὸ κά-τ' ἦσαν λουλούδια φυτευμένα, κι' ἔτσι θάπετε στὰ μαλακά.

Κάθησε ὑποστά στὸ τρα-πέζακι τῆς καὶ παίροντας τὸ "Ἡμερολόγιό τῆς, ἄνοιξε νὰ γράφῃ.

Ἐπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ κά-νῃ κάτι, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρᾱ τῆς.

Ξαφνικά ἀνορθώθηκε κι' ἔ-στησε τὸ αὐτί. Εἶνε ἀκούσει ἕ-να θόρυβο ὅθ' ἔλεγε κανεὶς πὺς κάποιος ἔσπασε ἕνα πιάτο στὸ ἱσόγειο. Ἐμενε ἀκίνητη, προ-σέχοντας ν' ἀκούσῃ ἀλλ' ὁ ἦ-γος δὲν ἐπανεληθῇ.

Σὲ λίγο ἀκούσε ἡ νῦμις πὺς ἀκούσε θόρυβο ἄν ἀνά-λαφρα βήματα τοῖξιματα στὴ σκάλα, ἀλλ' ὅθ' ἀκαθόριστα, καὶ συπέρανε ὅπως κι' ὁ Μπλόας ποῖν ἀπὸ λίγην ὥρα, πὺς οἱ ἦνοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν πα-ρὰ πλάσματα τῆς φαντασίας τῆς.

Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἀκούσε κάτι κρότους πῶς καθορῶν. Κάτω κάποιος τρεπατοῦσαν... ἀκού-γονταν ψιθυροὶ ἀπὸ φωνές. Ἐ-πειτα ἀνέβαιναν τὴ σκάλα πρὸς-τες ἀνοινόμενες σκαρφάλω-ναν στὴ σοφίτα...

Τέλος τὰ βήματα πλησίασαν στὸ διάδρομο κι' ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ Λουπάριον ποὺ ἔλεγε:

— Βέρα! Εἰσάστε αὐτοῦ ἄ-κόμα:

— Ναι τί συμβαίνει:

Ἡ φωνὴ τοῦ Μπλόας ἀντή-χισε τώρα:

— Θέλετε νὰ μᾶς ἀνοίξετε:

Ἡ νέα πῆγε πρὸς τὴν πόρτα τῆς τράβηξε τὴ βαρεῖα καρέ-κλα, γύρισε τὸ κλειδί κι' ἔφανε τὸ σύστη.

Ἡ Βέρα ποὺ ποίειμε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταδι-ώξεως σηκώθηκε καὶ γτύθηκε.

Μιά - δυὸ φορές, κύτταξε τὴν πόρτα: "Ἦταν γονιὸ καὶ νε-ρὴ τὴν εἶνε κλεισμένη καὶ με-τὸ κλειδί καὶ μετὸ σύστης κι' ἐπὶ πλεόν εἶνε σποῶδε καὶ μιά δούλην καρέκλα ἀπὸ πίσω.

Γιὰ νὰ σπάσῃ αὐτὴ ἡ πόρ-τα, χρειάζονταν ἕνας ἄνθρωπος πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα "Αου-στρουγκ.

Ἄν ἦταν στὴ θέσι τοῦ "Αου-στρουγκ σκεπτόταν ἡ Βέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἐγκλημα θὰ κατένευε ἄλλων στὴν πονη-ρία παρὰ στὴ φυσικὴ του δύ-ναμι.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, ἄνοιξε καὶ συλλογίζεται τί θὰ ἔκανε σὲ μιά τέτοια περίπτωσι.

Ὅθ' ὑπορούσε νὰ πῇ παρα-δείγματα γάον πὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶνε σκοτωθῇ ὅθ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Ἡ Βέρα ποὺ ποίειμε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταδι-ώξεως σηκώθηκε καὶ γτύθηκε.

Μιά - δυὸ φορές, κύτταξε τὴν πόρτα: "Ἦταν γονιὸ καὶ νε-ρὴ τὴν εἶνε κλεισμένη καὶ με-τὸ κλειδί καὶ μετὸ σύστης κι' ἐπὶ πλεόν εἶνε σποῶδε καὶ μιά δούλην καρέκλα ἀπὸ πίσω.

Γιὰ νὰ σπάσῃ αὐτὴ ἡ πόρ-τα, χρειάζονταν ἕνας ἄνθρωπος πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα "Αου-στρουγκ.

Ἄν ἦταν στὴ θέσι τοῦ "Αου-στρουγκ σκεπτόταν ἡ Βέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἐγκλημα θὰ κατένευε ἄλλων στὴν πονη-ρία παρὰ στὴ φυσικὴ του δύ-ναμι.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, ἄνοιξε καὶ συλλογίζεται τί θὰ ἔκανε σὲ μιά τέτοια περίπτωσι.

Ὅθ' ὑπορούσε νὰ πῇ παρα-δείγματα γάον πὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶνε σκοτωθῇ ὅθ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Ἡ Βέρα ποὺ ποίειμε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταδι-ώξεως σηκώθηκε καὶ γτύθηκε.

Μιά - δυὸ φορές, κύτταξε τὴν πόρτα: "Ἦταν γονιὸ καὶ νε-ρὴ τὴν εἶνε κλεισμένη καὶ με-τὸ κλειδί καὶ μετὸ σύστης κι' ἐπὶ πλεόν εἶνε σποῶδε καὶ μιά δούλην καρέκλα ἀπὸ πίσω.

Γιὰ νὰ σπάσῃ αὐτὴ ἡ πόρ-τα, χρειάζονταν ἕνας ἄνθρωπος πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα "Αου-στρουγκ.

Ἄν ἦταν στὴ θέσι τοῦ "Αου-στρουγκ σκεπτόταν ἡ Βέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἐγκλημα θὰ κατένευε ἄλλων στὴν πονη-ρία παρὰ στὴ φυσικὴ του δύ-ναμι.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, ἄνοιξε καὶ συλλογίζεται τί θὰ ἔκανε σὲ μιά τέτοια περίπτωσι.

Ὅθ' ὑπορούσε νὰ πῇ παρα-δείγματα γάον πὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶνε σκοτωθῇ ὅθ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Ἐπειτα ἀνοίξε τὴν πόρτα ἔ-ποφασιστικά.

Οἱ δὲ ἄντρες, λαγάνιαζαν τὸ πόδι τους καὶ τὸ κάτω μέ-ρος τὸν παντελῶν τους ἦταν μουσκεμένα.

Ἡ Βέρα τοὺς ὥτησε με ἄ-γωνία:

— Τί συνέβη:

Ὁ Λουπάριον ἀπάντησε με βαρεῖα φωνή:

— "Ὁ "Αουστρουγκ ἔξαφανί-στηκε!

Ἡ Βέρα ἀναπήδησε.

— Πῶς; φώναξε, ὑ' ὑπορῶν-τας νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὴ τῆς.

— Ἐγὼ ἔξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ νησί τοῦ Νέου. ἐπανελάβε ὁ Λουπάριον.

— Ἐγὼ ἔξαφανισθῇ... αὐ-τὴ εἶνε ἀκριβὴς ἡ λέξι, πόσ-θεσε κι' ὁ Μπλόας. Νομίζει πὺς ἀνοίξε ἡ νῆ καὶ τὸν κατάρ-πει.

Ἡ Βέρα τοὺς κύτταξε κα-τάματα κι' εἶπε:

— "Ὅλα αὐτὰ εἶνε βλακείες. Ὅθ' ἀκούεται κάπου...

— Καθόλου! διαμαρτυρήθη-κε ὁ Μπλόας. Δὲν ὑπάρχει καν-ένα μέρος στὸ νησί ὅπου νὰ μπορῇ νὰ κρυφθῇ. Εἶνε ἕνας βράχος γυμνὸς σὰν τὴν παλά-μη μου. Ἐπὶ πλεόν τὸ φεγγά-ρι φωτίζει καθαρά σὰ νὰ ἦταν μέσά ψάξαι παντοῦ ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε νὰ τὸν βοῦμε που-θενά.

— Ὅθ' ἐξαγύρισε στὸ σπῆτι, εἶπε στὴν τύνῃ ἡ Βέρα.

— Τὸ σκεπτόμαι κι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Μπλόας. Ψάξαμε ὅλο τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸ ἱσόγειο ὡς τὴ σοφίτα. Ὅθ' ὑπάρχει ἀ-σφαλὴς "Ὅθ' ἔλεγε ἡ Βέρα. Ἐ-γὼ ἔξαφανισθῇ σὰν νάτανε κα-πνὸς καὶ νὰ διαλύθηκε!

Ἡ Βέρα ὅμως ἐπέμεινε:

— Δὲν πιστεύω οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα λέτε εἶπε.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Λουπάριον.

Σώπασε λίγο κι' ἔπειτα ἐ-πανελάβε:

— Ὅθ' ὡς πῶ καὶ κάτι ἄλ-λο: "Ἐγὼ τῶν ἀπὸ τὸ παρὰ-θυρο τῆς τραπεζαρίας εἶνε σπα-σιμένιο... καὶ δὲν μένουν πιά, πᾶν στὸ τραπέζι παρὰ μόνο τρία ἀσπράκια...

Ἡ Βέρα ποὺ ποίειμε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταδι-ώξεως σηκώθηκε καὶ γτύθηκε.

Μιά - δυὸ φορές, κύτταξε τὴν πόρτα: "Ἦταν γονιὸ καὶ νε-ρὴ τὴν εἶνε κλεισμένη καὶ με-τὸ κλειδί καὶ μετὸ σύστης κι' ἐπὶ πλεόν εἶνε σποῶδε καὶ μιά δούλην καρέκλα ἀπὸ πίσω.

Γιὰ νὰ σπάσῃ αὐτὴ ἡ πόρ-τα, χρειάζονταν ἕνας ἄνθρωπος πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα "Αου-στρουγκ.

Ἄν ἦταν στὴ θέσι τοῦ "Αου-στρουγκ σκεπτόταν ἡ Βέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἐγκλημα θὰ κατένευε ἄλλων στὴν πονη-ρία παρὰ στὴ φυσικὴ του δύ-ναμι.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, ἄνοιξε καὶ συλλογίζεται τί θὰ ἔκανε σὲ μιά τέτοια περίπτωσι.

Ὅθ' ὑπορούσε νὰ πῇ παρα-δείγματα γάον πὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶνε σκοτωθῇ ὅθ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Ἡ Βέρα ποὺ ποίειμε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταδι-ώξεως σηκώθηκε καὶ γτύθηκε.

Μιά - δυὸ φορές, κύτταξε τὴν πόρτα: "Ἦταν γονιὸ καὶ νε-ρὴ τὴν εἶνε κλεισμένη καὶ με-τὸ κλειδί καὶ μετὸ σύστης κι' ἐπὶ πλεόν εἶνε σποῶδε καὶ μιά δούλην καρέκλα ἀπὸ πίσω.

Γιὰ νὰ σπάσῃ αὐτὴ ἡ πόρ-τα, χρειάζονταν ἕνας ἄνθρωπος πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα "Αου-στρουγκ.

Ἄν ἦταν στὴ θέσι τοῦ "Αου-στρουγκ σκεπτόταν ἡ Βέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἐγκλημα θὰ κατένευε ἄλλων στὴν πονη-ρία παρὰ στὴ φυσικὴ του δύ-ναμι.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, ἄνοιξε καὶ συλλογίζεται τί θὰ ἔκανε σὲ μιά τέτοια περίπτωσι.

Ὅθ' ὑπορούσε νὰ πῇ παρα-δείγματα γάον πὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶνε σκοτωθῇ ὅθ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Ἡ Βέρα ποὺ ποίειμε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταδι-ώξεως σηκώθηκε καὶ γτύθηκε.

Μιά - δυὸ φορές, κύτταξε τὴν πόρτα: "Ἦταν γονιὸ καὶ νε-ρὴ τὴν εἶνε κλεισμένη καὶ με-τὸ κλειδί καὶ μετὸ σύστης κι' ἐπὶ πλεόν εἶνε σποῶδε καὶ μιά δούλην καρέκλα ἀπὸ πίσω.

Γιὰ νὰ σπάσῃ αὐτὴ ἡ πόρ-τα, χρειάζονταν ἕνας ἄνθρωπος πῶς δυνατὸς ἀπὸ τὸν δόκτορα "Αου-στρουγκ.

Ἄν ἦταν στὴ θέσι τοῦ "Αου-στρουγκ σκεπτόταν ἡ Βέρα, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἐγκλημα θὰ κατένευε ἄλλων στὴν πονη-ρία παρὰ στὴ φυσικὴ του δύ-ναμι.

Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς, ἄνοιξε καὶ συλλογίζεται τί θὰ ἔκανε σὲ μιά τέτοια περίπτωσι.

Ὅθ' ὑπορούσε νὰ πῇ παρα-δείγματα γάον πὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶνε σκοτωθῇ ὅθ' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— "Ὁ σύστης δὲν εἶνε τοα-θνημένος... ὅθ' ὑπορούσε νὰ υπήλ' ἔπειτα σὲ στιγμὴν.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πόσ-θεσε:

— "Ἐγὼ ἔνω τὸ περίστροφο. Καὶ τὸ μισοτράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— "Ἀπὼς τὸ ξαναβόηκα μέ-σα στὸ συρτάρι μου εἶπε. Τὸ εἶχαν ξαναβάλει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μπλόας σταμάτησε ἀπό-τομα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὁ Λουπάριον πρόσθεσε πὺς τὸ πρόσωπό του εἶνε νῖνε ξαφνι-κά κατακίτρινο καὶ τοῦ εἶπε, πεισμένοι:

— "Μὴν εἰσαὶ κούτος Μπλό-ας. Δὲν προέκειται νὰ σὲ σκο-τώσω. Γύνα πῶς καὶ ἀμπα-ρώσου στὸ δωμάτιό σου ἂν φοβάσαι. Ἐγὼ θὰ τὸξῶ πίσω ἀπὸ τὸν "Αουστρουγκ.

Κι' ἔφανε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὁ Μπλόας ἄ-φου δίστασε μιά στιγμὴ τὸν ἀκολούθησε.

Ἡ Βέρα παροστήρησε:

— Ἀσφαλὴς κάποιος στὴν ἀκτὴ θὰ ἔειπ' ὅθ' ἀλάδητο τοῦ Μῦρος καὶ θὰ καταλάβῃ τὸ μὴν-υὰ μας, ὅποτε δὲν θ' ἀνοήσουν νά μᾶς πᾶσουν... πολ-λὸ πρῖν θραυθῇ...

— Ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρί-σει ἀλλ' ἡ θάλασσα εἶνε ἀκόμη ταραγμένη εἶπε ὁ Μπλόας. Τὰ κύματα εἶνε φοβερά. Κανένα πλοῖο δὲν θὰ μπορῇ νὰ πλευ-νῇ στὸ νησί πρῖν ἀπὸ αὐριο.

— Νὰ περάσουμε ἄλλη μιά νύκτα ἐδῶ; φώναξε ἡ Βέρα.

Ὁ Λουπάριον σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Καλλίτερα νὰ τὸ πάρομε ἀπόφασι εἶπε. Ὅθ' ἐτελεύτασε ὁ Μπλόας. Δὲν ὑπάρχει ἄ-πὸ εἰκοσιτέσσερες ὥρες, ἔπι-ζω. Ἄν ὑπορέσουμε νὰ βαστά-ξουμε ὡς τότε σωθήκαμε.

— Ὅθ' ἔλεγε ἡ Βέρα πὺς καλλίτερα τὴν κατάστασι προ-τείνει ὁ Μπλόας. Τί ἀπένεινε ὁ "Αουστρουγκ:

— Μέσᾱ στὴν τραπεζαρία, παροστήρησε ὁ Λουπάριον. Δὲν μένουν πιά παρὰ τρία ἀσπρά-κια. Αὐτὰ δύνειν πὺς ὁ "Αου-στρουγκ δέντηκε τὴ ναυστική βολή.

— Τότε, εἶπε ἡ Βέρα πὺς γίνεται καὶ δὲν βοήκατε τὸ πῶμα του:

— Ἐγὼ εἶνε δίκιο, παραδέντη-κε ὁ Μπλόας.

Ὁ Λουπάριον κούνησε τὸ κε-φάλι καὶ πρόσθεσε:

— Ναι εἶνε ὑάλλον παρὰ-ξενό...

— Μπορῇ νὰ τὸν ἐορίξαν στὴ θάλασσα παροστήρησε ὁ Μπλόας.

— Ποιὸς θὰ τὸν ἐορίξει; ὡ-τῆσε πεισμένοι ὁ Λουπάριον. Σέις: Ἐγὼ; Τὸν εἶδατε ποὺ βῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπι-τιοῦ κι' ἔρθε νὰ με βοήτε στὸ δωμάτιό μου. Μαζὶ ψάξαμε καὶ τὸ νησάκι καὶ τὸ σπῆτι. Πότε διάβλεθε θὰ εἶνα τὸν καί-ρὸ νὰ τὸν σκοτώσω καὶ μετὰ με-ταφῶρῃ τὸ πῶμα του στὴν ἄλ-λη ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ.

— Τὸ ἄννοῦ εἶπε ὁ Μπλόας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔξω ἔ-να πᾶν...

— Τί; ὡτ



Δραματικό διήγημα

Η αύλαία ανοίγει για πέμπτη φορά και υποκλίνουμαι γελαστή μπροστά στο κοινό που με χειροκροτεί με παραλήρημα ενθουσιασμού. Δεν νοιώθω καμμία κόπωση. Είμαι ευτυχισμένη κι' απόψε που μπορώ να επιδείξω τη χορευτική μου τέχνη — μία τέχνη που πρέπει να θυσιάσης σ' αυτή το σώμα και την ψυχή. Έδω και δυό χρόνια που βγήκα στο θέατρο, κατάφερα με το ταλέντο μου, με την επιμονή μου να κερδίσω τις καλλιτεχνικές μου δάφνες και να με χειροκροτή όλο το κοινό του Παρισιού, των Βρυξελλών, της Γενεύης, του Λονδίνου και της Βιέννης. Στά παρασκήνια απόψε, όπως κάθε βράδυ, θα με περιμένουν οι δημοσιογράφοι, οι φωτορεπόρτερ κι' ο ιμπρεσαριός μου που δεν είναι άλλος απ' τον θείο μου, τον Άλεξη Όρλωφ.

— Νατάσα! μου φωνάζει ο θείος μου μόλις με βλέπει.

— Δεσποινίς Όρλωφ, επιτρέψτε μου να σας συγχαρώ με την καρδιά μου, ακούω μία άλλη γνώριμη φωνή.

Είναι ο Πιέρ Ρεκούρ, ο πιο φλογερός θαυμαστής μου.

— Είσαστε υπέροχη απόψε, προσθέτει χαμογελώντας.

Το χαμογέλωτά μου μπαίνει στο καμαρίνι μου όπου οι δημοσιογράφοι αρχίζουν τις ερωτήσεις τους. Πιο πέρα ο Πιέρ Ρεκούρ με παρακολουθεί και κα-

ταλαβαίνω τη σημασία του βλέμματός του. Ο Πιέρ μ' αγαπάει, με ζητήσει για γυναίκα του και περιμένει απόψε την απάντησή μου. Διστάζω να του πω το ναί, αν και είμαι έρωτευμένη μαζί του. Πολλά πράγματα μάς χωρίζουν. Δεν ανήκουμε στην ίδια φυλή, ούτε στο ίδιο περιβάλλον. Θάταν άραγε ευτυχισμένοι μαζί μου περνώντας μία ζωή κάπως μοιραϊκή;

Όταν οι δημοσιογράφοι φεύγουν, ο Πιέρ με πλησιάζει:

— Λοιπόν, Νατάσα, μου λέει, αποφάσισες; Η αθεοπατία αυτή μου είνε ανυπόφορη. Αν μ' αγαπούσες δεν θα δισταζες. Πότε θα μου δώσεις μια δριστική απάντηση;

— Αύριο, ύστερ' απ' την παράσταση, στο σπίτι μου. Στο υπόσχομαι.

Όταν φεύγω απ' το θέατρο μαζί με το θείο μου, του εξομολογούμαι, μέσ' στο αυτοκίνητο, όσα μου είπε ο Πιέρ.

— Δεν φαντάζομαι, μου απάντησε, να θέλεις να γίνης κυρία Ρεκούρ;

— Και γιατί όχι; Τόν αγαπώ.

— Θέλεις να παρατήσεις το χορό σου, την καριέρα σου;

— Όχι!

— Τότε τί γυρεύεις, μικρούλα μου;

— Να παντρευτώ τον Πιέρ και να συνεχίσω την καριέρα μου. Ο Πιέρ δέχεται να μ' ακολουθήσει παντού. Μου το είπε.

— Σου το είπε, δεν αμφιβάλλω γι' αυτό. Μά δεν ξέρεις καλά τη ζωή, μι-

κή μου Νατάσα. Νομίζεις πως ένας άντρας σαν τον Ρεκούρ μπορεί να δεχτεί κάθε βράδυ να του φεύγεις; Θα ζηλεύη τους θαυμαστές σου. Θα σου ζητήση ν' αλλάξεις ζωή και φυσικά ως πρώτη απόδειξη της αγάπης σου θα θελήση ν' απαρνηθής το χορό σου. Κι' αυτό θα ήταν έγκλημα εκ μέρους σου.

— Αγαπώ τον Πιέρ, είπα σιγά.

— Δεν πρέπει ν' αγαπάς παρά το χορό. Δεν χρειάζεται σύντροφος. Έχεις τη δόξα για σύντροφο.

Χόρεψα. Κι' όπως χθές, έτσι κι' απόψε τα χειροκροτήματα του κοινού με ικανοποίησαν για τους κόπους μου. Σκέπτομαι όμως πως ο Πιέρ με περιμένει στο σπίτι του. Δεν αποφάσισα τί θα του πω...

Από τότε άρχισα να τον αγαπάω; Απ' το πρώτο βράδυ που τον γνώρισα, νομίζω. Αυτή τη στιγμή η καμαριέρα μου μου λέει:

— Δεσποινίς, κάποιος επιμένει να σας δει. Ορίστε η κάρτα του.

Την παίρνω και διαβάζω: «Κατερίνα Λεμπλάν». Ένα όνομα άγνωστο.

Είνα μία νέα καμμιιά, είκοσαριά ετών, μου απαντάει στην ερώτησή μου η καμαριέρα μου, δμορφή και κομψή.

— Ας περάση.

Πραγματικά όταν μπαίνω στο καμαρίνι μου, βλέπω πως η επισκέπτριά μου είναι χαριτωμένη. Είμαι δυό - τρία χρόνια μεγαλύτερή της, μά γι' αυτή είμαι καλλιτέχνης διάσημος.

— Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμη, δεσποινίς;

Η Κατερίνα κοκκινίζει και ψιθυρίζει:

— Θέλησα να σας δώ για να μην μου πάρετε την ευτυχία μου.

Την ευτυχία σας; Πώς αυτό;

Πριν νάρθετε στο Παρίσι, ο Πιέρ μ' αγαπούσε.

Θέλετε να πείτε για τον Πιέρ Ρεκούρ;

— Ναι, γι' αυτόν. Αγαπιόμαστε και είμαστε έτοιμοι ν' αρραβωνιαστούμε. Τό ξέρω πως τώρα πιά ο Πιέρ με ξέχασε και λατρεύει εσάς, μά δεν φοβάμαι για την ευτυχία τη δική μου μονάχα, μά και για τη δική του. Είστε ωραία, τό βλέπω. Μά ο Πιέρ θα ζη, αν σας παντρευτή, μέσα στη σκιά της δόξης σας. Θα ζηλεύη, θα υποφέρη.

Ακολουθήσε σωπή. Σκέφθηκα πως η Κατερίνα μου έλεγε τα ίδια λόγια, όπως κι' ο θείος μου.

— Λοιπόν, της είπα ύστερ' από λίγο, καλά κάνετε και ήρθατε να με δειτε. Καταλαβαίνω πως εσείς είστε η γυναίκα που τού χρειάζεται. Κοντά σας θα περάση μία ήσυχη ζωή. Μπορείτε να παντρευτήτε τον Πιέρ, δεσποινίς.

— Αλήθεια; Αλήθεια; Δέχεστε; φώναξε η Κατερίνα βαθεία συγκινημένη.

— Ναι, για την ευτυχία του.

— Πώς να σας δείξω την ευγνωμοσύνη μου;

— Με τό να είστε τουφερη μαζί του

και να τον παρηγορήσετε. Πηγαίνετε τώρα.

Όταν έφυγε η Κατερίνα, τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Κι' όμως πρέπει να θυσιάσω για την ευτυχία του Πιέρ που με περιμένει απόψε να του δώσω μιάν απάντησι δριστική.

Αχ! αυτή η συνάντησις χθές τό βράδυ με τον Πιέρ όταν τη θυμάμαι... Πώς βρήκα τό θάρρος να του πω όσα του είπα, πως βρήκα τη δύναμι ν' αρνηθώ; Λίγο ακόμα και θα λιποθυμούσα. Μιά χειρονομία νά έκανε ο Πιέρ κάπως τολμηρή, θάπεφτα στην αγκαλιά του. Άλλοίμονο!... Όλα τελείωσαν... Ο Πιέρ έφυγε... έφυγε για πάντα!...

Τό αυτοκίνητό μου τρέχει μέσα στη νύχτα. Γυρίζω μονάχη απ' τό θέατρο, όπου έδωσα την τελευταία μου παρόστασι. Σε όχτώ μέρες θά φύγω γιό την Αμερική!

Ξαφνικά, από ένστικτο, προστατεύω τό πρόσωπό μου. Τό αυτοκίνητό μου, σαν αφηνισμένο ζω, πέφτει πάνω σ' ένα στύλο. Άκούω τζάμια που σπάνε.

Ένας πόνος μου άποσπάει μιό κραυγή. Χάνω τις αισθήσεις μου...

Όταν ξανανοιγώ τα μάτια, βλέπω πως βρίσκομαι σ' ένα στενό κρεβάτι και μιό νοσοκόμος είνε από πάνω μου.

— Ποι είμαι; Τί μου συνέβη; ρωτάω.

— Βρίσκεστε στην κλινική τού καθηγητού Άνρϋ, στο Ότέιγ. Σας έφεραν έδω ύστερ' απ' τό άτύχημά σας.

— Μπορώ να μπώ; άκούεται μιό φωνή...

Είνε ο θείος μου.

Μπαίνει και μ' αγκαλιάζει:

— Μικρούλα μου! αγαπημένη μικρούλα μου!

— Τί έγινε; τόν ρωτάω.

— Άλλαγή κατευθύνσεως τού αυτοκινήτου σου έξ αιτίας κάποιας ξαφνικής βλάβης, μου εξηγεί ο θείος μου Άλέξης. Είνε βέβαιο πως κάποιος έγκληματικό χέρι έκανε αυτό τό σμποτιάζ. Έτσι λένε οι πραγματογνώμονες.

— Πονώ στόν άμο και τό χέρι μου είνε ακίνητο. Πότε θά γίνω καλά; Πότε θά ξαναχορέψω; Μήπως είμαι άνάπηρη;

— Μην κάνετε έτσι, δεσποινίς, απαντάει ή νοσοκόμος. Ο γιατρός Άνρϋ λέει πως θά μπορέσετε και πάλι να χορέψετε άφοδ ύποστήτε μιό μικρή έγχείρησι.

Μαντεύω όμως την αλήθεια! Θά είμαι άνάπηρη. Ω! τί φριχτό πράγμα! Καλύτερα να πεθάνω!...

Οι μέρες κυλούν και σιγά σιγά ξαναβρίσκω τις δυνάμεις μου. Δεν θέλω ν' άπελπιστώ. Σήμερα μου επέτρεψαν να διαβάσω μερικές έφημερίδες, που γράφουν για μένα και τό άτύχημά μου.

— Βλέπω πως διαβάσεις, μου λέει ο θείος μου πού μ' επισκέπτεται πρωί - πρωί. Θά μάθης μοιραία την αλήθεια. Προτιμώ να σου όμολογήσω ο ίδιος πόσο ο Πιέρ στάθηκε διπρόσωπος. Αυτός είνε ο υπεύθυνος για τό δυστύχημα.

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής.

— Άπλούστατα. Μέσα στο κιώτιο που τοποθετούν τα εργαλεία τού αυτοκινήτου, βρήκε ένας άναπήρας με τό μονόγραμμο Π. Ρ. Τόν άγνωρίζα. Είνε τού Πιέρ Ρεκούρ. Όλα εξηγούνται. Ο Πιέρ θέλησε να σ' άναγκάση διά της βίας ν' απαρνηθής την καριέρα σου. Τότε τού ήρθε μιό έγκληματική ιδέα. Όταν θά ήσουν άνάπηρη, άναγκαστικάς για σένα ή μόνη σάνις σωτηρίας θά ήταν ο γάμος. Γι' αυτό προκάλεσε τη βλάβη τού αυτοκινήτου σου.

— Δεν πιστεύω τόν Πιέρ ένοχο μιός τέτοιας άτιμίας.

— Πώς τόν υπερασπίζεσαι! Πόσο τόν αγαπάς! μου λέει ο θείος μου.

Η έγχείρησις έγινε προχθές και πέτυχε. Ο γιατρός Άνρϋ μου δήλωσε πως θά ξαναχορέψω. Σε τρεις μέρες θά φύγω απ' την κλινική. Σώθηκα! Τί χαρά!

Τη στιγμή αυτή ή νοσοκόμος μπαίνει στο θάλαμο και μου λέει πως κάποιος θέλει να με δει. Άνατριχιάζω όταν βλέπω την Κατερίνα Λεμπλάν στο κατώφλι της καμαράς μου. Είνε κάτωχρη.

— Τι με θέλετε; της λέω.

— Ήρθα γιατί πρόκειται να συλλάβουν τόν Πιέρ.

— Μιλάτε σοβαρά;

— Οί τύψεις με βασανίζουν, συνεχίζει ή νέα τρέμοντας. Έμαθα πως θά ξαναχορέψετε και είμαι ευτυχισμένη γι' αυτό. Είμαι όμως μιό άθλια, γιατί εγώ είμαι ή ένοχος. Έγώ προκάλεσα τη βλάβη που έγινε άφορμή τού δυστυχίματος. Έγώ έδωσα τόν άναπήρα τού Πιέρ μέσα στο κιούτι με τα εργαλεία, για να τόν ένοχοποιήσω.

— Γιατί με μισούσες; τη ρωτάω. Δεν σου είχα αφήσει τόν Πιέρ;

— Ήμουνα τρελλή από όδύν και σας μισούσα και τούς δυό. Ευχόμουνα τό θάνατό σας, γιατί ή θυσία σας ήταν άνώφελη. Ο Πιέρ δεν ήθελε ούτε να με δει. Θέ' αγαπώ τη Νατάσα, μου είπε, ως ότου να πεθάνω και θά την ακολουθώ παντού, από πόλι σε πόλι, για να τη βλέπω να χορεύη. Τότε θέλησα να σας σκοτώσω.

— Όποτε ο Πιέρ με αγαπάει τόσο πολύ;

— Σας λατρεύει. Δεν είμαι πιά τί-

ποτα γι' αυτόν. Έκανα ένα έγκλημα! Συγχωρήστε με! Είμαι έτοιμη να πληρώσω. Μά ο Πιέρ κινδυνεύει. Σώστε τον!

— Ηούχασε, ο Πιέρ δεν κινδυνεύει. — Αξίζει να ζήσετε ευτυχισμένη, μου λέει ή Κατερίνα. Είστε καλή. Είμαι ένα άθλιο πλάσμα!

Και κλαίει πολλήν ώρα.

— Υποφέρετε, της λέω. Σας συγχαρώ...

Και την αφήνω να φύγη. Φωνάζω κατόπιν τη νοσοκόμο και της λέω:

— Όταν ο κ. Ρεκούρ έρθη, όπως κάθε μέρα, να ζητήση πληροφορίες για την κατάστασί μου, να τού πείτε πως βέλω να τόν δώ.

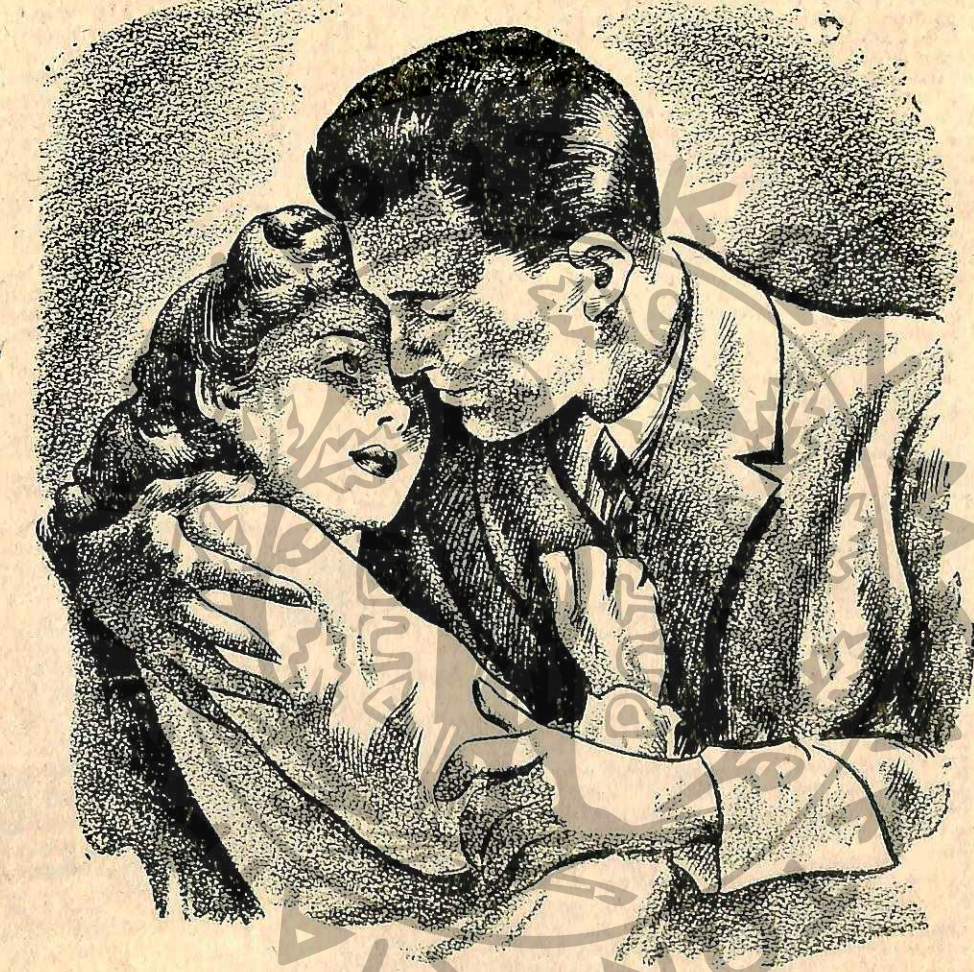
— Νατάσα, θέλησες να μου μιλήσης, ψιθυρίζει ο Πιέρ φιλώντας μου τό χέρι. Είναι άχρος και δύσκολα κρύβει την ταραχή σου.

— Ναι, τού λέω, σε μερικές μέρες θά φύγω απ' την κλινική και θά ξαναρχίσω την παλιά μου ζωή. Ξέρεις, μ' έπισκέφθηκε ή Κατερίνα Λομπλέν. Αυτή είνε ή ένοχος. Εξ άλλου δεν σε ύποπτευόμουν, απέσυρα τη μήνυσί μου, κι' έτσι δεν θά την ένοχλήσουν. Άν τό επιθυμείς πάντα, θά γίνω γυναίκα σου. Θά πηγαίνουμε από πρωτεύουσα σε πρωτεύουσα και θά ζήσουμε ευτυχισμένοι γιατί αγαπιόμαστε.

— Άν τό επιθυμώ, Νατάσα; Μά σ' αγαπώ τρελλά, με πάθος, Νατάσα, ωραία μου Νατάσα, γλυκειά μου αγάπη.

Και τά χείλη του σφραγίζουν τά δικά μου. Είνε ο όρκος της αιώνιας αγάπης που θά μάς ένώνη πάντα, μέχρι θανάτου.

ΑΝΡΙΕΤΑ ΣΑΡΑΣΣΟΝ



— Μά σ' αγαπώ τρελλά με πάθος, ωραία μου Νατάσα...

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ στήν ύφαντουργία!

Τα άφλεκτα ύφασματα

Καθώς ο σφαδερ όδηγει το αυτοκίνητό του τη νύχτα σ' ένα σκοτεινό δρόμο, βλέπει ξαφνικά μπροστά του μια σκιά... Ένας πεζός! Πατάει άμέσως το φρένο του... αλλά δεν κατορθώνει πάντοτε να σταματήσει εγκαίρως το αυτοκίνητό του.

Τέτοια τραγικά δυστυχήματα δεν είναι σπάνια. Εύτυχος όμως, ή αμερικανική διυμηχανία ύφαντικών ύλων βοήκη τη λύση του ποδβλήματος της πυκτοεινής προστάσιας των πεζών. Δημιούργησε δηλαδή ειδικά ύφασματα, που δεν παρουσιάζουν τίποτε το ξεχωριστό την ήμερα, τη νύχτα όμως έχουν ένα υπλέρ ή πράσινο φωσφορισμό, που κάνει ορατόν αυτόν που τα φοράει.

Τα φωτεινά ύφασματα είναι ένα απ' τα πολλά θαύματα που επέτυχε τα επιστημονικά έργοστηρία των αμερικανικών ύφαντουργιών. Έχουν επινοηθεί επίσης ύφασματα που δεν καρώνουν, δεν μαζεύουν, δεν καίγονται, ύφασματα από φλούδα δέντρο, από πούπουλα, από ατσάλι...

Το μαλλί ύπηρξε επί αιώνες μια πρώτης τάξεως ύφαντική ύλη, μαλακή, ελατή, ανθεκτική... Έχει όμως το ελάττωμα να μαζει. "Αν πλυθεί με ζεστό νερό, ένα αλλήλο ρούχο "μπαίνει" κατά 26% περισσότερο. "Αν όμως το μαλλί είναι κατενοαμένο με μια νέα γνμική ουσία, το «Ρέσλου», μαζει μόνο κατά 3%. "Η συντηκτική μέθοδος δεν έχει τελειοποιηθεί ακόμη πάντως όμως αποτελεί επανάσταση για την έριοιουργία. Το «Ρέσλου» δοκιμάσθηκε στις στολές 320 πάλσιμων στο Σπρίνγκφιλντ. "Επί 4 μήνες, οι στολές αυτές πλεονότουσαν κανονικά. Κατόπιν εξετάσθηκαν και βρέθηκαν ότι δεν είχαν μαζέψει παοά ελάχιστα. "Υπολογίζεται ότι το εργοστάσιο που παράγει το «Ρέσλου», υποεί να αποδώσει άκοκτι ποσότητα για την κατενοασία 50.000.000

Γνωρίζετε ότι...

... Το λεξιλόγιο μιας γυναίκας σε όποιαδήποτε χώρα, περιλαμβάνει το ένα τρίτο του αριθμού των λέξεων που μεταχειρίζεται ένας άνδρας της ίδιας κοινωνικής τάξεως;

... Όλοι οι άνθρωποι όλων των φυλών της γης έχουν 24 δακτύλους και μόνον οι Έσκιμωοί διαφέρουν γιατί έχουν 25, 12 δεξιά και 13 αριστερά;

... Η γλώσσα της καμλοπαρδάλεως έχει μήκος 60 πόντων;

... Το πρώτο άσπεροσκοπείο λειτούργησε στην Κίνα το 2.000 π. Χ.;

... Το μεγαλύτερο τούννελ του κόσμου βρίσκεται στην Καλουμία;

... Ο μεγαλύτερος δρόμος της Μόσχας έχει μήκος 4 χιλιομέτρων;

... Η λέπρα μεταδίδεται όχι τόσο έξ έπαφής όσο με τις διάφορες τροφές και ιδίως με τα ψάρια;

... Η κρίσιμη περίοδος για τη βλογία είναι 12 ημέρες για την άνεμοβλογία 14, για την όστρακία 2, για τη γρίπη 3, για την διφθερίτιδα 2 και για τον τυφοειδή πυρετό 12 μέρες;

ώστε το φύσκα ιάνε πιό άνίσχυρο, όπως ένα κλειδί δεν ταιριάζει σε μια τροποποιημένη κλειδαριά. Τέλος, ανακάλυψαν αυτό που ζητούσαν, και τώρα παράγονται ύφασματα απόροβλητα απ' το μήκητα.

Κάθε χρόνο, συμβαίνουν πολυάριθμα δαύματα, από αναφλέξεις ρούχων, παραπτασμάτων, πέπλων κλπ. Τώρα όμως υπάρχουν στην αμερικανική αγορά ύφασματα όλων των ειδών και γωμάτων, που έχουν γίνει άφλεκτα με ειδική κατενοασία. "Αν τα ρή κανείς στη φωτιά, μαυρίζουν, απανθρακώνονται, αλλά δεν ανάδουν.

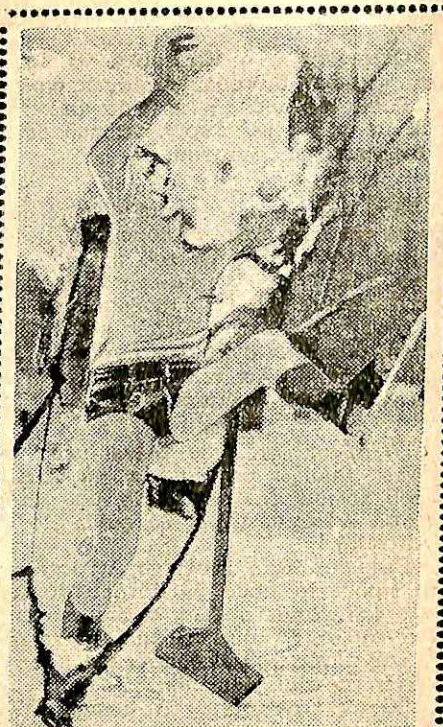
Ένωείται ότι, για να επιτύχουν αυτά τα θαύματα, οι γνμικοί εργάζονται πολύ κι' αντιμετώπιζουν αλλεπάλληλες αποτυχίες δίνας ν' απογοτευθούν. Μια νασακτοιστική περίπτωση αφορούσε το πρόβλημα της παραγωγής «ρενιόν» που δεν μαζει.

Το «ρενιόν» — ένα είδος δηλαδή τεχνητής μετάξης — ήταν περίφημο υλικό για πουκάμισα, μπλούζες, κλπ., αν δεν είχε το ελάττωμα να «μπαίνει». "Αναζητώντας λοιπόν τον τρόπο να διορθώσουν αυτό το μειονέκτημά του, οι έπιστήμονες δοκίμασαν περισσότερες από 1.000 ούσεις, σε άμετοπτους συνδυασμούς, ως ότου βρήκαν την καλλίτερη: την «γλυοεάλη». "Επειτα οι τεχνικοί έκαμαν 2.000 πειράματα μ' αυτή την ούσία. Οι σημειώσεις τους γέμισαν 80 δακτυλογραφημένες σελίδες. Κατόπιν έγιναν 110 δοκιμές του ύφασματος στην ποακτική γρησιμιοποίησή του. Τέλος, δύο εργοστάσια άνοιξαν να παράνουν δοκιμαστικά επί 6 έβδομάδες πουκάμισα απ' το νέο «ρενιόν». Και μόνον όταν άπεδείχθη στην πράξη ότι ικανοποιούσαν άπόλυτα το καταναλωτικό κοινό, άνοιξε ή συστηματική παραγωγή κι' ή διαφήμισή τους.

"Αλλη έπιτυχία των "Αμερικανικών γνμικών είναι ή κατασκευή ύφαντικής ύλης από αποβουτωμένο γάλα. "Ετσι βρέθηκε ένας τρόπος γρησιμιοποίησεως 25 εκατομμυρίων τόννων τέτοιου γάλακτος που άπομένουν κάθε χρόνο μετά την εξαγωγή του βουτύρου. "Η ύφαντική αυτή ύλη άνοιάσθηκε «Άρλάκ», είναι ελαφρή και απαλή και γρησιμεύει για ρούχα, σκεπάσματα κρεββατιού κλπ, καθώς και για την προφύλαξη των τριχών από υπερβολική θεομότητα στην περνανάνη.

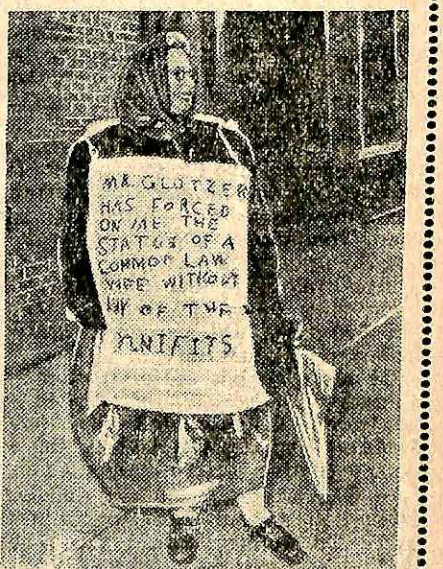
Κατασκευάζονται επίσης ύφασματα από πούπουλα, ζεστά σαν τα μάλλινα, που έχουν το πλεονέκτημα να βάφονται πολύ εύκολα και άρα. "Αλλα ύφασματα περιέχουν 40 % φλοιό δένδρων.

Τέλος κατασκευάσθηκαν ύφασματα από άνοείδωτα άσφαλένια νήματα, τόσο λεπτά ώστε άπόρουν 6.500 μικρές όπες σε κάθε τετραγωνικό πόνο ύφασματος. Κατά τους ειδικούς, είναι ίσοδωδη για κάλτσες! Να λοιπόν που οι κάλτσες ναύλων κινδυνεύουν ν' αντικατασταθούν απ' τις άσφαλένες!... Μ. ΓΟΥΝΤ



ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΕΝΟΣ ΠΑΓΟΔΡΟΜΟΥ

Ο "Αμερικανός όδηγός λεωφορείου Πάλ Μπλάντ, που είναι συγχρόνως κι' περιφημος πανοδρόμος έπαβε τελευταίως στις παγοδρόμιες της Νέας Υόρκης, ένα άτυχημα! Τη στιγμή που περνούσε άνάμεσα από ένα «φλεγόμενο στεφάνι» άρπασαν τα μαλλιά του φωτιά! Αν και έτρεξαν οι θεαταί έγκαιρως κι' έβρυσαν τη φωτιά ύποστη σοβαρά έγκαύματα. Νοσηλεύεται τώρα σ' ένα νοσοκομείο της Νέας Υόρκης, φυσικά — όπως έβλεπε — δεν πρόκειται να έπαναλάβη αυτή την τρέλλα!



Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΧΗΡΑ

"Η ΧΙΝΤΑ Τζεροντ είναι μια χήρα, που, παρά τα 46 χρόνια της διατηρείται ακόμη αρκετά άνηπα. Πριν από τέσσερα χρόνια είχε συναντήσει ένα χοροδιδάκαλο σ' ένα ντάνσιγκ της Νέας Υόρκης και τον άγάπησε με μια παραφορά, που ή φαινόταν τελείως άσυνήθιστη στην ηλικία της. "Εκτοτε, τον παραμονεύει κάθε πρωί έξω από το σπίτι του για να μπει μέσα να τον πειρή να την παντρευτεί. Και, έπειδή θέλει να κάνει σ' όλους γνωστό το αίσθημά της, έχει κρεμάσει από το λαιμό της μια πινακίδα στην όποία έγραψε τους λόγους της πρωτότυπης αυτής έρωτικής πολιορκίας. "Η αμερικανική έκκεντρικότης, καθώς βλέπετε, έχει τις πιο έξωφρενικές εκδηλώσεις.

ΕΝΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ πετιέται στη θάλασσα!

Για να έχτελεσθούν οι έροι μιας διαθήκης

Στην "Αγγλία τερατίσθηκε πριν από μερικές μέρες μια περίεργη κληρονομική δίκη, που είναι άσφαλώς μοναδική στα δικαστικά χρονικά.

Λίγον καιρό πριν από την έναρξή του πολέμου, είχε πεθάνει στο Χάρτλεπουλ της κομητείας του Ντουνουμ ένας πλούσιος "Αγγλος κτηματίας και έπιστήμων, ο δόκτωρ Βάτκινσον. άφήνοντας μια περιουσία πολλών δεκάδων γιλιάρων λιρών.

Το μεγαλύτερο μέρος αυτής της περιουσίας άποτελείτο από άδάμαντες και άλλους πολυτίμους λίθους, που ο δόκτωρ Βάτκινσον είχε συγκεντρώσει κατά τη διάρκεια μιας μακράς πασαμονής στη Νότιο "Αφρική.

"Όταν άνοιχθηκε ή διαθήκη του, όλοι έμειναν κατάπληκτοι. "Ο δόκτωρ Βάτκινσον άωριζε σ' αυτή τα έξης:

«"Όλα τα κοσμήματα της συλλογής μου πρόκει να τοποθετηθούν σ' ένα κιβώτιο να πεταχθούν στη θάλασσα, σε άπόσταση δύο γιλιάρων μιλλίων προς Βορράν του Χάρτλεπουλ, στο μέρος άκοίδια που σημειούται στον προσηπτημένο γάρτο. Κατά τη διάρκεια της ζωής μου, διαπίστωσα ότι τα κοσμήματα είναι πηγή διχονοιών, κακοηψίας άδικίας και πράξεων βίας και ότι έπίσης ή κατοχή των κάνει τον άνθρωπο ύπεροπτικό και ματαιόδοξο. πράγμα που συντελεί όχι λίγο στον ήθικό έκπεσμό του

» Κατέληξε από συμπέρασμα, λοιπόν, ότι έπρεπε να έξαφανισθούν τα κοσμήματα που μου άνήκουν, πρς το καλόν της οικογενείας μου και της κοινωνίας.

«Το ύπόλοιπον της περιουσίας μου, που άνέχεται σε δεκα γιλιάρδες λίρες στερείνες θα περιέλθω στο γνίο μου, ύπό τον όρον, όμως, ότι θα εκτελέση την έπιθυμία μου σνετικά με τους πολυτίμους λίθους.

«Σε αντίθετο περίπτωση, το ποσόν των δεκα γιλιάρων λιρών θα διανεμηθεί έξ ίσου στα κατώτερά αναφερόμενα τρία φιλανθρωπικά ιδρύματα κλπ.»

Ο γνός του κυρίου Βάτκινσον, όπως ήταν φυσικό, προσέβαλε αυτή τη διαθήκη, ύποστηρίζοντας ότι ο πατέρας του δεν είχε σφας τας φρένας όταν την συνέταξε.

"Από τ' άλλο μέρος, τα φιλανθρωπικά ιδρύματα που αναφέρονται στη διαθήκη ζήτησαν τη διανομή του ποσού των 10.000 λιρών, έπικαλούμενα το γεγονός ότι ο υιός Βάτκινσον δεν είχε συμμορφωθεί προς τις θέλησεις του πατέρα του.

"Επακολούθησε τότε μια έ-

ξαιρετικά πολύπλοκη δίκη, που κράτησε έννα δόκλωνα γνόδια. Τελευταία, το δικαστήριο άπεφάνθη ότι ο δόκτωρ Βάτκινσον ήταν τελείως ύγιης κατά την έποχή που συνέταξε τη διαθήκη του και ότι οι όροι της έπρεπε να εκπληρωθούν κατά γράμμα, για να υπορέσει ο υιός Βάτκινσον να πάση στην κατοχή του την πατρική κληρονομία.

Ο τελευταίος άναγκάσθηκε να συμμορφωθεί με αυτή την άπόφαση.

Την περασμένη έβδομάδα, λοιπόν, ένα άτυπλοιο ξεκίνησε από το Χάρτλεπουλ. Πάνω σ' αυτό βρισκόταν ο υιός Βάτκινσον, τέσσερες μάτορες αντιπρόσωποι της δικαστικής άρχης, άστυνομικοί, ιδιωτικοί ντεκτιβ, δημοσιονόμοι κλπ.

Το πλοίο προχώρησε προς Βορράν του Χάρτλεπουλ κι' έφτασε σ' ένα σημείο που καθόριζε ο δόκτωρ Βάτκινσον στη διαθήκη του, σε άπόσταση δύο μιλλίων από τις βορειοανατολικές άκτες της "Αγγλίας.

Στο σημείο αυτό σταμάτησε και άρχισε άμέσως ή πολύπλοκη διαδικασία της καταβύθισης του θησαυρού: καταμέτρηση των πολυτίμων λίθων, έλεγγος από ειδικούς έπιστογνώμονας, καταγραφή κλπ.

Στο τέλος, τοια κιβώτια νεύατα με πολυτίμους λίθους και κοσμήματα, όντηκαν στη θάλασσα πού, σ' αυτό το μέρος, έχει βάθος τριών και πλέον γιλιάρων μέτρων. "Ετσι ή περίπτωση μεταγενεστέρως άνελέκτως αυτού του θησαυρού άποκλείεται έντελώς.

Οι κινήσεις των βλεφάρων και ή ζωή μας

Πόρες φορές άνοιγοκλείετε τα μάτια σας μέσα σ' ένα θεωρητικό;

"Ενας ύγιης άνθρωπος άνοιγοκλείνει τα μάτια του μια φορά δευτερόλεπτο. (Στα νεορικά άτομα ή άναλογία είναι 1½ - 2 φορές το δευτερόλεπτο). "Αν ύπολογίσουμε ότι τα βλεφάρά μας διατρέχουν κατά το διάστημα αυτό ένα εκατοστό του μέτρου, αυτό σημαίνει ότι τα βλεφάρά μας διατρέχουν 60 εκατοστά του μέτρου μέσα σ' ένα 1' και 3600 εκατοστά μέσα σε μια ώρα. Συνεχίζοντας αυτό τον ύπολογισμό, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι, κατά τη διάρκεια 60 χρόνων ζωής, τα βλεφάρά μας διατρέχουν μια άπόσταση που έσπερνάει τα 18.000 χιλιόμετρα.

"Η κίνηση αυτή που κάνουμε γνί ν' άνοιγοκλείσουμε τα μάτια μας άπαιτεί, φυσικά, μια ώριμένη ένέργεια, που πρέπει να καταβάλει ο όργανισμός μας. "Ο "Αμερικανός βιολόγος δόκτωρ "Άλμστ, ύπολογίζει, λοιπόν, ότι με τα καταβαλλόμενα προσπάθεια για ν' άνοιγοκλείνουμε τα μάτια μας περιορίζουμε τη ζωή μας κατά το 1)6, δηλαδή για μια ζωή διαρκείας 70 χρόνων, κατά 11 περίου χρόνια.



Ο μύλος

Τι όμορφος, τι όμορφος που ήταν αυτός ο μύλος! Χαιρτώμενος, άνάλαφος, γραφικός, ήταν φτιαγμένος με νερά υλικά. Και ή μεγάλη ορδή του που όλο γυρίζει σφυρίζοντας και τραγουδώντας, οι γωιάτες που πηγαίνονταν φέρνοντας το στάσι τους για να τ' άλέσουν, τα ναυίσματα και τα νοροπήδημα των σκυλιών, όλοι οι θόρυβοι δημιουργούσαν μια άτύσφαηρα ναρούμενη και έννοιαστη.

Πιό ένοιατικός απ' όλους τους γωιάτες, ο Ζάκ Ντωριέ, ο 1-δρος ο μυλωνάς, έτογε παντού, έπιβλέποντας τα πάντα. Μόλις ήταν τριανταπέντε γνόων, Παύλ έπίμονος δεν γύρευε πολλά, μα έπι γύρευε πάντα το πετύνανε. Το ύψος του τον είχε αποητήσει με τις οικονομίες του και την άδιάκοπη δουλειά του. Αυτό τούνε στοιγίσει πολλά γνόδια στεφάρων και μόνθου. Με τα λίγα γνόδια του, είχε κατοβάσει να γνίση το σπίτι-κι του και το ύψος του.

Τέσσερα γνόδια άγοότερα ο μύλος είχε στηθεί και δούλευε περίφημα. "Ο Ζάκ τώρα κέδοιζε άκοκτα κι' ο πατέρας της Σελεστίνας, πιστός στην ύπόσπσή του, συνκατένευε να δώση την κόρη του στο μύλωνά.

Το νεαρό άυτόνυγο πέρασε δυό γνόδια άπόλυτα εύτυχισμένο. "Επειτα απ' αυτό το διάστημα, ο Ζάκ κατάλαβε πως ή γυναικα του, που τον είχε παντρευτεί δίχως έρωτα, έδειχνε νι' αυτόν μια άπλη φιλία. "Η άνακάλυψη αυτή τον πλήγωσε βαθύ και ή άπλοκή ψυχή του δεν ύπόρεσε να καταλάβη πως ήταν δυνατό να μην ύπάρχη καμια τρυφερότης μεταξύ τους.



—Ο προτάμενος μας, είναι πολύ άποκαλυμμένος σήμα-ρα! Δοκιμάζει τις κινούργιες δακτυλογράφους!...

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ**
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ - ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Άγαπούσε τη Σελεστίνια με πάθος. Για ποιο λόγο λοιπόν δεν του ανταπέδιδε την αγάπη του; Άφου τώρα που μόλις είχαν περάσει δυο χρόνια του φρονόταν έτσι ψυχρά, τί θα συμβεί αν ύστερα από πέντε, δέκα χρόνια;

Το μέλλον σκοτεινίσε μπροστά στο Ζάκ. Ένω η ψυχή του βυθιζόταν στην απελπισία, η δουλειά του ολόενα και μεγάλωνε. Η πελατεία γινόταν πολυαριθμώτερη στο υπόλο. Οι δουλειές έφταναν τώρα σημαντικά κέρδη.

Όσο πιο πολλά γούνατα κέρδιζε ο Ζάκ, τόσο προσπαθούσε να κάνει τη ζωή της γυναίκας του πιο άνετη. Της πήρε κανονικά επίπλωσι, φορέματα, κοσμήματα, ραδιόφωνο, υπηρεσία. Που' δλ' αυτά, η Σελεστίνια έμενε, όπως πάντα, αδιάφορη!

Στο τέλος ο Ζάκ, που ήταν άλλοτε ένας τόσο εύθυμος τύπος, κατόρθωσε μελαγχολικός κι όταν βρισκόταν μονάχος έκλαιγε απ' την οδύνη του. Για να ευχαριστήσει περισσότερο τη γυναίκα του, άνοιξε να δέχεται στο σπίτι του, να προσφέρει γεύματα σε φίλους του, να περνάει με λίγα λόγια μια κοσμική ζωή. Από την ημέρα που άλλαξε τακτική, η Σελεστίνια φάνηκε πιο χαρούμενη, πιο ανοιχτόκαρδη. Άναστήσε, γελούσε, τραγουδούσε, τούλανε κάποτε τρυφερά λόγια, κάποτε πάλι τον φιλούσε, έδειχνε κάποια άφοβησι. Ο Ζάκ Ντωριέ νόμιζε πως κρατούσε τώρα στα χέρια του την ευτυχία.

Ένα πρωινό, καθώς ο ήλιος έλαμπε στον ούρανό και η οδός του υπόλου γυρίζε τραγουδώντας, ο Ζάκ υπαινιγνόνταν στην κάμαρα της γυναίκας του, δεν τη βοήκε στο κρεβάτι της.

Γιατί να το κάνει αυτό; Ήταν λοιπόν τόσο άκαρδη, τόσο απλάνη; Δεν τον συλλογίστηκε, δεν τον λυπήθηκε καθόλου, καθόλου...

Τρεκλίζοντας βγήκε έξω, με το κεφάλι αδειανό, με το μυαλό σκοτισμένο. Ο ύπλος δούλευε χαρούμενα. Οι ενοχές ήταν εκεί. Τά σακκία με το στάρι σπνυατίζαν ένα μικρό λόφο. Τίποτα, τίποτα δεν είχε αλλάξει — εκτός από τον ίδιο και τη ζωή του. Κύτταξε για μια τελευταία φορά, με θλιμμένο βλέμμα το έργο του. Το σπίτι που είχε χτίσει το υπόλο που είχε στήσει με την χαρούμενη βοήθεια οδός του και τα ασπνμένα φτερά του. Όλα τ' άγκάλιασε με το βλέμμα του. Κι ένοιωσε τότε πως η ζωή του είχε τελειώσει. Πώς θα ζούσε πια στον κόσμο αυτόν για που «έκείνη» είχε φύγει παντοτείνά;

Αποφασιστικά, θαροαλέα, οίχτηκε στο υπόλο. Τσανουδώντας όπως πάντα η οδός τον άρπαζε, τον στοιφογούσε, τον συνέθλιβε, τον σύντοιψε!... Τά κόκκαλα του έτριξαν. Κι ο Ζάκ Ντωριέ κατόρθωσε ένας άμορφος πολτός, ένας ματωμένος σωρός από σόακες και θουμματισμένα κόκκαλα...

Σελεστίνια, Σελεστίνια, άκαρδη, σκληρή γυναίκα, ο Θεός είχε δικαίος και θα σε τιωρήσει σκληρά!... ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΦΑΜΠΡ

ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΦΑΜΠΡ

Έμφεληδότη της εύκαιρίας

Ο Άγγλικός Οίκος Κοπτικής Ραπτικής

ΤΖΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 86

Τηλ. 34.338

Συμπληρώστε τοιακονταετίαν, θα διδάξη το τελευταίο σύστημα κοπτικής εις 100 κορίτσια με το ήμισυ των διδασκάν, μόνον εις όσας έγγραφούν από 114 έως 1) 5148 και προσκομίσουν το άπόκομμα αυτό.

SCHERK

ΓΕΝ ΑΝΤ/ΠΟΙ ΑΘΗΝΑ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ ΝΙΚΗΣ 9

Πώς; Είπε κιόλας σπκωθή αυτή που τόσο της άρεσε να έμπναι άσπν: Οάταν μόλις έξη. Τασάχτηκε πιο πολύ σαν είδε πως το κρεβάτι δεν ήταν έστρωτο. Τί σημαίει αυτό το μυστήριο; Μήπως:...

Αναποφάσιτος, τρελλός από άνησυνία στεκόταν στην κάμαρα δόθός, όταν τά μάτια του αντίκρουσαν έσπνικά ένα νράμνμ πάνω στο τζάκι. Τότε η άνατριγίλα του θανάτου, τον πλημμύρισε. Ο Ζάκ έτρεξε στο τζάκι, πήρε το νράμνμ και διέβασε τά λίγα λόγια που περιείχε:

«Φεύγω για πάντα».

Μία τρομερή κραυγή εξέφυγε τότε απ' το πνευμένο στήθος του και ούλοιαζε:

— Άχ! Έθουγε!

Ναί, η Σελεστίνια είχε φύγει, δίχως λύπη, δίχως πόνο, αδιάφορη, άναίσθητη για τον άντρα αυτόν που όλα τά είχε θυσιάσει γι' αυτήν. Για ποιο λόγο; Είχε φύγει για πάντα. Είχε σκοτώσει την ψυχή του Ζάκ τις έλπίδες του, τά όνειρά του, τον έρωτά του τά αγνέδιά του τη ζωή του!

Γιατί να το κάνει αυτό; Ήταν λοιπόν τόσο άκαρδη, τόσο απλάνη; Δεν τον συλλογίστηκε, δεν τον λυπήθηκε καθόλου, καθόλου...

Τρεκλίζοντας βγήκε έξω, με το κεφάλι αδειανό, με το μυαλό σκοτισμένο. Ο ύπλος δούλευε χαρούμενα. Οι ενοχές ήταν εκεί. Τά σακκία με το στάρι σπνυατίζαν ένα μικρό λόφο. Τίποτα, τίποτα δεν είχε αλλάξει — εκτός από τον ίδιο και τη ζωή του. Κύτταξε για μια τελευταία φορά, με θλιμμένο βλέμμα το έργο του. Το σπίτι που είχε χτίσει το υπόλο που είχε στήσει με την χαρούμενη βοήθεια οδός του και τα ασπνμένα φτερά του. Όλα τ' άγκάλιασε με το βλέμμα του. Κι ένοιωσε τότε πως η ζωή του είχε τελειώσει. Πώς θα ζούσε πια στον κόσμο αυτόν για που «έκείνη» είχε φύγει παντοτείνά;

Αποφασιστικά, θαροαλέα, οίχτηκε στο υπόλο. Τσανουδώντας όπως πάντα η οδός τον άρπαζε, τον στοιφογούσε, τον συνέθλιβε, τον σύντοιψε!... Τά κόκκαλα του έτριξαν. Κι ο Ζάκ Ντωριέ κατόρθωσε ένας άμορφος πολτός, ένας ματωμένος σωρός από σόακες και θουμματισμένα κόκκαλα...

Σελεστίνια, Σελεστίνια, άκαρδη, σκληρή γυναίκα, ο Θεός είχε δικαίος και θα σε τιωρήσει σκληρά!... ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΦΑΜΠΡ

ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΦΑΜΠΡ

ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΦΑΜΠΡ

ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΦΑΜΠΡ

Πόσο ωραιότερη γίνεται με την Πουάρα του Σερκ!

Είναι λεπτή σαν άχνός, αιδέρια άρωματισμένη και άφοριώνεται με την επιδερμίδα. Κρύβει τά έλαττωματάκια και τό πρόσωπο φαίνεται νεανικότερο, φρέσκο και έλευκτικό. Ζητείτε παντού μ' έπιμονή τά Καλλυντικά "ΣΕΡΚ".

ΠΟΥΑΡΑ-ΚΟΜΠΑΚΤ

Mystikum

ΑΛΜΑ

Η ανθρώπινη μηχανή

Ο κίνδυνος που μας άπειλεί

Υποθέσετε ότι έχετε ένα άσπν ήσίοτο αυτοκίνητο, που δεν λειτουργεί με βενζίνη, αλλά με σίδερο, χαλκό, μαγγάνιο, καουτσούκ, ιρίδιον, λάδι, κλπ. Το τροφοδοτείτε με παλά λα-στιχα και σιδερικά, τά όποια χρησιμοποιούνται αυτόματα για ν' άναεώσουν τις φθορές του. Το μωτό του κινείται συνεχώς με κάθε είδους καύσιμες ύλες, γωίος να σταματήσει καθόλου επί 70 ή 80 χρόνια.

Σας φαίνονται δλ' αυτά άπίθανα φανταστικά; Κι' όμως έτσι λειτουργεί η ανθρώπινη μηχανή. Οι τρεφές όλων των ειδών, που παρέχουμε στον όργανισμό μας, προέρχονται άπ' το σώμα ζώων και φυτών, διασπώνται δέ με τη γώνευσή σε υπερεκατό βασικά συστατικά. Έπειτα τά συστατικά αυτά άπορροφώνται άπ' τά τοιχώματα των έντέρων και περνούν στο αίμα, για να χρησιμοποιούν ως καύσιμη ύλη και για την άναεώσισ της φθοράς των 27 εκατομμυρίων κυττάρων που άποτελούν τους μύς, τους πνευμονες τους άδένες, τά κόκκαλα τό δέμα και τον ένκέφαλό μας.

Κάθε κύτταρο είναι ένα μικροσκοπικό έργοστάσιο, που παραλαμβάνει άπ' το αίμα τρεφή και όξυγόνο και άπαλλάσσει κατά τον ίδιο τρόπο άπ' τά άχρηστα υποπροϊόντα της λειτουργίας του.

Για την κίνηση του αίματος φροντίζει η καρδιά, μία άξιοθαύμαστη άντλία που στίλβει συνεχώς τό ζωτικό αυτό ύγρο, μέσα από ένα δικτύο αίμοφόρων άγγείων συνολικού μήκους πολλών χιλιάδων χιλιομέτρων. Έτσι ώστε να κάνει τό νύσο όλου του σώματος 4.000 φορές την ημέρα.

Κάθε δευτερόλεπτο, ο κωτιαίος μυελός παράγει πολλά έκατομμύρια έρυθρών αίμοσφαιρίων, με τά όποια άναπληρώνονται κάθε 3 βδομάδες όλα τά έρυθρά αίμοσφαίρια του αίματος. Τά 30 δισεκατομμύρια λευκά αίμοσφαίρια άναπληρώνονται πολύ συντομότερα: κάθε 4 ημέρες.

Υπάρχουν μέσα στο σώμα μας όργανα περισσότερα άπ' όσα μ'άς νοιάζονται. Θα υπορούσαμε π. γ. να ζήσουμε περισσότερο με ένα μόνον πνεύμονα, με τό ένα τόντο κάθε νεφρού, με τό ένα δέκατον των έπινεφορίων άδένων, με τό ένα πέμπτον του θυρεοειδούς με τό ένα τέταρτον του σπκίου...

Ένας «θερμοστάτης» ένγκατεστημένος στον ένκέφαλο, διατηρεί άσπν στοθερό τη θερμοκρασία του σώματος, κι' όταν άκούη η έξωτερική θερμοκρασία κυμαίνεται άπ' τη φθορούτερη παγωμά ως την πνιγνότερη ζέστη.

Ένας «πρεσοστάτης», που δρίσκεται στά πλάγια του λαιμού κρατάει σταθερή την πίεση του αίματος, παρ' όλες τις συνεχείς αλλαγές της θέσεως του σώματος. Μία νορή, που θα τήχη να χτυπήσει εκείνο ακριβώς τό σημείο, μπορεί να σταματήσει προσωρινώς την καρδιά και να προκαλέσει λιποθυμία.

Άλλοι παράγοντες φροντίζουν να διατηρούν τελείως άμετάβλητη την όξύτητα του αίματος. Γιατί μία μεταβολή της κατά 1 στα 10.000.000 άκεί για να φέρη τό θάνατο!

Η ανθρώπινη μηχανή όπως είναι σήμερα άποτελεί τό καταστάλαγμα πειραμάτων και δοκιμών της Φύσεως επί 1 δισεκατομμύριο χρόνια. Προηγούμενος δημιουργήθηκαν και δοκιμασθηκαν διάφοροι άλλοι τύποι της, που άποδείχθηκαν άκάταλλη για επίδιωσι και άναπαύωσιν. Τέλος προ 1.000.000 έτών, στη βόρειο Κίνα, έφωανίσθηκε ένας άνθρωπος με ένκέφαλο μεγαλύτερο από κάθε άλλον βάρους 1 κιλού περίπου. Αυτός λοιπόν είχε καλλίτερη νήμη, διηλία ίκανότητα να χρησιμοποιή τη φωτιά και διάφορα ένοαλέα κλπ.

Άπ' αυτόν δημιουργήθηκε η άνωτάτης που έχει σήμερα ένκέφαλο βάρους 1122 κιλού... και τον κτενιέμεται για να έφευρίσκη φθορά μέσα διαδικής καταστροφής!

Πόσσο το υπόδειγμα αυτό βρίσκεται άκόμη υπό δοκιμήν και τ' άποτελέσματα είναι άμφίβολα. Ο' άνέξερ άραγε στην υπερεντατική ζωή που δημιουργήσε; Η η νευρασθένεια και η τρέλλα θα εξαπλωθούν σ' όλόκληρη την ανθρωπότητα και θα την έξονώσουν;

Γιατί πρέπει να σημειωθή ότι η ψυχική άγωνία είναι ένα ύπουλο όπλο, που σκοτώνει τον άνθρωπο σιγά-σιγά. Όταν ο ένκέφαλος δρίσκεται σε συνεχή διένεση από δυνατές συγκινήσεις προκαλεί υπερέντασι των μυών, παραλύει τό στομάχι και τά έντερα αυξάνει την άσπνική πίεση, συσφίγγει τά αίμοφδρα άγγεία του δέματος και των σπλάγχων και διαταράσσει γενικά τη φυσιολογική ίσοροπία του σώματος. Η κατάσταση αυτή στά ζωά φέρνει μία μεγαλύτερη ανησυχία, για τον άγνοη της ζωής. Όταν όμως η νήμη την παρατείνει στον άνθρωπο περισσότερο άπ' όσα νοιάζεται, έρχονται οι όλέθριες συνέπειες: άποπληξία, έλκος, δυσπεψία, νευρική δερματίτις, ψυχοπάθεια, κλπ.

Η έποχή μας κυρώς θ' άποδείξη άν τό πιο άξιοθαύμαστο δημιουργήμα, η ανθρώπινη μηχανή, θα διατηρηθή ή θα καταστροφή...

Ο περιπλανώμενος Νέγρος

Ο Άμο Λούπα, ένας νέγρος από τό Σάν Φραντσκο, είχε ξεκινήσει τό 1900 με την άπόφαση να κάνει τό γύρο του κόσμου. Η μοναδική του περιουσία άπέτελετο από δυο σελλάνια. Ο Λούπα χρειάσθηκε 48 χρόνια για να πραγματοποιήσθ τό όνειρό του. Και έσναγνίσε μόλις τώρα στην πατρίδα του, καυχώμενος ότι δεν υπάρχει κανένας μέρος του κόσμου που να μη τό έπισκέφθηκε.

Οι ηρωίδες της εποχής

Τζαναμπέτα

Ο Νικολάκης μπαλντιομένος και φουρκισμένος ήλεγε στην Έφταλία του:

— Όπως και να φερθώ, ό τι κι' άν σου κάνω, όπως και να γυρίσω την σου βέντα, λοζά στράβα, ίσια δεξιά, ζερβά του κάκου, δεν συμφωνάς ματζί μου είσαι σερέτα και τώχω μεράκι, γυναικα μου.

— Καλέ Νικολάκη μου δεν φταίω ε- νώ, άνάθεμα τό χούι μου! Σίγουρα άν συμφωνήσω ποτέ ματζί σου θα ακάσω, θά μουρρη άταξόο, ντεμυλάς σερνι- κοήλκος!

— Γι' αυτό λοιπόν μ' ο ύ πάς πάντα κόντρα; Γι' αυτό πολλές φορές και πριν σκεφτώ κάτι, άκόμα κι' από μία ματιά μου ένα καμουρπά μου...

— Μα βέβαια, τι ήθελες ναμουνε καμιά άναθοούρα, πέσε πύττα να σε φάω, να μ' έχες ντε και τούσε εδώ μέσα!

Κι' ο Νικολάκης που ήτανε μπίρ σου και μπίρ μου συνέχισε:

— Γι' αυτό μ' άρχιζεις τον εξάφαλο κάθε πρωί και μ' άναποδονορίζεις και μ' άποστομνίζεις ός ό τι πω άκόμα και πριν προφτάω ν' άνοιξω τό στόμα μου:...

— Άχ βρε γυναικα είσαι πολύ ντουζιμπάνα παραδέξου τό.

— Μωρέ Νικολάκη μου, τί να σου κάνω; Άν μου πής ποτέ πως έχω δική, να τό ζέρης θά με θανατώσης. Πιο καλά να μω δώσης μία κουροουμιά!

Κι' έτσι κάθε φορά η Έφταλία παίρνει άτιού κοκκινίζει, φουρκίζει, δρύνει και φουσκώνει και πάει φιοι φιοι για καυγά.

Άν δεν συμφωνά ματζί τοη ο Νικολάκης, τόσο τό καλλίτερο, του κοντροστάρει. Είνε συμφωνας τόσο τό χειρότερο, και πάλι τό πάει νιντινά.

Θυμάμαι μία φορά ήτανε τό θανά- τά η κουνιάδ τοη και πννε φουριόζα στη οπεταρία με μία ρετοέα. Ξέχα- σε όμως κι' ήπιασε την κονταούρα με τό σπεταιέρη που έναντιφορούσε.

Κι' άνοιξε τέτοια λογονόροισα που έν τω μεταξή η άορμη τή τινόςε! Κι' όταν νύρισε με τά μουλακάκια τά ρε- μέντια και τά γιατρίκα, την είχανε στολισμένη και μιορολογμένη άκόμα!

Προχτές πάλι, θάχαν μουσφιόδες κι' ο Νικολάκης τό ήφερε άπ' τό μπου- λουχανά του Πειραιά ένα φάρι. Η Έφταλία άφου τό πάστρεψε και τ' άλά- τισε βρήκε στο ντουράκι κι' ήπιασε συζήτησι για τή Ρίτα του Κουρίτα.

Δέν νταγιαντούσε ν' άκούη να την παινεύδουνε, και τό πιο δόλικο ν' άνοι ούλες συμφωνες πως είναι η πιο όμορφη του μαχαλά!

Ξεπαθώσε λοιπόν:

— Καλέ μπορεί νάνε άφράτη, και σφατοάτη, αλλά έχει ένα μεγάλο κου- σουρί στη μούρη τοη. Η μύτη τοη έχει λοζοφονήσι και πάει λίγο οτσόε!

Άξασνα ο Νικολάκης τή φώνησε:

— Έφταλία, τρέξε τό φάρι!... Μα έκείνη τό βίολι τοη. Άφρίζει, άτίζει και μουνκρίζει. Κι' αυτό μάερε για να μην βρεθή σύμφωνη με τη νυ- νακογεγονιά.

— Βρε Έφταλία η γάτα πηρε τό φά- ρι! Τρέξε!... Μα η Έφταλία εκεί, με πείσμα με ούλο τοη τ' άχτι έξακολουθεί να τους λέη:

— Ηβόι, καλέ μύτη είναι έκείνη για στραβοκοντυλία! Την ίδια στιγμή, σαν άστροπή περ- σε από μπροστά τοη η γάτα με τό φά- ρι, μα η Έφταλία άπ' τό νινάτι τοη ούτε ήδωκε προσοχή. Μαγνητισμένη, ήλεκτριμένη της γουδοκαπά, μ'ούλο τοη τό σερετάκι η τζαναμπέτα:

— Μωρή, ό τι θέτε πνπε μου η Ρίτα είναι στραβομύτη!... Είνε στραβομύτα κι' άς φάη η γάτα και τό φάρι και τό Νικολάκη μου!...

— Ηβόι, καλέ μύτη είναι έκείνη για στραβοκοντυλία!

Την ίδια στιγμή, σαν άστροπή περ- σε από μπροστά τοη η γάτα με τό φά- ρι, μα η Έφταλία άπ' τό νινάτι τοη ούτε ήδωκε προσοχή. Μαγνητισμένη, ήλεκτριμένη της γουδοκαπά, μ'ούλο τοη τό σερετάκι η τζαναμπέτα:

— Μωρή, ό τι θέτε πνπε μου η Ρίτα είναι στραβομύτη!... Είνε στραβομύτα κι' άς φάη η γάτα και τό φάρι και τό Νικολάκη μου!...

— Ηβόι, καλέ μύτη είναι έκείνη για στραβοκοντυλία!

Την ίδια στιγμή, σαν άστροπή περ- σε από μπροστά τοη η γάτα με τό φά- ρι, μα η Έφταλία άπ' τό νινάτι τοη ούτε ήδωκε προσοχή. Μαγνητισμένη, ήλεκτριμένη της γουδοκαπά, μ'ούλο τοη τό σερετάκι η τζαναμπέτα:

— Μωρή, ό τι θέτε πνπε μου η Ρίτα είναι στραβομύτη!... Είνε στραβομύτα κι' άς φάη η γάτα και τό φάρι και τό Νικολάκη μου!...

— Ηβόι, καλέ μύτη είναι έκείνη για στραβοκοντυλία!

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Ο Κιρκόρ μεγάλος οίγουρατζής, άγόρασε έ- να καινούργιο μαύρο καδουράκι, τάβαλε στοαδά μ' άσικλήκη, και τράβηξε γαρούμενος για τό Ντου- γουότι.

Στό δρόμο έπιασε ένας έσπνικός άέρας, κι' έ- κανε παντούρα και δέντρα να τρίζουν.

— Βαί, βαί, νάσιλ γκιντετζέιμ; Μ' αυτό άνε- μω- έάνεμο καπέλλο μου τά φύγη! μονολογού- σε κι' έλεγε ο Κιρκόρ όταν έσπνικά ο άέρας που έτρεγε σαν λυσσασμένος καβαλάσας άσπαζε άπ' τό κεφάλι του τη ρεμπουτίλκα.

— Άυάν!... Άυάν!... Καπέλλο μου!... φώναζε ο φουκαράς ο Κιρκόρ, κι' έτρεξε να τό πιάση.

Εύτς όμως μία κακαδορακή γοντρογυναϊκά- ρα έξω φρενών έφώνησε:

— Βρε μασκαρά, κλεφτοκοττά ποιδ καπέλλο σου; Την δονίθα μου κυνηγάς!

Πραγματικώς ο Κιρκόρ δεν πρόσεξε πως τό καδουράκι του είχε μείνει εκεί πλάι, και ό τι μέ- σα σ' έκείνον τον άνεμοστρόβιλο, ντολντισμένος κυνηγούσε κατά λάθος, μία μαύρη δονίθα που έ- φυνε άπ' τό κουκούσι της.

— Καί γελούσαν όλοι με τό πάθημά του. Κι' ο πολυπαθής Κιρκόρ έβαλε πάλι πιδ στοαδά τό καπέλλο του, πνπε πήρε την Τακούϊτσα του και τράβηξε για τό καφεείο, γιατί έκείνο τό δράδι είχανε σελαμάσει έναν πανκοσιού όπννε τα- νυ- δακτυλουγό!

— ΑΠΟΨΕ Ο ΠΡΟΥΤΣΟΥΓΑΝ ΒΕΗΣ ΘΑ ΚΑ- ΝΕΙ ΤΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΤΕΡΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ»

Όταν σε λίγο ο Στόκλης είδε να υπαίνη ο Κιρκόρ με τό καινούργιο καδουράκι, ζουλούσε τό κεφάλι του πως να βρή κολάι να του τό πάρη για να κάνει σείρι. Και όπως άκούουσε ο Πρου- τσουγάν Βέης να έβρη έβαλε έναν μεγάλον κατα- φερτζή φίλο του να κάνει τον ταχυδακτυλουγό.

Κι' η παρέα που είχε είδοποιηθή καταλλήλως πήρε θέσι μπρός-μπρός και τον υποδέχθηκε με πατα- νώδη χειροκροτήματα.

— Αύτο, υπρέ, φακίση υπιριντζή ντολντα- τζή είνε! μουρούοιζε ο Κιρκόρ.

— Κυρίως κ' νύριοι, είπε με ψυροαμία ο ψευτο- Προυτσουνάν Βέης. Λαμβάνω την τιμή να σας καταστήσω γνωστόν ότι θα άρχίσω μ' ένα περιοριστό πείραμα. Θα σας κάνω ν' άκούσε- τε τη φωνή μου έξ άποστάσεως δηλαδή... τη- λέφωνω άνευ σώματος!

— Βαί Βαί άσκ όλοσούν υπέ! φώναξε ένθου- σιασμένος ο Κιρκόρ.

— Το μόνο που νοιάζομαι για τό πείραμα μου είναι δυο καπέλλα. Ποιοι λοιπόν θα μω έπι- σταυδούν τά καπέλλα τους;

Ο Στόκλης άμέσως προθυμοποιήθηκε να δα- νείση τό δικό του.

Εύθες κι' ο Κιρκόρ σπκώθηκε κι' έδωσε τό καινούργιο του καδουράκι.

— Ούλέν άγνάν υποταλά! διαμαρτυρήθη, η προσηνική Τακούϊτσα. Άκόμα τώρα άνορα- σμένο ήκανε και νταείσεις:

— Μην άνησυχείτε ματάμ, δεν πρόκειται να φτάσω καμιά όμελέττα μέσα! πώναε ο ψευτο- ταχυδακτυλουγός.

Κατόπιν γυρίζοντας στην παρέα συνέχισε:

— Ίδου δυο καπέλλα. Τοποθετώ τό ένα σ' αυτό τό τραπέζι ως άποδέκτη της φωνής μου. Και με τό άλλο τό καδουράκι του μουσιού Κιρκόρ θα βγώ έξω θα κλείσω την πόρτα θα πάω στο άν- τικονο πελοδούριο και θα σας μιλήσω.

Κατόπιν της σύνητης αυτής εισηγήσεως ά- νοιξε την πόρτα κι' έγινε λαός!

Πήρασε κάμποση ώσα γωίος ν' άκούσουν τσι- μουδιά.

Η Τακούϊτσα άνήσχη μουνκρίζει, άφρίζει και στοιφογυρίζει. Κι' ο Κιρκόρ φοβισμένος ρωτάει:

— Ιστοκλή ένέντη αυτό Προυτσουνάν — σεί- ταν ποτέ τά μιλήσι υπέ;

Έκείνη τή στιγμή με μία βαλίτσα στο γέ- νει, και τά σκετικά ένοαλέα υπήκε κι' ο άλκνός τα- νυδακτυλουγός.

Και τότε η Τακούϊτσα που κατάλαβε πως τό καπέλλο ήκανε σπντά νύνηε στον Κιρκόρ με λύσσα κι' άόχισε στοιγκλίζοντας να τον πα- νουρνά.

— Ούλέν καπέλλο σου — τηλεφωνο κάνω κι' έγκώ κεφάλι σου τηλεγραφώελο τά κά- νω σερεσή, καζάν καφολή!

Και τότε έκννε τ' άλάτιού

— Ούλέν καπέλλο σου — τηλεφωνο κάνω κι' έγκώ κεφάλι σου τηλεγραφώελο τά κά- νω σερεσή, καζάν καφολή!

Και τότε έκννε τ' άλάτιού

— Ούλέν καπέλλο σου — τηλεφωνο κάνω κι' έγκώ κεφάλι σου τηλεγραφώελο τά κά- νω σερεσή, καζάν καφολή!

Και τότε έκννε τ' άλάτιού

— Ούλέν καπέλλο σου — τηλεφωνο κάνω κι' έγκώ κεφάλι σου τηλεγραφώελο τά κά- νω σερεσή, καζάν καφολή!

Και τότε έκννε τ' άλάτιού

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Τα νεύρα μου

Τι είπες βρε; Για ζανωπέστο άν βε- ρέσθηκες τή ζωή σου, ζανωπέστο να σε κατασκευάσω μακαρίτη και να σε εξα- ποστείλω να βρής τους ένδοξους προ- γόνους σου. Άκού εκεί κουνέβτα! Σε ποίονε βρε ήλίθιε την είπες αυτή την κουνέβτα; Να πάω σε νευρολόγο να μω θεραπεύσει τά νεύρα! Άν εί- μαι νευρικός; Μάλιστα είμαι! Είμαι και τόχω δώλωσε πως είμαι και υπε- ρφορευομαι που είμαι και θέλω να είμαι! Τό ζέρω, βρε πως τά νεύρα μου είναι ξεκλει- δωμένα εύπαση, ευερέθιστα και ό- ποιος τους δώση άφορμή τό μετα- νοεί πικρώς. Άλ- λά ποιος σου είπε πως θέλω να τά θεραπεύσω;

— Έμμεν, βρε πα- ληόπραμα μ' άρε- σει που είμαι νευ- ρικός; Ο Θεός που κι' έκανε έτσι, ήξερε τί έκανε. Δεν μ' έφτιαξε κουτούρου και άνευ άπο- κρώντος λόγου. Εγώ με τά νεύρα μου έχω ύψηλή άποστολή να έκπλη- ρώσω. Μάλιστα! Και σ' ευχαριστώ που μουδώσες άφορμή για να τό δώλωσω έπισημώς να γίνη γνωστό έντός και εκτός των συνόρων της Έλλάδος. Μα- λιστα! Ποία είναι η ύψηλή μου άπο- στολή; Να διορθώσω την κοινωια,βρε! Να βάλω στη θέσι τους τά κακώς κεί- μενα, και κάτι ένοχλητικές φάσεις σαν τη δική σου. Να διδάξω άντροπική και συμπεριφορά και άγωγή σε κάτι γουρουνία σαν και σενα, σε κάτι περρι- τάρη της κοινωίας σαν και σενα. Ν' άποκαταστήσω μία τάξι κι' ένα ρυθμό στη ζωή να διδάξω τό σεδισμό προς την ήσυχία και την άξιοπρέπεια του πλσίου, να θέσω τέρμα στις άναπο- δίες που συναντώ άνα πών ήβμα να σας μάθω να φερόσστε και να ζήτε χωρίς να ένοχλήτε τον άλλο. Και πως θα τά διορθώσω βρε, και πως θα έκτε- λέσω τον ύψηλό ποροισμό που μω άνέθεσε η Θεία Πρόνοια άν δεν έχω λεπτά νεύρα, άν δεν ένοχληθώ άν δεν θυμώσω, άν δεν έξερφώ άν δεν άνακατήσω άν δεν γίνω Τουργκαβα- νός από τό θυμό μου άν δεν σπκώω μαννύρο άν δεν σπκώω μούτρο, άν δεν άνοιξω κεφάλια άν δεν τσάκω κόκκαλα;

— Πώς; Εγώ νευριάζω με τό παραμυ- κρό; Τόν κακό σου τόν καιρό, βλάκα. Άπό αυτά τά διάφορα παραμύκ- ρα τρεράτα η άποκατάστασις του κοινω- νικού ρυθμού!

— Μάλιστα... Έτοι είναι βρε κάποιο. Αυτό που σου λέει ο Πελοπίδας. Ά- κούς; Άκούω να λές...

Κι' έρχεσσι τώρα έσύ, θρασύμ, να μω πής να πάω σε νευρολόγο να θε- ραπεύω τά νεύρα μου, με την ιδέα ότι κάνεις και πνεύμα, βλάε. Σε συμ- φέρει σί; Άμ βέβαια σε συμφέρει. Να καμάρουν τά νεύρα μου για να μπορέω να ένοχλήω τό σύμπαν χωρίς να φθορά την τιμωρήν κείρα μου. Να καμάρουν τά νεύρα μου για να γίνω λπας ριζόναλο, θραστή πατάτα σαν και λάνω σας. Άμ δεν θα σας περάσει! Όχι, τά νεύρα μου θα τάχω και λάβετέ τό υπ' όψη σας. Και φρον- τίστε να συμμορφώθετε, να μινετε άνθρωποι. Εσύ δέ προσωπικώς να μη γινώσκη και μω έσπαμώω τά νεύρα μου, γιατί θα σε στείλω στην Πρώτη Βοηθεία να θεραπεύσης τή σπασμένη κεφαλή σου. Κακοθέστατε!

71



73



Τὸ στοίχημα

XIOYMOF

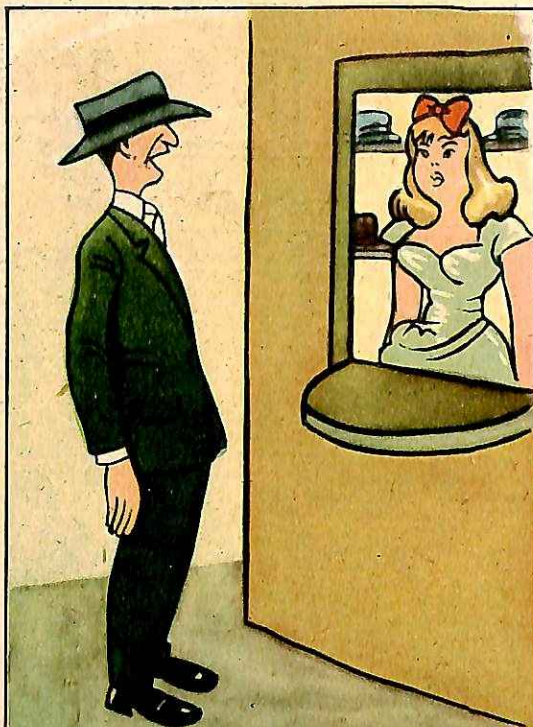
Εμβάσματα έσωτερικού διὰ ταχυδρομικῆς
έπιταγῆς καὶ έξωτερικού διὰ τραπεζιτικῆς
τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου

Τὸ στοιχειωμένο ΣΠΙΤΙ

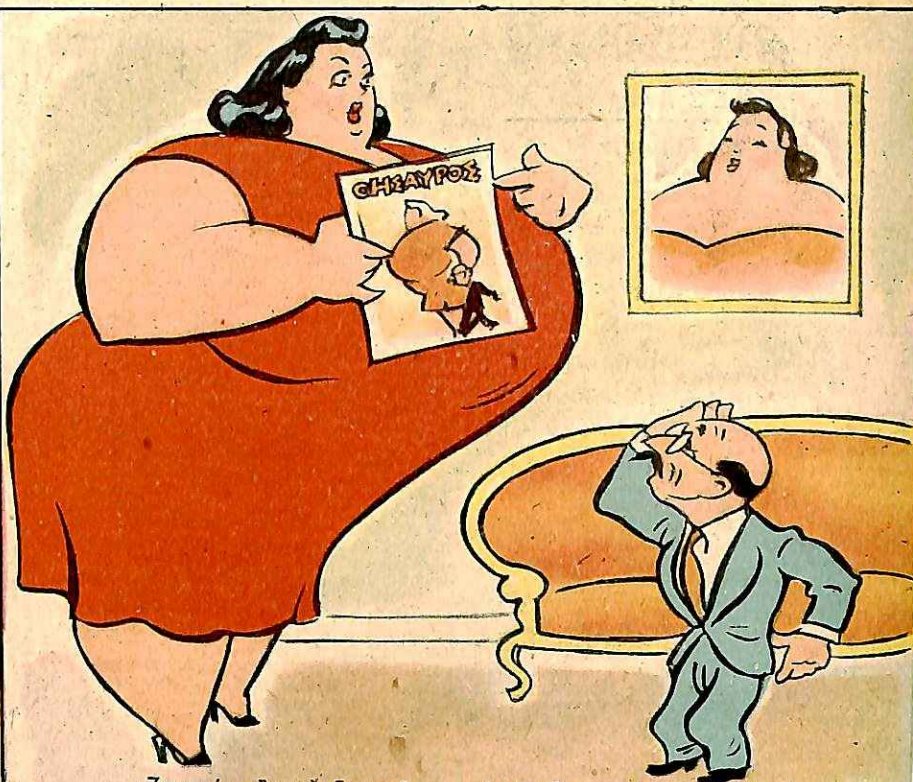
Παράξενο διήγημα

Ἡ λεύκανσις τῶν τριχῶν

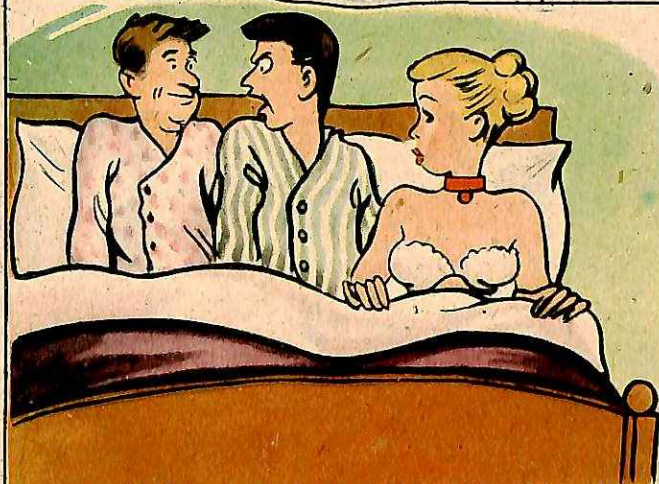
Ιατρός Δερματολόγος



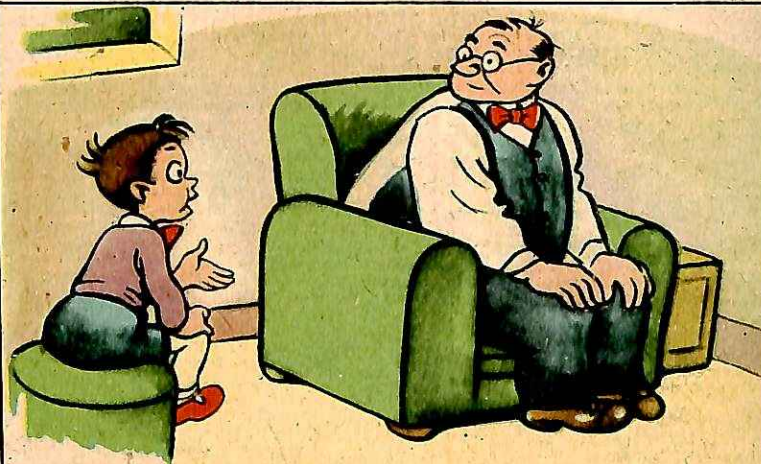
ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕ ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΑ!
— Δεν είναι αυτό το καπέλλο μου, θε-
σποινίς... Τό δικό μου είναι μαύρο!...



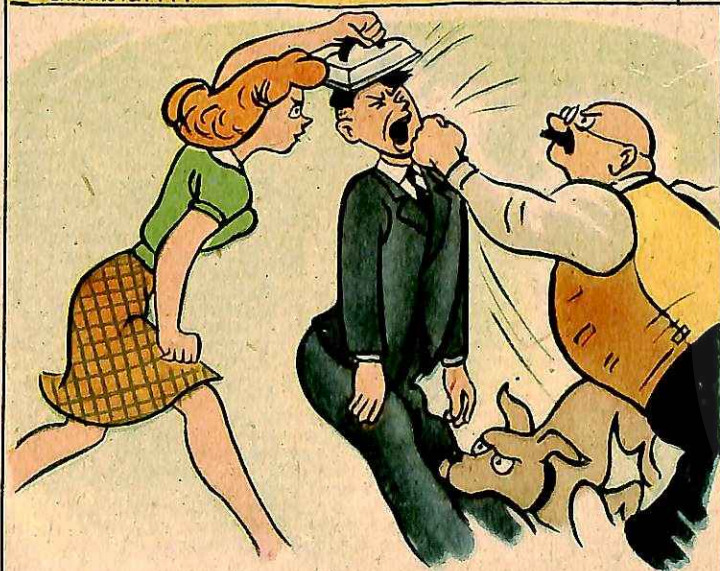
— Σαχαρία, αν με ξαναπιά χοντρού ο «Θησαυρός» θά του κάνω
μήνυση επί... δυσφημίζει!



— Μά δεν καταλαβαίνεις, μωρέ, ότι τὰ καθήκοντά
σου ως κουμπάρου, τελείωσαν άκριδώς έξω άπ' την
έκκλησία!...



ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ
— Μου επιτρέπεις, μπαμπά, να μὴ σου άπαντήσω;
Πρότει να ρωτήσω πρώτα τὸ δικηγόρο μου!...



— Τί κάνετε έτσι, μωρέ... Θα τὸ πάω τὸ
κορίτσι!...



— Όχι, κύριε, Ἡ ἀδελφή μου δεν εἶνε μέσα! Μή-
πως σὰς κάνω ἐγώ;...